

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

KELLY BOWEN

*Un duce
de neuitat*

SERIA „SEZONUL SCANDALURILOR“

Elise DeVries nu este deloc ceea ce pare. Noaptea, actrița îi captivează pe amatorii de teatru din Londra cu abilitatea ieșită din comun de a intra perfect în pielea personajelor pe care le interpretează. Ziua, își folosește aptitudinile de deghizare în serviciul firmei Chegarre și Asociații, o agenție de elită cunoscută pentru modul discret în care se ocupă de scandaluri care ar putea compromite reputații. Dar când Elise primește sarcina de a-l găsi pe ducele de Ashland, descoperă că a nimerit în mijlocul unei drame cât se poate de reale.

Noah Ellery trăiește departe de strălucirea înaltei societăți londoneze și duce o viață simplă la țară. Și se pare că s-a descurcat foarte bine când a fost vorba să evite orice complicații sau implicări sentimentale – asta până când o întâlnește pe Elise și își dă seama că este cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată.

Însă, când tânăra își mărturisește adevărata identitate și sentimentele pe care le nutrește pentru el, ducele trebuie să înfrunte trecutul pe care l-a lăsat în urmă... dacă vrea s-o păstreze pe femeia care i-a furat inima pentru totdeauna.

Kelly Bowen a debutat în anul 2014 cu romnul *Un duce doar pentru mine* care a înregistrat un succes imediat, urcând rapid în topul de bestselleruri al *New York Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0309-8

9 786063 303098

KELLY BOWEN

Un duce de neuitat

A Duke to Remember

Kelly Bowen

Copyright © 2016 Kelly Bowen

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing
New York, New York, USA.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un duce de neuitat

Kelly Bowen

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWEN, KELLY

Un duce de neuitat / Kelly Bowen.

trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0309-8

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KELLY BOWEN

Un duce de neuitat

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

*Pentru soțul meu, Dave, care a crezut mereu
că pot face orice îmi doresc.*

Capitolul 1

Londra, august 1819

Miriam Ellery, ducesa văduvă de Ashland, avea gleznele legate de pat. Era o măsură luată pentru binele ei, din ce spunea infirmierul de la spitalul de nebuni Bedlam. Faptul că era legată cu lanțuri făcea să nu poată pleca prea departe și să nu își pună capăt zilelor sau să omoare vreun alt pacient. Da, poate că nu părea periculoasă, îi avertiză el, dar n-aveai cum să-ți dai seama când o nebună avea să cedeze în fața impulsurilor sale nefirești și violente.

Elise DeVries privea totul fără să comenteze din cadrul ușii înguste. Simțea niște mâncărimi cumplite din cauza perucii castanii, dar și a mustății rigide și a bărbii pe care și le lipise pe partea inferioară a feței. Brațele ochelarilor pe care-i purta o strângeau de scalp, lipite dureros de pielea fină de deasupra urechilor. Și totuși, contemplând silueta demnă de milă a ducesei, Elise își dădu seama că propriul disconfort nu era nicidecum important.

– Ce părere aveți, domnule doctor? întrebă infirmierul, ștergându-se la nas cu mâneca.

„Cred că ești un netot și jumătate“, ar fi vrut să-i răspundă Elise. Simpla idee că femeia aceea fragilă și bătrână care stătea moale pe pat ar fi putut să facă vreun rău unui alt pacient era pur și simplu absurdă. Ar fi fost un adevărat miracol să poată să-și miște vreun pic picioarele ținute de lanțurile grele, cu atât mai mult să gonească prin spital, punându-i în pericol pe ceilalți.

– Cazurile de genul acesta pot fi delicate, rosti în schimb, având grijă să-și moduleze glasul în așa fel încât să pară gros, așa cum făcea uneori când juca teatru, pe scenă. De când e internată Excelența Sa aici? Își impuse să se concentreze.

— Am fost nevoit să o aduc pe mătușa mea aici în urmă cu circa o lună, răspunse Francis Ellery, nepotul ducesei de Ashland. Își puse mâinile în șolduri, masiv în comparație cu Elise și cu infirmierul zvelt.

— Nevoit? îl îmboldi Elise, încercând să-l tragă de limbă pentru a afla motivele pentru care Ellery își internase mătușa la azilul Bedlam.

— Ajunsese într-o stare atât de gravă încât nu mai putea să aibă grijă de ea, chiar și cu ajutorul servitorilor. Cineva trebuia să intervină, zise el, un pic cam prea degajat.

„Da, să intervină, sigur că da!” își spuse Elise în sinea ei.

— Nu e căsătorită? întrebă ea, prefăcându-se a nu ști nimic despre situația ducesei.

Ca și cei mai mulți dintre cei care obișnuiau să citească ziarele, Elise știa foarte bine că al unsprezecelea duce de Ashland murise recent. În urmă cu doi ani, acesta avusese o criză care îi făcuse mușchii să-și piardă puterea și din cauza căreia nu mai putuse să vorbească și să meargă. După aceea, atât el, cât și soția sa se retrăseseră din societate. Din câte știa Elise, Ashland nu-și mai recăpătase facultățile fizice.

— Ducele a trecut în lumea celor dreți, o informă Ellery, cu o mină gravă. Decesul său mi-a provocat o durere cumplită, lucru valabil pentru toți apropiații săi.

Elise se îndoia foarte tare că Francis Ellery, care, în momentul de față, urma să moștenească ducatul Ashland, era afectat atât de tare de moartea unchiului său.

— Ce păcat, rosti Elise, scoțând un sunet sceptic. Și ducesa nu are copii, care să aibă grijă de ea? întrebă, întorcându-și capul către Ellery.

— Doar o fică, cu care nu a mai ținut legătura de peste zece ani. Dădu negativ din cap, cu tristețe. Din păcate, doar eu am rămas în măsură să o ajut în această perioadă dificilă.

— Mmm. Elise se prefăcu a o studia pe ducesă, înclinându-și capul într-o parte și apoi în cealaltă. De fapt, îl studia pe ascuns pe Ellery și, cu cât se uita mai mult la el, cu atât instinctele ei se revoltau. Inițial, nu putu să-și dea seama exact de ce îi inspira o anumită repulsie. Ellery era un aristocrat perfect spilkuit, fără vreun fir de păr nelalocul său și cu haine perfect aranjate. Nimic din înfățișarea sa nu trăda că ar fi fost nepăsător sau crud, așa cum nu sugera că ar fi fost

un ticălos, așa cum bănuia Elise. Adevărul era că avea o expresie de bunăvoință, un aer de martir, ca și cum s-ar fi crezut un înger salvator în ceea ce privea soarta mătușii sale.

Și totuși, ochii lui o puneau pe gânduri. Oricât de multă îndatorire și compasiune încerca Ellery să afișeze, ambiția dură, în stare brută, care clocotea în ochii lui era imposibil de ignorat. Elise întâlnește o mulțime de bărbați cu aceeași ochi la viața ei. Și, când avusese de-a face cu ei, se încrezuse mereu în ce-i șoptea intuiția.

— Ați încercat să-i dați de urmă fiicei? întrebă Elise. Sigur ar...

— Nu. N-are rost, o întrerupse Ellery. Fiica Excelenței Sale a fost exclusă din viața ei. Din viața tuturor, de fapt. Nu am văzut-o de multă vreme și nici nu mă aștept să o văd prea curând.

„Minți, domnule Ellery.“ Elise îi aruncă o privire impasibilă. „Dar de ce?”

Căci tocmai fiica ducesei, Lady Abigail, venise la biroul lui Elise la începutul săptămânii, înnebunită, disperată și cerându-i ajutorul. Din câte se părea, Abigail primise o scrisoare de la menajera care se afla în serviciul familiei de foarte mulți ani și își servise întotdeauna stăpânii cu loialitate, prin care aceasta îi comunica faptul că ducele murise, iar ducesa fusese internată la sanatoriul Bedlam. Lady Abigail se întorsese în grabă mare în capitală, pentru a descoperi însă că lumea pe care o lăsase în urmă odată cu plecarea din Londra îi era acum inaccesibilă. Domnul Ellery îi interzisese accesul în casa părintească, iar doctorii de aici, de la Bedlam, nu îi permisese să își vadă mama. După câteva zile de disperare, în care nu înregistrase nici un progres și nu reușise să capete susținere din partea foștilor ei prieteni, ajunsese la capătul puterilor. Neștiind ce altceva să facă și la cine să mai apeleze, o angajase pe Elise.

Și tocmai de aceea se afla ea în măruntaiele sanatoriului Bedlam, întrebându-se de ce o femeie în vârstă, care din ce spunea fiica ei era întreagă la mine și relativ sănătoasă la trup, era acum legată cu lanțuri de pat într-un azil de nebuni. Și cât de greu avea să fie să o scoată de aici.

Avusese nevoie să ceară returnarea unui serviciu din partea unui celebru doctor londonez, care îi oferise documente de acreditare false și o scrisoare de recomandare elogioasă, care îi asiguraseră accesul în Bedlam. Prezentându-se drept doctorul Emmett Rowley, membru în Colegiul Regal al Medicilor, primise permisiunea

de a o consulta pe Miriam Ellery. Pentru a nu trezi suspiciuni, alesese și alți trei pacienți cu sânge albastru pe care să-i vadă, precizând că respectivele consultații trebuiau să fie făcute cu acordul rudelor.

Elise îi văzuse deja pe pacienții pe care se prefăcea că voise să-i consulte azi, iar nici una dintre rudele acestora nu obiectase sau intervenise. Ba chiar nu le păsase suficient să răspundă la scrisorile de notificare pe care directorii de la Bedlam le trimiseseră. Faptul că nepotul Excelenței Sale refuzase să-i permită doctorului Rowley să o vadă pe mătușa sa altfel decât în prezența sa, precum și a unui infirmier ales de el, nu îi lăsase o impresie prea bună. Elise era destul de sigură că Francis Ellery își închisese mătușa în acest loc dintr-un motiv anume, care-i servea perfect interesele. Numai că deocamdată nu știa exact care era acesta.

Elise aruncă o privire prin rezerva ducesei.

— Probabil că vă costă o avere să o țineți aici, domnule, observă ea în treacăt.

— Nu vreau decât să-i ofer cele mai bune condiții mătușii mele dragi, răspunse Ellery, ținându-și mâinile împreunate la spate.

— Domnul Ellery a făcut mai multe donații generoase spitalului, adăugă infirmierul.

Atenția lui Elise se întoarse din nou asupra infirmierului. „Spitalului sau ție, personal?” Se întrebă cam cât din donațiile generoase ale lui Ellery ajunseseră în buzunarele temnicerilor ducesei.

— Excelența Sa are mulți vizitatori? întrebă apoi Elise. Prieteni?

Infirmierul dădu negativ din cap.

— Nu, e prea ruptă de realitate pentru a primi vizite, domnule doctor Rowley. Cu o asemenea boală nici nu sunt permise elementele disruptive, nu-i așa, domnule? Plus că i-ar îngreuna tratamentul, bineînțeles.

— Evident. Elise dădu aprobator din cap, prefăcându-se că era de aceeași părere. Deci nu numai fiica ei nu avea voie să intre la ea. Se părea că ducesa fusese efectiv izolată de lumea exterioară. „De ce?”

Elise se prefăcu a-și nota ceva în agenda pe care o avea în mână. Adresându-se din nou infirmierului, îl întrebă:

— Și care sunt simptomele și manifestările bolii de care suferă ducesa?

— Nu poate să își aducă aminte evenimentele recente, chiar și cele întâmplare în urmă cu doar câteva minute. De multe ori confundă

persoanele pe care le vede cu personaje din trecutul ei. Vorbește foarte mult despre lucruri de acum douăzeci de ani ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Biata de ea chiar insistă că fiul ei e în continuare în viață.

Cu coada ochiului, Elise observă că domnul Ellery se încordă brusc. Interesantă reacție.

Lady Abigail îi spusese că avusese un frate, și Elise putuse verifica destul de ușor în registrele parohiale înregistrarea nașterii lui Noah Ellery, singurul fiu al regretatului duce de Ashland. Și totuși, detaliile privind decesul lui Noah erau destul de vagi. La un moment dat, cineva menționase în registrul parohial sintagma „probabil decedat” în dreptul numelui său. Dar nu apărea nici o dată, nici o referire la vreun accident de călărie, de vânătoare, vreo boală sau orice altă cauză. Ceea ce însemna că pur și simplu... dispăruse.

– Dar nu e cazul, să înțeleg? Adică fiul ei este, de fapt, mort? întrebă Elise, prefăcându-se, din nou, a nu ști nimic despre situația ducesei.

– Da, răspunse infirmierul. Apoi continuă, pe un ton aproape șoptit: Dar, oricum, poate că e cel mai bine așa. Nici tânărul gentleman nu a fost niciodată întreg la minte.

– Poftim? De data aceasta, Elise nu trebui să se prefacă a fi surprinsă.

Infirmierul își dădu seama dintr-odată că poate spusese prea mult și îi aruncă o privire neliniștită lui Ellery. Însă tânărul părea mulțumit.

– E adevărat, rosti Francis oftând din greu, după care coborî tonul. Vărul meu a fost afectat din naștere. Presupun că nici nu e de mirare că biata sa mamă suferă acum de aceeași anomalie mintală.

Elise se strădui să-și ascundă uluirea și să-și păstreze pe chip o expresie de ușor interes.

– Încă un caz de isterie în familie? Interesant. Se prefăcu a face altă însemnare în agendă, măcar pentru a-și masca iritarea că Lady Abigail nu îi spusese nimic despre asta. Și nici nu aflase nimic în acest sens în decursul cercetărilor ei. Ceea ce era enervant, dacă lucrurile chiar stăteau astfel. Și care erau simptomele vărului dumneavoastră, dacă îmi permiteți?

– Nu putea să vorbească. Vă închipuiți? Un fiu de duce nevoit să recurgă la semne, ca maimuțele de la grădina zoologică. Mai bine

că a murit, aş zice. Ellery dădu din nou din cap, plin de regret. În mod clar, boala lui Noah nu avea leac.

Elise cântări în minte această nouă informație. Presupunând că era adevărat că Noah Ellery fusese nebun, așa s-ar fi explicat lipsa de detalii din registrul bisericii. Dacă moștenitorul unui duce suferea de probleme mintale evidente, familia sigur ar fi luat măsuri ca respectivul copil să dispară în neant, în mod cât mai convenabil. Și mai mult, familia ar fi putut găsi o modalitate de a elimina numele copilului din registre. Banii puteau rescrie istoria. Elise știa asta mai bine decât oricine.

– În mod clar, această ramură a familiei prezintă cazuri de nebunie, sublinie infirmierul. Pe latură maternă, în acest caz. Eu mereu zic că aşchia nu sare niciodată departe de trunchi.

– Teribil de supărător, rosti domnul Ellery. Trebuie să precizez însă că eu sunt înrudit cu ducele pe ramură paternă.

– Spre binele dumneavoastră, domnule, aprobă Elise. Dar ce știți de fiică? Ea prezenta semne de nebunie în perioada în care țineți legătura cu ea?

– Ei bine, a renunțat la tot pentru a fugi în lume cu un fierar, la Derby. Iar asta s-a întâmplat după ce le-a provocat pe matroanele clubului Almack legat de comentariile lor privind relațiile cu cei din clasele inferioare. Cu un singur discurs public, Lady Abigail și-a semnat sentința de excludere din lumea mondenă. Nu mai are nici un prieten în toată Londra. Asta, bineînțeles, dacă nu pui la socoteală fierarii din oraș. Domnul Ellery scoase un chicotit sumbru. După toate aparențele, această glumă i se părea extrem de amuzantă.

– Aha. Să fi fost vorba de o criză de nebunie temporară? sugeră Elise, cu buzele cuprinse de un rictus.

Ellery primi această idee cu încântare, exact așa cum se așteptase Elise.

– Cel mai probabil.

Infirmierul își freca palmele.

– Ei bine, eu pot să vă spun un lucru clar. Ducea o să fie din ce în ce mai ruptă de realitate dacă nu primește un tratament puternic. Purgații, dușuri reci și restricții alimentare – toate trebuie aplicate, prin rotație, dacă vrem să aibă vreo șansă de recuperare.

Elise își reprimă impulsul de a se cutremura toată.

– Într-adevăr.

Intendentul dădu din cap, nemulțumit.

– Nebunia trebuie gonită și uneori e nevoie de măsuri extreme pentru a realiza asta. Până la vindecare, bolnava reprezintă un pericol pentru ceilalți și, ca atare, trebuie să rămână aici.

Elise dădu aprobator din cap.

– Aș vrea să îi pun câteva întrebări.

Ellery se încruntă.

– După cum vedeți, domnule doctor Rowley, nu e în stare să vorbească.

– Aș vrea să stabilesc eu asta. Elise lăsă o mică doză de suspiciune să se întrevadă în spatele acestor cuvinte. Nici una dintre rudele bolnavilor n-a mai avut obiecții în această privință. Aveți ceva de ascuns?

– Bineînțeles că nu. Ellery privea drept înainte, cu o mină nefericită.

– Minunat. N-o să dureze decât câteva minute. Elise trecu pe lângă el înainte ca bărbatul să aibă ocazia de a mai protesta.

– Să nu vă apropiați, avertiză Ellery. Din momentul acesta, nu mai pot fi răspunzător de siguranța dumneavoastră. Este destul de imprevizibilă, să știți.

– Mulțumesc pentru grijă, murmură Elise, rezistând impulsului de a se întoarce și de a-l lovi cu piciorul în tibie.

Îi lăsă pe cei doi în cadrul ușii și se apropie de ducesă, aplecându-se în așa fel încât ochii să îi fie aproape la același nivel cu cei ai acesteia. Cum stăteau, nici intendentul, nici Ellery nu puteau auzi ce discutau.

– Excelență? întrebă Elise încetișor, încercând să nu se uite la zalele de metal care o legau pe ducesă de pat. Știa din proprie experiență ce însemna să fii ținut prizonier. Știa senzația de neajutorare totală pe care ți-o dădea să fii legat. Și asta o făcea să fie chiar mai hotărâtă să o vadă pe această femeie eliberată. Excelență? o întrebă din nou, de data aceasta mai hotărâtă. Ducesa continua să se uite la peretele din față, mișcându-și ușor buzele, ca și cum ar fi recitat o rugăciune mută. Părul cărunt i se revărsa în șuvițe neîngrijite peste urechi. Elise își dădu seama că i se administrase ceva ca un drog. Văzuse prea mulți dependenți de opiu pentru a nu recunoaște acum semnele. Își lăsă agenda și întinse mâinile, apucând palmele reci

și slabe ale femeii. Abigail m-a trimis, îi spuse în șoaptă. Nu vrei să vorbești cu mine?

În acest moment, ducesa întoarse capul către ea. Avea ochii roșii, însă îi întâlni privirea fără nici o ezitare.

– Abigail v-a trimis? Întrebă ea cu un glas care, la cum suna, părea să nu mai fi fost folosit de mult timp. Unde e? De ce nu a venit aici?

– A vrut să vină, răspunse Elise, căutând indicii că femeia din jurul ei era bolnavă mintal, dar fără să găsească vreunul. Tot ce descoperi fură semne de extenuare și o ușoară dezorientare. Nu i se permite să vă viziteze. Dar m-a trimis să mă asigur că sunteți bine.

– Sunteți doctor?

Elise zâmbi pe sub mustața falsă.

– Astăzi, da.

Ochii ducesei deveniră un pic mai concentrați.

– Francis vrea să mă vadă dându-mi duhul aici, rosti ea, îndreptându-și coloana. Dar Abigail n-o să permită una ca asta. Nu am nimic, și totuși știu asta. Abigail o să-l cheme pe Noah.

Elise încremeni.

– Pe fiul dumneavoastră?

Ducesa își înclină capul, cu ochii încetoșându-i-se din nou, semn că acel moment de luciditate era de domeniul trecutului.

În sinea ei, Elise injură de ciudă.

– Dar fiul dumneavoastră a murit.

– A murit, a murit, a murit, începu să mormăie ducesa, aproape ca și cum ar fi intonat un cântecel. Nu a murit. E doar... plecat. Limba i se împleticea ușor.

Lui Elise îi venea să o zgâlțâie bine, însă avu mare grijă să-și păstreze o expresie neutră.

– Unde a plecat, Excelență?

– Nu mi l-a mai adus înapoi, răspunse ea, cu lacrimile curgându-i acum pe obrajii ridăți.

Elise se uită lung la ea. Ce-nsemna asta?

Preț de câteva clipe, ducesa nu mai spuse nimic, iar Elise nu-și putea da seama dacă bătrâna mai era conștientă de prezența ei.

– Când avea șapte ani, mi-a dat trandafiri de ziua mea, rosti ducesa dintr-odată, cu o expresie nostalgică pe chip. Acum rostea cuvintele clar, dar avea un ton distant. Nu un buchet, ci o grădină

întreagă de trandafiri de Damasc. Fragile lucruri, trandafirii de Damasc. Dar Noah a reușit să-i facă să crească. Copilașul ăla reușea să facă orice să înflorească... un băiat atât de încântător!

– Unde e acum, Excelență? o îmboldi Elise. Oare era cu putință ca ducesa să spună adevărul? Ca moștenitorul de drept al ducatului Ashland să fie în viață? Sau era vorba doar de o dorință disperată, iscată de substanțele care îi fuseseră date, de durerea și deprimarea unei mame care-și pierduse fiul? O întrebă din nou: Unde e Noah acum?

Ducesa nu spuse nimic preț de aproape un minut, după care umerii i se lăsară din nou în jos, moi.

– Cine sunteți? o întrebă pe Elise. Vreun alt doctor?

Elise închise ochii pentru o secundă.

– Da, îi răspunse.

– Nu vreau să mă bage iar în apă rece, imploră ducesa, cu glasul tremurându-i. Unde e Abigail?

– Vine, îi zise Elise. Vine cât poate de repede, să vă ducă acasă.

– Nu vreau să mai stau aici. Degete ofilite și cocârjate se agățară cu disperare de mâinile lui Elise.

– Nici nu va mai trebui. Vă promit.

Elise rosti aceste cuvinte conștientă că promisiunile erau un lucru periculos. Mai ales când știa sigur că, pentru ducesă, o altă lună petrecută aici ar fi fost o condamnare la moarte.

– Sunt foarte obosită, îngăimă ducesa, în șoaptă.

– Știu. Elise se ridică în picioare, iar mâinile bătrânei se desprinseră de ale ei, rămânând moi pe poalele decolorate ale rochiei pe care o purta.

Elise cercetă încăperea – pereți groși din piatră și gratii solide la ușă. Era mai degrabă o temniță puternic întărită și ar fi fost extrem de greu să o scoată pe ducesă pe furiș. Nu imposibil, bineînțeles, căci Elise avea o bănuială că în locul acesta erau mulți care puteau fi mituiți sau manipulați, la nevoie. Dar asemenea planuri necesitau timp, mai ales că ea nu avea nici o persoană de legătură aici. Iar timpul era un lux pe care ducesa nu și-l putea permite.

Din spatele ei, Ellery își dresе vocea făcând intenționat mai mult zgomot decât era cazul.

– Cred că e suficient, zise apoi. E clar că mătușa a obosit foarte tare.

– Într-adevăr. Elise își recuperează agenda de pe jos, atentă să-și controleze expresia.

– Ce ați descoperit despre cazul pacientei? Întrebă infirmierul, cu un ton oarecum autoritar, când Elise se apropie de el. Din spatele lui, Ellery o studia cu mare atenție.

„Că a fost îndopată cu narcotice, probabil chiar de tine. Că s-ar putea să știe anumite lucruri care să-l împiedice pe domnul Francis Ellery să pună gheara pe ceea ce-și dorește.“

– În mod clar, Excelența Sa a pierdut legătura cu realitatea, răspunse Elise, alegându-și cuvintele cu mare atenție și spunându-le celor doi exact ce voiau să audă. Amestecă prezentul cu trecutul, nu are decât episoade scurte de luciditate și nu poate să își amintească nici cele mai recente discuții.

Așa cum anticipase Elise, cei doi se relaxară imediat.

– Deci înțelegeți de ce ducesa trebuie să rămână aici, nu-i așa? o îmboldi Ellery.

Elise nu se încredea suficient în capacitatea sa de autocontrol pentru a-i da un răspuns. În loc de asta, își deschise agenda și notă în grabă „Unde e Noah Ellery?“ doar pentru ca nu cumva să spună ceva ce ar fi putut regreta mai târziu.

– Ați mai dori să consultați și alți pacienți, dacă tot ați ajuns aici azi, domnule doctor Rowley? Întrebă intendentul. Avem unul care se crede câine. Latră până noaptea târziu și nu mănâncă decât de pe jos. Scoase un chicotit. Foarte distractiv! Păcat că oamenii nu mai pot plăti bilet de intrare, să vadă.

Elise trase aer adânc în piept, să se calmeze.

– Nu, mi-e de ajuns pe ziua de azi. Zona mea de interes e axată pe doamnele din înalta societate.

– Păcat!

– Mulțumirile mele pentru timpul acordat, domnilor. Rosti aceste cuvinte cu un efort. Acum o să mă retrag.

– Cum doriți. Se încruntă. La ce spital spuneți că lucrați, domnule doctor? Directorii nu mi-au spus.

Elise mai aruncă o ultimă privire către femeia dezorientată și înfrântă care stătea în continuare pe marginea patului.

—Și nici eu, îi răspunse, după care porni cu pași grăbiți prin labirintul de coridoare, către ieșirea din sanatoriu.

Strâmbând din buze, Francis Ellery îl petrecu cu privirea pe doctorul acela nesuferit.

Era în același timp încântat și ușurat că ajunsese exact la concluzia la care voise el să ajungă, însă aroganța aceea insuportabilă și lipsa de respect cu care îi vorbise îl făcuseră efectiv să vadă roșu în fața ochilor. Și totuși, în curând totul avea să se schimbe.

Tatălui său îi plăcuse mereu să-i spună că se simțise ușurat că povara ducatului Ashland căzuse pe umerii fratelui său mai mare. Faptul că fusese al doilea fiu fusese o binecuvântare pentru el. Îl scutise de avalanșa de responsabilități și îi dăduse libertatea de a alege cum să-și ducă viața și chiar femeia cu care să se însoare. Viața de duce nu era chiar așa strălucitoare cum credea lumea.

Tatăl lui fusese un idiot.

Nu numai că titlul de duce de Ashland venea la pachet cu o avere uluitoare, dar și cu o putere întrecută doar de cea a casei regale, fir-ar să fie! Ce fel de om nu și-ar dori așa ceva?

Iar acum toate acestea puteau să fie ale lui. Francis își dorea — nu, avea efectiv nevoie — de ele. Și ajunsese atât de aproape încât le putea simți gustul. Bătrânul duce dăduse colțul. Tatăl lui Francis era mort. Un singur lucru stătea în calea unei sentințe judecătorești prin care Francis să primească tot ce-și dorise vreodată — respectiv vărul lui nebun. Care, colac peste pupăză, dispăruse de pe fața pământului.

Faptul că era „dispărut” nu era suficient pentru ca instanța de judecată să transfere dreptul de moștenire a titlului de la Noah Ellery la Francis Ellery. Faptul că era „dispărut” nu era suficient ca proprietățile ducale și averea familiei să fie trecute pe numele său. Mai ales că ducesei nu-i mai tăcea gura, trâmbițând către oricine era dispus să plece urechea la ea că scumpul ei fecior era în viață.

În mod clar, Francis rezolvase această problemă. Apoi își îndreptase atenția asupra celeilalte și apelase la ajutorul necesar într-o asemenea situație. Acest ajutor implica însă un preț piperat, dar la final avea să merite fiecare bănuț. Dacă Noah Ellery era în viață, avea să fie găsit.

Iar dacă instanța de judecată avea nevoie să-i fie găsit cadavrul pentru a-l declara mort, exact asta avea să le ofere.

Capitolul 2

Birourile firmei Chegarre și Asociații erau plasate în aglomerația din Covent Square, ascunse chiar la vedere, în vecinătatea Catedralei Sf. Paul. Piațetele alungite care mărgineau scuarul aglomerat și gălăgios erau pline de oameni și azi, ca întotdeauna. În plus, având în vedere că în Covent Square locuiau în mare parte persoane care-și câștigau pâinea din divertisment, fie el de natură artistică sau intimă, traficul de pe străduțe nu contenea la nici o oră din zi sau din noapte. Nimeni nu avea motivația sau timpul necesar pentru a remarca programul lui Elise DeVries. Ceea ce ei îi convenea de minune.

Pe fațada clădirii neîngrijite în care își avea sediul Chegarre și Asociații nu se afla nici o firmă, așa cum nici în *Times* n-ai fi găsit vreun anunț prin care acest birou de consultanță să-și facă publicitate. Chiar și așa, toți membrii aristocrației – și mulți din afara ei – știau de existența ei și de miracolele secrete pe care le putea înfăptui pentru clienții săi.

Chegarre și Asociații era o firmă care avea ca obiect de activitate rezolvarea problemelor private și secrete ale unor persoane cât se poate de publice, care erau suficient de înstărite pentru a-și permite tarifele astronomice ale firmei. În fața pericolului umilirii publice, al unui scandal sau al dezonorării, nici că exista soluție mai bună decât să apelezi la echipa de experți de la Chegarre. Elise era parteneră aici de ceva mai mult de cinci ani și văzuse atâtea, că aproape nimic n-ar mai fi putut să o mai surprindă. În toți acești ani, mușamalizase decese incomode, despărțise amorezi puși pe scandal, pusese capăt mai multor aventuri galante, închisese tot felul de întreprinderi ilegale, rezolvase cazuri de răpire și de șantaj și ajutase la eliminarea datoriilor și a dependențelor de diferite substanțe. Firma se pricepea de minune să facă dispărut orice fel de scandal.

Ceea ce nu însemna însă că rezolvarea cazului Ashland avea să fie ușoară.

Elise urcă treptele tocite din piatră și intră în clădire, închizând hotărâtă ușa de lemn în urma ei. Instantaneu, hărmălaia din piață dispăru, fiind înlocuită de o liniște binecuvântată. Deși, în exterior, reședința de oraș care pe vremuri fusese una de lux își păstrase aspectul dărăpănat pe care-l aveau și cele din jur, interiorul își recăpătase splendoarea de pe vremuri. Luxul de odinioară se vedea clar în detalii, cum era lemnul lustruit al podelelor și al panourilor care lambrisau pereții, strălucirea candelabrelor și a aplicelor de cristal, dar și luciul subtil al plăcilor de marmură care încadrau șemineurile generoase. Elise își rezemă spatele de ușă și închise ochii, dându-și seama brusc că, odată ce nu mai trebuia să mențină o anumită imagine în fața celorlalți, se simțea absolut sfârșită.

Își dădu jos ochelarii și își apăsă pleoapele cu degetele, iscând apariția a două pete negre în fața ochilor. Să vadă o femeie legată așa, ca ducesa, îi trezea amintiri neplăcute. Iar acum, în liniștea și intimitatea acestui spațiu, își dădea seama că era destul de tulburată să vadă cât de departe puteau merge oamenii pentru a-și realiza ambițiile. Ceea ce era ridicol, era conștientă de asta. Lăcomia și ambițiile erau cele care-i aduceau mereu clienți, iar răspândirea lor în lume le asigura un trai foarte confortabil tuturor celor care lucrau la firmă. Dar, pentru prima oară de când fusese angajată de Chegarre, Elise se întrebă dacă nu cumva avea nevoie de ceva timp departe de latura întunecată a naturii umane. Poate că avea nevoie să plece din Londra pentru o vreme.

Sau poate că avea nevoie doar de o băutură bună, tare.

– Don'șoara Elise...

Imediat, ochii lui Elise se deschiseră.

– Bună ziua, Roderick, i se adresă băiatului care se afla lângă ea. Avea vreo opt ani și era îmbrăcat la patru ace, după cum era și potrivit pentru un majordom în miniatură, deși întregul efect era compromis într-o câtva de vârtejul imposibil de mascat pe care îl avea chiar în vârful capului.

– Nu v-am recunoscut când m-am uitat pe fereastră, altfel v-aș fi deschis ușa, zise el, scărpînându-se în cap.

– Cam asta era ideea, răspunse Elise, desprinzându-se fără chef de ușă și înaintând în foaier. Cu slujba aceasta și cea cu jumătate de normă, ca actriță la Teatrul Royal, Elise nici nu se mai aștepta să se recunoască atunci când se privea în oglindă. Fiecare zi îi oferea

un nou rol și un nou scenariu pe care trebuia să le transpună în realitate.

– Îmi place costumul ăsta, remarcă Roddy. E unu' bun. Chiar că arătați ca un doctor adevărat.

Dar nu era un doctor adevărat, realiză Elise, cu tristețe. În fond, nu era nimic cu adevărat. Era un cameleon, plătită să devină orice personaj de care era nevoie într-o anumită situație. Iar niște acte de identitate false nu puteau să înlocuiască realitatea.

– Domnu' Alex e în salon, vă așteaptă, continuă Roddy.

– Bine. Auzind asta, Elise se însenină. Alexander Lavoie era nu numai fratele ei, ci și partener la Chegarre și Asociații. În calitate de proprietar al unuia dintre cele mai exclusiviste tripouri din Londra, era cum nu se poate mai familiar cu cele mai influente și mai celebre personaje din aristocrație. Iar Alex avea un talent deosebit de a afla secretele acestor cartofori din lumea bună și de a le muta în vistieria lui, împreună cu sume mari de bani. Era un talent care putea să transforme fără dar și poate un om inteligent într-unul foarte, foarte de succes.

Iar Alexander Lavoie era foarte inteligent.

– Lady Abigail e jos, la bucătărie, îi spuse Roddy. Face prăjituri. Zice că nu poate să stea cu mâinile în sân și să aștepte. Vreți să o chem?

– Nu încă. Lady Abigail fusese invitată să locuiască în camera de oaspeți, de la etaj, până când cazul îi era evaluat. Elise nu-și amintea ca dulapurile lor să mai fi fost vreodată atât de pline cu pâine și biscuiți.

– Sunteți tristă, don'șoară Elise? întrebă din senin Roddy, cum mergeau spre salon.

– Poftim? De ce mă întrebi asta? Elise se încruntă.

– Când ați intrat, păreați cam tristă.

Tânăra se opri, chiar lângă ușa salonului.

– Poate doar puțin. Uneori, oamenii se poartă oribil unii cu alții. Și uneori mă întristează să mă gândesc prea mult la asta.

Cu un aer înțelept, Roderick dădu aprobator din cap.

– Eu, unul, când sunt trist sau supărat, îmi place să mă duc pe malul Tamisei și să arunc pietre în apă. Mă face să mă simt mai bine.

Fără să vrea, Elise schiță un zâmbet.

– Să-nțeleg că mă sfătuiești să mă duc să arunc cu pietre în apă?

Roddy se strâmbă.

– Bine'nțeles că nu, don'șoară Elise. Asta dacă nu cumva vreți... Dar sigur vă place să faceți ceva, ceva care să vă facă să vă simțiți mai bine, nu?

– Vaci, rosti ea.

– Vaci?

– Ori de câte ori aveam nevoie să mă gândesc în tihnă la tot, mulgeam vacile. Ori de câte ori trebuia să-mi pun gândurile în ordine și să-mi liniștesc mintea.

Roderick strâmbă din nas, suspicios.

– Vreți să vă aduc o vacă? Sunt unele pe...

Elise izbucni în râs.

– Nu, mulțumesc, Roderick. Cred că mi-ai alungat tristețea pe ziua de azi. Pot să las mulsul pe altă dată.

– Mă bucur că v-am ajutat, don'șoară Elise. Roddy îi aruncă un zâmbet și se retrase în foaier, probabil în direcția bucătăriei și a mirosului îmbătător care răzbătea dintr-acolo.

– Ei, surioară, dacă te gândești la fermă și la vacile de muls înseamnă că lucrurile au mers prost. Aceste cuvinte, rostite pe un ton târăgănat, veniră din salon, iar Elise se întoarse și dădu nas în nas cu fratele ei, care stătea rezemat de tocul ușii, ținându-și încrucișate picioarele încălțate cu cizme și în mână un pahar pe jumătate plin cu whisky.

Avea ochii verzi-căprui, la fel ca și ea, deși ai lui se apropiau mai mult de culoarea ambrei, în timp ce ai ei erau mai aproape de un verde pur. De asemenea, aveau aceeași culoare de păr – șaten-închis, de nuanța cafelei. Totuși, părul lui nu avea acele unduiri care în cazul ei formau cârlionți. Era înalt și zvelt, iar cicatricea care-i brăzda obrazul de la ureche peste pomete până la buză îi oferea un aer intimidant.

Făcu un pas înainte și își apropie fața de cea a lui Elise, să o sărute pe obraz, dar apoi se uită dezgustat la barba de pe chipul ei și se replie.

Elise îi înșfăcă paharul din mână și luă o înghițitură întăritoare, lăsând băutura să-i traseze o urmă de foc pe gât.

– Atât de grav? întrebă Alex, cu o doză de compătimire.

– Și mai și. Elise goli paharul. Ducea este legată cu lanțuri de pat, îndopată cu droguri și sunt aproape sigură că Francis Ellery

le dă bani să fie ținută așa. Își lipi paharul rece de frunte. E complet neajutorată.

– E nebună?

– Nu cred. Dar, și dacă ar fi, nu i-aș dori o asemenea soartă nici celui mai mare dușman al meu. Se cutremură ușor. Nu pot să o las așa, Alex. O să fac tot posibilul.

– Știi, zise Alex cu blândețe. O să rezolvăm noi cumva. Dar hai să o luăm pas cu pas!

Elise dădu aprobator din cap și trase aer adânc în piept.

– Bineînțeles. Își lăsa prea mult din emoțiile personale să tulbure apele aici. Iar emoțiile personale nu aveau ce căuta în acest domeniu. Dacă voia într-adevăr să o ajute pe ducesa, trebuia să se concentreze asupra faptelor. Spune-mi ce ai reușit să afli despre Francis Ellery, zise.

– Intră, o îndemnă Alex, conducând-o în salon. Dacă e să vorbim despre Francis Ellery, o să mai am nevoie de ceva whisky.

Elise îl urmă în camera decorată în tonuri liniștitoare de albastru. Pe peretele opus, un orologiu înalt Edward East măsura trecerea timpului, iar covorul Aubusson de pe podea era încadrat de piese de mobilier frumos sculptate și tapisate cu brocart somptuos. Era o încăpere gândită pentru a impresiona și pentru a-i face chiar și pe cei mai înstăriți clienți să se simtă în largul lor.

Alex îi luă paharul din mână și îl reumplu cu o porție generoasă dintr-una dintre carafele din cristal înșirate pe un dulap din lemn de trandafir. I-l întinse și își turnă și lui o porție, după care se așeză pe canapea, făcându-se comod pe pernele moi.

– Nu iei loc? o întreabă.

– Prefer să stau în picioare. De-abia se abținea să nu se plimbe încolo și înapoi.

– Cum vrei.

Elise luă o înghițitură mai cumpătată din pahar.

– Spune-mi ce știi despre Francis Ellery, îi zise din nou.

– Francis Ellery – buza superioară a lui Francis se răsfrânse, forțând țesutul rigid al cicatricei – nu joacă în localul meu.

– Nu-i plac jocurile de noroc?

Alex începu să învârtă băutura în pahar.

– N-am zis asta. Joacă, și chiar mult, dar nu o mai face în tripoul meu. E un mincinos și un trișor. Două trăsături pe care nu le pot

accepta la mesele mele de joc, măcar pentru că – însumate – duc invariabil la violență. Ceea ce, bineînțeles, duce inevitabil la distrugerea a tot felul de bunuri prețioase, în cazul acesta bunurile mele. Nici n-ai idee cât de greu e să scoți petele din postavul de pe mesele de joc. Și mesele de faraon sunt îngrozitor de scumpe.

– Da, mi-ai mai zis. În mod repetat, răspunse Elise sec. Altceva?

– Domnul Ellery are mai multe datorii acumulate la masa de joc. Foarte mari. Și umblă vorba că respectivii creditorii își cam pierd răbdarea.

– Aha. Mă gândesc că domnul Ellery e cât se poate de nerăbdător să pună mâna pe ducatul Ashland.

Alex îi aruncă o privire cercetătoare.

– Ai idee ce avere e asociată acestui ducat? Moșia efectivă are o valoare nemaipomenită. Ultimul duce de Ashland era unul dintre cei mai bogați latifundiari din tot sudul Angliei.

– Sunt foarte conștientă de asta. Elise făcu o pauză de câteva clipe. Dar despre fiul răposatului duce? Ai descoperit ceva despre el, de la clienții clubului tău?

– Chiar am aflat una-alta. După vreo șase pahare din cel mai bun brandy franțuzesc care se servește la mine, marchizul de Heatherton mi-a destăinuit că mereu au fost și încă sunt numeroase speculații despre băiat. Mai ales acum, că bătrânul duce a murit. Heatherton l-a văzut doar o singură dată, pe când băiatul avea nouă-zece ani – când i s-a părut a fi leit taică-său – dar apoi nimic. Nu există dovezi că ar fi studiat la Eton sau la vreo altă școală potrivită pentru un fiu de duce. Nu și-a făcut apariția la partide de vânatoare la țară sau la concursuri de tragere la țintă, chiar și după ce a atins vârsta potrivită să participe. Bătrânul duce refuza să-i pronunțe numele și toată lumea a conchis că băiatul murise, deși nimeni nu mi-a confirmat asta, mai mult sau mai puțin sigur.

– Hm. Elise își scărpină barba.

– Heatherton a spus, totuși, că a văzut-o pe ducesă făcând o scenă groaznică atunci când s-a dus în vizită la ea și la domnul Ellery pentru a le prezenta condoleanțe după moartea lui Ashland. Marchizul mi-a zis că ducesa a devenit foarte agitată, ba chiar l-a implorat pe Heatherton să o ajute să-și găsească fiul. Când domnul Ellery i-a amintit mătușii sale că Noah Ellery era mort de mult, ducesa a început să aiureze, insistând că era în viață, astfel că în cele din urmă

domnul Ellery fusese nevoit să o târască efectiv pe ducesa din salon și să aibă grijă să o ducă în camera ei. Ulterior, se străduise îndelung să scuze discursul fantezist al mătușii sale, spunând că era rezultatul unei dureri care-i deformase simțul realității.

– Îți deformase simțul realității? întrebă Elise.

– Așa s-a exprimat Ellery, nu eu. Deși nu ți se pare teribil de convenabil că singura persoană care crede că Noah Ellery e în viață este internată la sanatoriul Bedlam?

„Abigail o să-l aducă pe Noah.“ Cuvintele lui Miriam răsunară din nou în mintea lui Elise.

– Nu e singura persoană care crede că moștenitorul ducatului Ashland e în viață. Cred că și sora lui e convinsă de asta.

Alex ridică din sprâncene.

– Și atunci de ce ar refuza Lady Abigail să aducă vorba despre asta?

– Poate că pot să vă dau eu un răspuns.

Elise încremeni, cu trupul străbătut de o undă neplăcută de neli-niște. Încet, se întoarse către locul de unde se auzise glasul acela.

Bărbatul stătea în cadrul ușii, cu o mână băgată sub pulpana hainei și cu cealaltă proptită pe măciulia unui baston cu ornamente de argint. Avea un fizic impresionant, cu un păr roșcat-auriu și ochi de un albastru pal care însuflețeau un chip acvilin, care te ducea cu gândul la portretele de la începutul epocii dinastiei Tudor, din vremea în care monarhii nu erau victime ale propriilor vicii și ale ravagiilor făcute de vârstă. Purta haine scumpe, din cele mai fine materiale croite, astfel încât să-i încadreze silueta zveltă. La gât avea o cravată de un alb orbitor. Când își mișcă mâna pe măciulia bastonului, inelul auriu de pe un deget îi luci în lumină.

– King, rosti ea un fel de salut precaut. Era singurul nume pe care-l purta acest bărbat. Sau cel puțin singurul pe care-l știa Elise. Dar te așteptai la una ca asta din partea unui asemenea om fără trecut, care se ridicase brusc și necruțător din rândurile lumii interlope londoneze până ce ajunsese chiar în vârf. Făcea comerț cu antichități rare, obiecte de artă, bijuterii – de fapt, cu orice mărfuri de pe urma cărora putea să obțină un preț bun din partea unor cumpărători rasați, cu buzunare adânci și foarte puține principii. Elise se îndoia serios că exista vreun lucru pe lumea aceasta pe care King

nu ar fi putut să-l scoată chiar și din gaură de șarpe. Pentru prețul potrivit, bineînțeles.

– N-am mai așteptat să fiu condus până aici, continuă bărbatul. Nimeni nu mi-a stat în cale. Poate c-ar trebui să luați măsuri în această privință.

– Ai venit să ne furi argintăria, King? întrebă Alex pe un ton relaxat de pe canapea, încruncișându-și picioarele. Părea cu totul în largul său, dar Elise putea simți undele de ostilitate care emanau dinspre el. Ochii lui King îl străfulgerară scurt pe fratele ei.

– Poate că nu azi, domnule Lavoie. Pătrunse în salon și porni spre Elise. Dumnezeu, îmi dau seama de ce te place atât de mult ducesa. Se opri în fața tinerei, cercetând-o atent. Pun pariu că nici mama ta nu te-ar recunoaște îmbrăcată așa.

– Domnișoara Moore nu e aici momentan, replică Elise.

Ivory Moore era atât fondatoarea firmei Chegarre și Asociații cât și fosta ducesă de Knightley. De obicei, ea era cea care negocia cu King, atunci când era necesar.

– Știu. Ducesa e în Chelmsford.

Elise îl fixă printre pleoapele îngustate. Ivory era, într-adevăr, în Chelmsford, pentru a gestiona o situație apărută acolo. Dar asta nu era o informație care să fi fost făcută publică.

Ca și cum i-ar fi răspuns, King ridică din umeri.

– Ei, umblă vorba...

Și tocmai asta era problema, își dădu seama Elise. Omul acesta era la fel de periculos și de imprevizibil ca o viperă cu corn, dar avea relații în aceeași măsură în cele mai elevate cercuri ale societății londoneze, cât și în profunzimile fetide ale lumii interlope. Și existau situații în care Chegarre și Asociații avea nevoie de ajutorul său.

King întinse o mână și atinse reverul hainei pe care o purta Elise, frecând stofa de lână aspră între degete, ca și cum i-ar fi cântărit calitatea. Elise avu nevoie de toată puterea ei de voință să nu se clintească.

– Te-aș ruga să te îndepărtezi de sora mea, dacă nu te superi, rosti Alex, luând lent o dușcă de whisky, fără să-și schimbe poziția, însă infuzându-și glasul cu o doză inconfundabilă de amenințare.

Colțul buzelor lui King se ridică, iar mâna i se retrase.

– Nu-i nevoie să te zbârlești, Lavoie. Sunt unul dintre admiratorii domnișoarei DeVries, dacă vrei să știi. Am un mare respect pentru cei care se pricep într-adevăr la ceea ce fac.

Alex lăsa să-i scape un zgomot deloc politic.

– Respect? Ciudat cuvânt, venit din partea unui individ care a considerat că scoaterea la licitație a unei fe...

– Orice s-a petrecut între mine și ducesa a fost doar o chestiune de afaceri, Lavoie. King îi adresa lui Lavoie o privire glacială.

– Până aici! Elise își puse mâinile în șolduri, apelând la acel talent actoricesc pe care King tocmai i-l lăudase și acoperindu-și chipul cu o mască de plictis. Pierdem vremea și eu am clienți care mă așteaptă. Ce te aduce aici, King?

Bărbatul își cercetă atent inelul de pe deget.

– Mi s-a dat de înțeles că ați tot pus întrebări despre Francis Ellery și despre fiul regretatului duce de Ashland în numele unui client.

Dumnezeule mare, exista oare ceva care să nu-i ajungă la urechi omului ăsta? Îi aruncă o privire lui Alex, care tocmai își punea paharul deoparte.

– Poate, răspunse ea.

– În spiritul respectului pe care-l port acestei firme, m-am gândit să vă comunic că Francis Ellery a contractat recent serviciile a doi asasini.

Elise își simți gura relaxându-i-se, gata să se deschidă de uimire.

– Poftim?

– Și nu unii buni, țin să precizez, pentru că Ellery pur și simplu nu și-ar putea permite așa ceva. Idiotul ăsta îngâmfat a tocat repede-repede banii pe care i-a moștenit și tot ce-a putut împrumuta după aceea. Și asasinii pricepuți – genul acela care pot face o crimă să pară un accident cum nu se poate mai banal – au tarife îngrozitor de mari. Sau cel puțin așa au cei cu care prefer să lucrez eu. Jaf la drumul mare, dacă e să mă întreb pe mine, dar... pe de altă parte, rezultatele sunt pe măsura prețului.

Elise încerca să pună lucrurile cap la cap.

– Și de ce ne spui asta?

– Pentru că cel vizat e Noah Ellery.

În încâpere se lăsa o tăcere asurzitoare.

– Deci e în viață, rosti Elise, precaută.

– Da. Sau, cel puțin, era ultima oară când l-am văzut eu. Și aș vrea foarte mult să-i dau de urmă înaintea acelor asasini mediocri.

Gândurile lui Elise goneau nebunește.

– Când l-ai văzut ultima oară?

– Acum doisprezece ani.

– Unde?

– Aici, în Londra.

– Ellery era în Londra?

– A fost. Până când Lady Abigail a lăsat în urmă strălucirea societății elevate și s-a măritat cu un fierar din Derby. E foarte atașat și protector când vine vorba de sora lui, să știi. Ochii lui King alunecară către Alex.

Elise se încruntă.

– Lady Abigail n-a zis nimic despre asta.

– Asta pentru că Lady Abigail nici n-a știut că era în Londra. Este posibil să fi crezut că fratele ei murise. Îți pot spune cu siguranță că în ultimii doisprezece ani nu a zis și nici nu a făcut nimic care să dea de înțeles că ar fi de părere că fratele ei e în viață.

– Ai stat cu ochii pe ea.

King își trecu buricul degetului peste măciulia bastonului său.

– Ei, poate doar m-am interesat periodic ce face.

– Și cum de ai știut tu că fiul ducelui era în Londra?

– Asta nu vă privește.

Elise îl măsură impasibilă, știind că aici era vorba de ceva mult mai profund decât respectul pe care King susținea că îl avea față de Chegarre și Asociații.

– Și de ce anume te interesează pe tine Noah Ellery?

Ceva din expresia lui King se schimbă brusc.

– Din nou, nu vă privește pe voi.

– Ba ne privește și încă într-o mare măsură. Căci nu am obiceiul de a căuta persoane dacă știu că găsirea lor ar însemna să le pun viețile în pericol.

Nările lui King fremătară ușor.

– Crezi că vreau să-i fac vreun rău?

Elise ridică din umeri.

– Așa e?

Ochii deschiși la culoare ai lui King se transformară în două fanate înguste.

— Dacă aș fi știut înainte de ziua de azi că Francis Ellery a apelat la serviciile unor asasini, le-aș fi dat de urmă și le-aș fi plătit dublu să uite că Noah Ellery a existat vreodată pe lume. Și poate că le-aș fi plătit încă dublul sumei primite ca să-l facă pe Francis Ellery să dispară. Lucru încă posibil. Un mușchi de pe maxilarul său bărbierit cu atenție tresări. Dar momentan nu se știe încotro au pornit-o. Și nu pot să pun ca Francis să fie ucis. Nu încă. S-ar putea să-mi fie de folos în a-i da de urmă moștenitorului ducatului Ashland.

— Și tu de ce vrei să îl găsești? îl îmboldi Elise, ignorând intenționat amenințarea pe care o făcuse în treacăt King, respectiv de a pune ca Francis Ellery să fie omorât.

— Pentru că am o mare datorie față de el. Pentru o fracțiune de secundă, pe chipul lui King apărură o emoție, o suferință plină de vulnerabilitate, deși dispărură la fel de rapid pe cât apăruse. Și nu vreau să pătească nimic.

Elise clipi. Drăcia naibii! Oare în spatele fațadei glaciale și perverse a lui King sălășluia cumva o ființă umană autentică?

— Dacă știi atât de mult despre omul acesta, de ce ai nevoie să-l gălesc eu?

— Pentru că eu nu am reușit. Și, crede-mă, am încercat. Dar Noah Ellery și-a acoperit urmele prea bine.

— Înțeleg.

— Am aflat că ai lucrat drept călăuză în armata britanică. Prin Coloniile imperiale.

Elise încremeni. Nu i se întâmpla des să își arate așa uluirea. Dar era o pierdere de vreme să se întrebe cum de aflase King una ca asta.

— Da.

— Mai mult, din câte am auzit ești cea mai bună.

— La ce?

— La găsirea oamenilor care nu vor să fie găsiți.

— Da, chiar așa e, răspunse Elise. Știa că bărbatul din fața ei nu prea tolera falsa modestie.

— Știu că Lady Abigail e în casa asta, continuă King. Și sper că îți poate oferi ceva informații privind locul unde se află fratele ei, informații pe care eu nu am reușit să le aflu. Dar știu că nu are fondurile necesare pentru a plăti toate cheltuielile implicate de această întreprindere. Eu am și vreau ca Chegarre să mă taxeze pe mine pentru

tot. Dar să nu cumva să divulgați cumva implicarea mea – sub nici o formă, față de nimeni. Această discuție n-a avut loc, ați înțeles?

– Da. Elise își acordă un moment de gândire, încruntându-se. Aveau lucruri mult mai importante de discutat decât detaliile de facturare. Dar cum de știa Francis Ellery că vârul lui e în viață?

– Tocmai acum ies la iveală niște zvonuri foarte vagi, rosti King, urmând cu vârful bastonului modelul covorului, care circulă printre cei care știau că defunctul duce de Ashland are un fiu. Printre cei care și-l aduc aminte de pe când era copil. Printre cei care au descoperit că nu există vreo dovadă credibilă a decesului acelui copil pe care, din câte se știe, nu l-a mai văzut nimeni de peste douăzeci de ani. Zvonuri suficient de persistente pentru a ține pe loc încredințarea ducatului de Ashland în mâinile lui Francis. Cel puțin pe moment. Cel puțin până ce se va confirma decesul lui Noah Ellery. King își ridică privirea către ea, fixând-o cu ochi atât de goi și de reci cum Elise nu-i mai văzuse nicicând.

Tânăra simți un fior neplăcut.

Bastonul lui King se opri din mișcarea sa peste covor când bărbatul îi cuprinse măciulia mai strâns în palmă.

– Mă irită să văd cum cineva are impresia că poate să emită pretenții asupra unor bunuri la care nu are nici un drept în defavoarea unui om care... Glasul i se stinse, iar Elise se întrebă ce Dumnezeu făcuse Noah Ellery ca să câștige un asemenea devotament din partea unui om atât de îngrozitor precum era King. O să mă țineți la curent? Mâna lui King se relaxă pe baston, iar spatele i se îndreptă.

– Bineînțeles, murmură Elise.

– Foarte bine. Domnule Lavoie, domnișoară DeVries, a fost o adevărată plăcere să vă văd, ca întotdeauna. Le adresă un zâmbet lipsit de orice căldură. Mă retrag, nu-i nevoie să mă conduceți.

În cameră se lăsă tăcerea, căci atât Elise, cât și Alex priveau pe gânduri cadrul ușii pe care King tocmai ieșise.

– Crezi că spune adevărul? întrebă Alex după o clipă, ridicându-se în picioare.

– Cred că l-am văzut pe King mai sincer ca niciodată, rosti tăragănat Elise.

– Ceea ce e mai mult decât putem spune despre Lady Abigail.

– Da. Elise își așază paharul pe dulapul de lângă perete și își dădu jos barba, tresărind când fu nevoită să și-o dezlipească de piele.

N-o să fie ultima oară când un client încearcă să ascundă ceva important de noi. Deși nu pot să înțeleg nici în ruptul capului de ce Lady Abigail nu a luat legătura cu fratele ei, dacă știe că e în viață. El și-ar putea scoate mama de la sanatoriu cât ai zice „pește”. Își freca pielea înroșită de pe maxilar, cu gândul la ducesa închisă acolo, în lanțuri. Spiritul îi era îngreunat din nou de aceeași tristețe ostenită pe care o simțise mai devreme.

– Ești bine? Alex venise mai aproape de ea.

– Da, bine.

– Nu ești. Discutai cu Roddy despre mulsul vacilor.

– Ți-e dor vreodată? De casă, vreau să spun? îi întrebă Elise dintr-odată, gândindu-se la livezile, pășunile și pădurile printre care crescuseră amândoi. La locurile acelea unde totul fusese simplu și clar.

Un timp, Alex nu spuse nimic.

– De război nu mi-e dor, îi răspunse apoi.

– Nu vorbeam de război sau de ce am pierdut din cauza lui. Ziceam de fermă. De vremea când eram o familie.

– Dar noi suntem și-acum o familie, surioară, îi reaminti Alex. Și nu contează dacă suntem în York sau în Londra.

– Știu.

– Eu încerc să nu privesc în urmă, Elise. Așa e greu să te concentrezi asupra drumului pe care ai pornit.

Elise își lăsă privirea în pământ. Alex avea dreptate. Dar era greu să te concentrezi asupra drumului pe care-l ai de parcurs și dacă nu mai puteai fi sigur cine erai cu adevărat.

– Vrei să mă ocup eu de asta, Elise? întrebă Alex. Pot să închid clubul pentru o săptămână...

– Lasă aiurelile, răspunse Elise, înălțându-și capul. Nu am nimic care să mă țină aici. Teatrul e închis. Nici nu s-a uscat bine cerneala pe contractul de închiriere al lui Elliston că a început să vorbească despre renovarea completă a interiorului. O să treacă luni bune până ce-o să-l deschidă din nou. Nu-și dădea seama de unde venea această melancolie, dar trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea. Dacă era să o ajute pe ducesa de Ashland, trebuia să fie în formă maximă. Spuse: Mă ocup eu de tot, Alex. Dacă Noah Ellery e în viață, dau eu de el. În fond, cu asta mă ocup.

– Exact. Alex nu o slăbea din priviri. Ia zi, vrei să te ajut măcar discutând cu Lady Abigail?

– Nu, cred că o să fie mai bine dacă vorbesc cu Lady Abigail între patru ochi. Nu vreau să se simtă încolțită.

– S-a-nțeles. Alex aruncă o privire în direcția foaierului. Dar insist să mă anunți ce descoperi. Mai ales, adăugă el, dacă dai de un moștenitor mort... în viață.

La solicitarea lui Elise, Roddy o chemă pe Lady Abigail de la bucătărie, iar aceasta intră în salon gâfâind ușor, cu o expresie de așteptare plină de speranțe întipărită pe chip.

– Ați reușit să o vedeți pe mama, domnișoară DeVries? întrebă Abigail, apropiindu-se grăbită de ea.

– Da, răspunse Elise, dându-și jos peruca și trecându-și degetele prin păr, masându-și scalpul.

– Și e bine? Și-au dat seama că nu are nimic la cap, nu-i așa?

Elise își lăsă mâinile pe lângă corp, privind-o pe femeia din fața ei. Abigail stătea cu mâinile în șoldurile ei zdravene, cu șuvițe de păr blond ieșite din coroana de cosițe prinse la ceafă. Speranța din ochii ei se stinse, înlocuită de o teamă profundă.

– Unde locuiește acum Noah? întrebă într-un final Elise. Nu mai voia să piardă nici o secundă.

Femeia din fața ei păli, după care pe obraji îi apărură niște pete de un roz aprins, ca niște flăcări, și își feri privirea.

– Fratele meu e mort.

Lady Abigail mințea. Ca și King, știa clar că Noah Ellery era în viață.

– Într-o privință aveți dreptate, milady, rosti Elise. Nu cred că trupul sau mintea mamei dumneavoastră sunt bolnave. Și totuși, vărul dumneavoastră plătește bine ca să o țină sub cheie, supusă unor tratamente vecine cu tortura care nu au nici o valență curativă, dar care cel mai probabil îi vor aduce sfârșitul în circa o lună. Poate două.

– O, Doamne! Lady Abigail se prăbuși greoi, pe un divan mic.

– Dați-mi voie să vă spun ce cred eu, milady, iar dumneavoastră puteți să vă declarați de acord sau nu. Cred că o persoană nu poate moșteni un ducat dacă ducesa, *sănătoasă la minte*, susține că fiul ei, moștenitorul de drept, e încă în viață. Elise se așeză lângă Abigail.

Cu asemenea vorbe, situația moșiei ar putea rămâne neclară la nesfârșit.

Lady Abigail stătea cu chipul în palme.

– Mare încurcătură, murmură printre degete. Părea a fi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Al naibii Francis, cu lăcomia lui blestemată!

– V-ați gândit vreodată ce-o să se întâmple după moartea tatălui dumneavoastră?

– Bineînțeles! Dar nu m-am gândit că Francis o să fie în stare să facă... una ca asta. Glasul lui Abigail abia dacă se auzea.

– Nu aveți cui să cereți ajutor? întrebă Elise. Ceva prieteni vechi? Sigur cunoașteți pe cineva care să aibă suficientă influență politică și socială încât să se intereseze de toată situația asta pentru dumneavoastră, nu-i așa? Până la urmă, sunteți totuși fiică de duce.

Abigail negă din cap.

– Nu mai am nici un prieten în Londra. Mă tem că am rupt toate legăturile cu ei, deși nu pot să zic că am regretat asta până în momentul ăsta. Membrii aristocrației țin mai degrabă să se întrețină cu următorul duce de Ashland decât cu fiica unei nebune. Scoase un zgomot nepolitic. Și se mai întreabă de ce am plecat din Londra fără să mă mai uit înapoi!

Elise scoase un oftat. Nimic din ce spusese Abigail nu o surprindea, dar nu făcuse nici un progres față de ce știuse și înainte.

– Fratele dumneavoastră chiar e nebun, așa cum sugerează Francis? Elise încercă o abordare diferită, deși se înfioră ușor de modul crud în care îi ieșise de pe buze această întrebare. De-asta nu dorește să fie găsit?

Abigail tot trăgea de o ață ieșită din cusătura mânecii. Avea buzele strânse într-o linie subțire.

– Poate că în copilărie nu vorbea, dar Noah nu e nebun.

– Și nici mort, o îmboldi Elise.

Femeia negă din cap, cu un aer nefericit.

Elise simți o mică undă de satisfacție. Așa făceau progrese.

– Și unde e? Căci mă tem că e singura persoană care are puterea să o salveze pe mama dumneavoastră în timp util. Trebuie adus înapoi la Londra.

– Nu știu unde l-au trimis părinții mei. Într-o zi am venit acasă și pur și simplu dispăruse. La momentul ăla nu aveam decât paisprezece ani și au refuzat să-mi spună ceva despre unde l-au trimis. Numele

lui a mai fost rostit în casa noastră doar cinci ani mai târziu, când tata ne-a convocat și ne-a spus că Noah murise. Nu ne-a dat nici un detaliu despre circumstanțele morții lui, ci ne-a poruncit să acceptăm acest lucru drept o realitate și să ne vedem de viață.

Ei bine, nimic care să o ajute. În mod clar, Abigail nu avea habar unde dispăruse Noah. Posibil în Scoția. Sau în Franța. Sau pe lună. Dar dacă ea nu știa unde se dusesese...

– Și atunci de unde știți că e în viață?

Abigail desprinsese cu mare grijă o broșă din pieptul rochiei ei și i-o întinse lui Elise. Era grea, făurită nu de un bijutier, ci mai probabil de un fierar. Era o bijuterie cu o frumusețe frustă și simplistă, tije mititele de oțel împletite sub forma petalelor unui trandafir.

– Mi-a trimis asta, la șase luni după nuntă, împreună cu o scrisoare.

– O scrisoare? Fratele dumneavoastră și-a anunțat trezirea din morți printr-o *scrisoare*? „Dumnezeule mare!”

– Da, se smiorcăi Abigail, pe un ton ușor defensiv. Cum mi-am revenit din șoc, mi-am dat seama că era cel mai frumos cadou de nuntă la care să fi visat vreodată.

– Și în scrisoarea asta v-a spus unde era?

– Nu. Mi-a scris doar că mă iubea și că era mândru de mine pentru că am avut curajul să aleg să fiu fericită. Mi-a cerut să nu îl caut, ci să am încredere că și-a găsit și el propria formă de fericire.

– Nu v-a spus unde fusese trimis, în copilărie?

– Nu. Lady Abigail își tot frământa palmele în poală. Dar...

– Dar ce?

– Chiar dacă l-ați găsi pe Noah, nu știu dacă o să fie dispus să se întoarcă în Londra.

– Poftim? Elise nu era sigură că auzise bine. Mama dumneavoastră – mama *lui* – ar putea muri într-o temniță, vărul lui e pe punctul de a-i fura întregul ducat, și el nu vrea să se întoarcă la Londra? Abigail spusese că Noah nu era nebun, însă Elise începea să se întrebe dacă nu cumva chiar avea mințile rătăcite.

Abigail îi adresă o privire nefericită.

– Singurul lucru pe care l-a mai spus în scrisoare a fost că părinții noștri erau ca și morți pentru el. Și că n-o să se întoarcă niciodată în lumea în care ne-am născut amândoi.

Elise își înăbuși un geamăt deznădăjduit. Lucrurile deveneau din ce în ce mai complicate cu fiecare secundă care trecea.

– Dar pe plic era ștampila poștei din Nottingham, se grăbi să adauge Abigail. Și soțul meu a recunoscut mâna meșterului care a făcut broșa asta. El și-a făcut ucenicia împreună cu un fierar căruia îi plăcea să facă flecuștețe ca asta din resturi de metal. Și, mai mult, a descoperit inițialele lui pe spatele broșei.

Elise întoarce bijuteria și se chinui să descifreze inițialele mărunte întipărite discret în partea de jos a tulpinii din metal. „J.B.“

– E vorba de un fierar pe nume John Barr. Trăiește și muncește în Nottingham.

Iar, în momentul de față, era singura legătură cu soarta unui duce dispărut. Era o pistă fără mari speranțe, bineînțeles. Dar era un punct de la care să înceapă. Era puțin probabil ca Noah Ellery să fie în continuare în Nottingham. Dar, oricât de atent ar fi încercat cineva să-și acopere urmele, inevitabil lăsa în urmă indicii mărunte. Iar Elise se pricepea de minune să găsească asemenea indicii.

Din păcate, și alții le căutau.

– Mai știe și altcineva de broșă sau că fratele dumneavoastră e în viață? întrebă Elise, pe un ton tensionat.

– Doar soțul meu. Și mama.

Asta era deja evident.

– Dumneavoastră i-ați spus?

Abigail dădu din cap, în semn afirmativ.

– Când m-am măritat, tata m-a dezmoștenit. Dar ea l-a sfidat și a venit să mă viziteze în taină când s-a născut primul meu băiat. Era și-atunci distrusă de pierderea lui Noah. Și, ținându-mi băiatul în brațe, nu am suportat nici măcar gândul cum ar fi să pierd un copil. Poate că a fost o greșeală. Dar i-am spus. I-am arătat scrisoarea lui Noah.

– Înțeleg. Dar ești sigură că nu ai mai arătat scrisoarea nimănui altcuiva?

– O, Doamne! Dintr-odată, chipul lui Abigail căpătă o nuanță cenușie. Scrisoarea... O țineam într-o casetă în care aveam o pereche de cercei cu safire de când eram tânără. Și-a fost furată!

– Când? întrebă Elise autoritar. King nu spusese nimic de nici o scrisoare sau de furtul de la Abigail. Oricât de incredibil părea, King tototșiutorul omisese două informații de o importanță crucială.

– Chiar în ziua de dinainte să plec spre Londra. Am crezut că pe hoți îi interesaseră cerceii. Dar n-a fost așa, nu?

Frustrată, Elise își trecu palmele peste față, după care negă din cap.

– Nu.

Dacă Abigail avea dreptate în privința faptului că ea și mama ei fuseseră singurele persoane care știau de scrisoarea lui Noah, era foarte clar că dăduse norocul peste Ellery – sau peste oamenii angajați de el. Luaseră în vizor casa lui Abigail fără prea mari speranțe de a găsi ceva util, dar dăduseră peste o adevărată comoară.

– Francis a trimis oameni pe urmele lui Noah, nu-i așa? întrebă Abigail în șoaptă.

Elise se tot frământa dacă era cazul să îi spună și restul. În cele din urmă, rosti:

– Da. Și e absolut necesar ca eu să dau de el prima.

Lady Abigail își acoperi gura cu palma.

– O să-l omoare dacă-l găsesc.

Cu o expresie sumbră, Elise confirmă printr-o mișcare din cap, deși în sinea ei era ușurată că Elise înțelesese de una singură cum stăteau lucrurile.

– Da. După câteva clipe, adăugă: Asta *dacă* o să reușească să dea de el. S-ar părea că s-a ascuns destul de bine.

Abigail avea ochii plini de lacrimi.

– Ce mă fac acum?

– N-o să faceți nimic, îi răspunse Elise. O să rămâneți aici, oaspeții noștri, și o să evitați orice contact cu Francis Ellery. Și, orice ați face, să nu vorbiți despre fratele dumneavoastră sau despre faptul că e în viață cu oricine din afara acestei case. Ultimul lucru de care aș avea nevoie la întoarcere ar fi să aflu că vărul dumneavoastră a reușit cumva să vă închidă la Bedlam, ca pe doamna ducesă.

– Dar...

– Eu pot să-l găsesc pe fratele dumneavoastră, îi spuse Elise, încercând să-și îmbibe tonul cu o siguranță calmă pe care însă nu o simțea în momentul acela. Dacă Noah Ellery reușise să rămână neobservat atâția ani, n-avea să fie deloc ușor. Mă pricep de minune să dau de urma oamenilor care nu vor să fie găsiți. Măcar partea asta era adevărată.

— Nu se poate să-l pierd iar, șopti Lady Abigail. Vă rog, domnișoară DeVries... găsiți-l pe fratele meu și aduceți-l înapoi!

Capitolul 3

Elise uitase libertatea pe care o aducea cu sine un trai simplu.

Eliberată din înghesuiala londoneză, de limitările pe care le impunea purtarea unei rochii și de așteptările celorlalți privind cum ar fi trebuit să se poarte o tânără englezoaică, Elise era chiar voioasă, în ciuda circumstanțelor care stăteau la originea acestei deplasări. Avea toate cele necesare asupra ei sau în desagii de la șa. Hainele bărbătești pe care le avea pe ea erau confortabile, calul care o purta era docil și rapid, razele soarelui se simțeau minunat pe față, iar zona împădurită prin care trecea era de-a dreptul pitorească. Da, nu era chiar frumusețea brută, necizelată a sălbăticiei canadiene unde copilărise ea, dar pe de altă parte și un drum larg, bine întreținut, avea meritele sale.

Plus că nu existau prin jur cine știe ce americani înarmați.

Elise își trase șapca mai pe frunte, mânându-și calul către podul peste râul Leen care avea să o ducă până în centrul orașului Nottingham.

Într-o altă viață, înainte să vină în Anglia, fusese recrutată de britanici în războiul lor cu americanii și devenise una dintre cele mai bune călăuze și agente de urmărire. Anii în care căutase tot felul de oameni care nu voiau să se știe unde se aflau îi perfecționaseră abilitățile de care se folosea și acum, când lucra la Chegarre.

În fața ei, ușor spre stânga, se afla silueta impunătoare a castelului care domina o colină, păzind orașul. Tot în față, în vârful altei coline, se ridica turnul solid și pătrășos al bisericii Sf. Nicolae, în jurul căreia se afla o aglomerare de clădiri mai scunde. De-o parte și de alta a drumului se întindeau pășuni, străbătute de ziduri scunde și punctate din loc în loc cu case. Orașul propriu-zis era ascuns de mai multe pălcuri de copaci, însă de dincolo de acestea se ridicau fuioare de fum, trădând prezența unei așezări importante.

Avea să înceapă de la tavernă, își propuse Elise, unde urma să încerce să afle dacă în oraș mai locuia și acum fierarul pe nume John Barr. Tavernele erau mereu o bună sursă de informații, mai ales dacă mușteriii erau la a nu-știu-câta halbă de bere. O întrebare bine plasată despre cum putea da de un fierar bun, ca să-i potcovească bidiviul, n-avea să fie deloc deplasată. În caz că mai erau și alții pe urmele lui Noah Ellery, Elise nu voia deloc să atragă atenția asupra sa. Sau asupra lui John Barr, de fapt. Nu până ce nu reușea să afle dacă existau dovezi că acesta știa unde se afla fiul ducelui. Sau că-l cunoștea măcar.

Oricum, avea ceva speranțe, însă nu se aștepta la prea mult. Era cât se poate de posibil ca fierarul să se fi mutat între timp. Sau să fi murit. Era cât se poate de posibil ca singura legătură pe care Noah Ellery să o fi avut cu el să fi fost cumpărarea acelei broșe în formă de trandafir.

Elise se strâmbă la adresa propriilor gânduri, nefiind dispusă să ia în considerare posibilitatea eșecului înainte să fi început măcar, și își îmboldi calul să pornească într-un trap ușor. În față, pe pod, un grup de băieți se jucau agitănd niște bețe în aer, folosindu-le pe post de săbii de antrenament. Doi temerari se cocoșaseră pe zidul îngust de piatră care mărginea podul, parându-și loviturile și atacând nebunește, părând prinși într-o bătălie teatrală între doi pirați, pe balustrada punții unui galion.

Elise nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet. Imaginea din fața ei îi aducea amintiri plăcute. Și ea folosise arme de jucărie în copilărie, până să ajungă la vârsta necesară pentru a face rost de unele adevărate. Încurajați de uralele prietenilor lor, cei doi băieți deveneau din ce în ce mai îndrăzneți. Elise aruncă o privire către apele învolburate ale râului de sub ei și zâmbi larg, anticipând că era doar o chestiune de timp până ce unul dintre căpitani în miniatură avea să se trezească aruncat peste bord, scuipând apă.

Când ajunse pe pod, calul ei își încetini ritmul până la un mers lejer, ciulind urechile când bătălia de pe pod ajunse să fie însoțită de chiote surescitate. În secunda următoare se auzi un țipăt ascuțit, iar băiatul aflat cel mai aproape de Elise își pierdu echilibrul și dispăru peste zid, prăvălindu-se în apă cu un pleoscăit răsunător.

Toți copilandrii de pe pod încremeniră, pălind dintr-odată și repezindu-se către zidul care servea drept balustradă. Elise se încruntă.

Se așteptase să audă chicote de râs și strigăte de victorie, însă peste gloata de copii se lăsase o tăcere înfricoșătoare. Unul dintre băieți o rupse la fugă înspre oraș. Din șa, Elise zări pentru o clipită creștetul negru al copilului la suprafața apei, după care acesta dispăru din nou. Cu stomacul dintr-odată ca de plumb, își dădu seama că băiatul nu știa să înoate.

— *Merde*¹, rosti ea printre dinți, coborând imediat din șa, trăgându-și cizmele din picioare și aruncându-și haina cât acolo, apropiindu-se cu pași precipitați de marginea podului. Urcă pe zidul de piatră, cercetând apa de sub ea. Capul băiatului apăru din nou la suprafață și, fără să ezite, Elise sări. Atinse apa fără să strophească în jur, lăsând undele să o cuprindă până peste cap, străfulgerată de contactul cu apa rece. Cu mișcări ample din mâini, reuși să iasă la suprafață, căutându-l din priviri pe băiat. Privirea îi fu atrasă de o fulgerare de culoare, o pată mai deschisă față de masa întunecată a apei. O fracțiune de secundă mai târziu, dispăru din nou. Elise se scufundă, întinzându-și brațele în față. Sub apă era bizar de liniște, astfel că singurul lucru pe care-l putea auzi era bubuitul propriului sânge prin vene. Plămânii începură să o ardă efectiv, astfel că își folosi picioarele pentru a se propulsa din nou la suprafață, iar mâna i se lovi brusc de un trup mititel.

Strângându-și pumnul pentru a prinde cămașa băiatului, începu să dea cu disperare din picioare și ajunse la suprafață. Trăgând aer adânc în piept, îl prinse mai bine, astfel încât să-și petreacă brațul pe după gâtul lui și să-i țină fața deasupra apei. Băiatul se agita nebunește, ceea ce o umplu de o ușurare imensă, însă în același timp le puneam amândurora viața în pericol.

— Nu te mai mișca, îl mustră Elise, cu gura aproape lipită de urechea băiatului.

Acesta încercă să se întoarcă, dând disperat din mâini.

— Ți-am zis să nu te mai miști, mârâi Elise din nou. Altfel, pe cuvântul meu de onoare, îți dau drumul.

Băiatul rămase inert.

— Foarte bine. Rămâi așa.

Elise începu să dea încet din picioare prin apă, lăsând curentul să îi poarte în aval. Se poziționă în așa fel încât să fie propulsați către

¹ Rahat! – în limba franceză (n.red.)

cel mai apropiat mal, încercând să-și impună un ritm mai domol, deși dură destul de mult până ce reuși să atingă fundul apei cu picioarele.

Cu o sforțare, încercă să se împingă înainte, însă descoperi că picioarele îi erau mai oboseite decât crezuse ea.

– Ei, drăcia naibii, îngăimă Elise, cu fața aproape înghițită de apă.

Dintr-odată, simți niște brațe puternice pe sub ale ei, iar greutatea băiatului dispăru de lângă ea.

– Dă-i drumul, îi porunci un glas. Avem noi grijă de el.

Recunoscătoare, Elise îi dădu drumul copilului. Cu toate acestea, brațele care o susțineau nu dispărură, iar ea se lăsă în voia lor, mulțumită că avea parte de ajutor. Acum, că toată învâlmășeala aceasta se terminase, se trezi dintr-odată că tremura. Cu ajutorul salvatorului ei, reuși să iasă pe mal, împleticindu-se și târându-se. Brațele acelea puternice o așezară cu grijă, iar Elise se lăsă moale pe cuvertura de ierburi de mlaștină. Era conștientă că gâfâia ca un cal de curse aproape de linia de final, însă nu se putea mobiliza suficient cât să-i pese de asta.

– Băiatul e bine? reuși să articuleze.

– Da, viu și nevătămat. Aceste cuvinte fură rostite încet, dar clar, și se auziseră de undeva de deasupra ei. E cu taică-său.

– Bine. Elise se uită în sus, dar nu putu vedea decât silueta întunecată și neclară a unui bărbat, conturată de lumina puternică a soarelui care bătea din spatele lui. Se lăsă păgubașă și se prăvăli din nou, moale, pe covorul de ierburi, încercând să-și reducă ritmul respirației. Zău că sper că taică-său are de gând să pună pe cineva să-l învețe să înoate.

Aceste vorbe fură urmate de un zgomot neclar, ca un hohot surprins. De undeva de pe mal, mai sus de locul unde se afla ea, se auzea zvon de voci ridicate, pline de agitație. Elise închise ochii. Din câte auzea ea, probabil că pe drum se adunase cam jumătate de oraș. Deci planul ei de a trece neobservată se cam dusesse pe apa sâmbetei. Ce fiasco!

– N-ai de gând să mori aici, sub ochii mei, nu? Vocea se auzi de mai jos, de data aceasta direct din fața ei, iar Elise deschise ochii, privind fix îngrămădirea de nori care goneau împinși de vânt pe cerul albastru.

– Deocamdată nu... cred. Făcu un efort să se ridice în șezut, însă mușchii ei osteniți refuzau în continuare să se supună.

O mână caldă o prinse pe a ei și o trase în față, iar Elise se trezi că privea de aproape cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată.

Erau de un verde fumuriu, culoarea pinilor învăluiți în ceață, culoarea apelor stătătoare care ascundeau adâncimi amețitoare. Erau încadrați de gene blonde și un chip puternic și colțuros care trăda o viață petrecută mai mult sub cerul liber. Peste urechi i se revărsa părul de un blond pal, ușor ondulat, cu vârfurile umede în locurile în care se atinseseră de umerii lui goi. Aceștia din urmă erau incredibili, lați și puternici, cu picături de apă scurgându-se pe contururile ferme ale mușchilor și peste piept.

Instantaneu, Elise își simți gura uscată și ritmul cât de cât regulat al respirației pe care se străduise atât să și-l impună fu din nou perturbat.

Stătea ghemuit în fața ei, cu trăsăturile sale remarcabile compuse într-o expresie de îngrijorare amestecată cu una ușor zâmbitoare.

– Hmmm... Și, dacă mori, îmi lași mie calul? o întrebă. De mult n-am mai văzut așa bidiviu pe cîste.

– Calul? repetă ea. Dumnezeule mare! Privirea lui înnegurată îi risipise orice putere de concentrare.

Bărbatul aruncă o privire peste capul ei, în direcția drumului.

– Unul dintre băieți ți l-a adus aici, de pe pod.

Elise făcea eforturi disperate să respire normal și să formeze o idee coerentă. Omul din fața ei încerca să o facă să se simtă în largul ei. Nu era vina lui că arăta așa cum arăta. Și nu era vina lui că trupul ei amenința să o facă de râs din cauza asta.

Totuși, trecuse în mod clar mult prea mult de când invitase un bărbat să împartă patul cu ea, pentru că acum, când străinul din fața ei își schimbă poziția, se holba fără pic de rușine la modul în care trupul lui se mișca. Pe trunchi îi erau încrustate umbre subtile, create de masa zvultă a mușchilor care se evidenția sub pielea aurie. Pieptul îi era acoperit cu un păr blond-închis, care avansa într-o panglică sub nivelul buricului. Ochii ei coborâra mai jos de atât și-și lăsă privirea să alunece în voie peste crestele mușchilor care formau un V peste oasele șoldurilor și dispăreau sub betelia pantalonilor. Își ținea cealaltă mână sprijinită de una dintre coapse. Degetele lungi și aparent pricepute erau întinse, lipite de partea de sus a genunchiului. Elise își închipui cum ar fi fost să simtă acele degete pe pielea ei goală.

Pentru că știa deja cum era să-i simtă brațele sub corpul ei, masa tare și puternică a trupului lipit de al ei.

„Când te târa din apă ca pe un șobolan înecat, netoato, nu te îmbrățișa cu drag și pasiune.“ Odată ce duse la capăt acest gând, avu parte de o străfulgerare îngrozitoare. Fără să fie nevoie să verifice, își dădu seama că nu mai avea șapca pe cap. Coada împletită i se desfăcuse din coc, astfel că acum își simțea masa udă și grea a părului lipit de spate. O privire aruncată către hainele ei ude leoarcă și lipite de corp îi confirmă cele mai grave bănuieli. Când își legase o fașă strâns peste sâni, pe sub cămașa largă pe care o purta, reușise să-i facă să treacă neobservați, însă acum erau oricum, numai discreți nu. Fașa se lărgise și îi alunecase până în talie, unde se îngrămădise. Și mai rău, materialul uzat al cămășii era aproape transparent și, cum i se lipise de piele, ar fi putut la fel de bine să fi fost dezbrăcată. Contururile rotunde ale sânilor îi erau cum nu se poate mai vizibile, ca și areolele închise la culoare și sfârcurile tari.

Ochii bărbatului îi scrutau în continuare chipul, nicidecum pieptul, iar Elise alese să vadă în asta o dovadă de cavalerism, însă nici un om întreg la minte nu ar fi crezut că era altcineva decât se dovedise a fi. O femeie îmbrăcată în straie de băietan.

– Nu, nu-ți las calul, mormăi, încercând să-și desprindă cămașa de pe sâni cu mâna liberă. Am nevoie de el ca să las în urmă o groază de întrebări stânjenitoare.

Bărbatul o privea din nou cu atenție.

– O să vrea să știe cine ești, îi spuse încet, arătând cu bărbia scurt către glasurile de dincolo de ei. Înțelegerea pe care Elise o descoperi în ochii aceia incredibili o făcu să clipească, nedumerită.

Tânăra izbuti să schițeze un zâmbet slab.

– Crezi c-o să observe cineva dacă mă întorc înot de unde am venit? Încearca să-și pună mintea în funcțiune, dar ca și mușchii, și ea părea letargică, lipsită de ingeniozitatea sa obișnuită. Poți să le spui că sunt o sirenă.

– O sirenă... Buzele lui zvâcniră scurt și privirea i se ridică din nou peste capul ei, către mulțimea de orășeni. Trebuie să-mi dai o explicație mai bună de atât. Le zic ce vrei tu, dar asta cu sirena e cam trasă de păr.

Auzindu-l, Elise se încruntă. „Le zic ce vrei tu?” Nu „Cine ești?” sau „De ce porți haine de băiat?” Cu asemenea întrebări ar fi început orice om obișnuit.

– De ce ești așa... bun cu mine? îl întrebă, nesigură dacă „bun” era cuvântul potrivit. „Înțelegător” ar fi fost mai adecvat. Sau „empatic”.

– La un moment dat, cineva a fost bun cu mine, când mă afluam într-o situație nu prea diferită de asta. Ochii lui se lăsară în treacăt către pantalonii lui Elise – un articol de vestimentație cât se poate de nonconformist pentru o femeie – și picioarele ei goale, după care se ațintiră din nou asupra chipului ei. Plus că, acum câteva minute, i-ai salvat viața băiatului unui prieten drag.

– Exact. Elise scoase un oftat, știind că n-avea cum să evite ce avea să urmeze. Își lăsă privirea în jos și descoperi, uimită, că străinul acesta o ținea în continuare de mână, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Fără să se arate tulburată, și-o retrase și își cuprinse umerii cu mâinile, neștiind sigur dacă mintea îi era în continuare zdruncinată de extenuarea fizică sau de frumusețea fizică a acestui bărbat. De ce nu îi venea în minte nici o replică spirituală? De ce nu putea apela la mulțimea de pretexte și explicații plauzibile pe care le avea mereu pregătite? De ce nu voia măcar să o facă? Rosti: Când călătorești, ești mai în siguranță ca băiat decât ca femeie. Pof-tim, asta nu era o minciună. Oricum, adevărurile simplificate erau întotdeauna o soluție mai bună – și mai sigură – decât minciunile elaborate.

– Aha. Da, pot să scot ceva din asta. O să te feresc de majoritatea întrebărilor – de cele mai agresive, cel puțin.

Elise își simțea colțurile buzelor încercând să se relaxeze într-un surâs.

– M-ai târât afară din apă, mă ameninți că-mi iei calul, iar acum te autointitulezi cavalerul meu?

– Ei bine, dacă tot n-ai să mori, mă gândesc că meriți ceva cavalerism, dacă tot i-ai salvat viața băiatului.

– „Cavalerism”? Există așa ceva?

– Da, în cazul eroinelor. Îi zâmbi și, în secunda aceea, Elise își simți stomacul contractându-i-se nebunește. O, Doamne! Avea gropițe în obraji. N-avea cum să mai reziste. Nu fără să se lase pradă impulsului nebunesc de a-l săruta până îl lăsa fără suflare doar

ca să descopere dacă avea să se ridice la înălțimea așteptărilor date de frumusețea sa.

Elise scoase un hohot ciudat, care i se păru ușor instabil, iar zâmbetul lui fu înlocuit de o mină îngrijorată.

Era mai bine așa.

– Nu sunt o eroină. În momentul de față, era o actriță cu jumătate de normă și o femeie pe care alții o angajau să le rezolve problemele. Nu era nimic eroic în asta.

– Mă tem că, în momentul de față, exact asta ești. Și ar trebui să te pregătești să fii tratată ca atare. Ce-ai făcut tu a fost...

– O nesăbuiță? O prostie? Nu voia să-l mai audă complimen-tând-o. Dacă nu termina cu atitudinea asta de bunătate blândă, și-ar fi pierdut controlul fără a mai putea să fie trasă la răspundere. Ceea ce, indubitabil, ar fi fost o nesăbuiță și o prostie.

– Un act de curaj. Îi zâmbi din nou, iar Elise trebuia să-și ferească privirea, simțindu-și măruntaiele lichefiate de fierbințeala degaja-tă. Poftim!

Elise își întoarse ochii la el fără mare entuziasm și descoperi că îi întindea un ghem de pânză umedă.

– Ce-i asta?

– Cămașa mea. E aproape uscată. Poți să... pe tine. Să o pui pe tine. Dacă vrei. A ta e... aaa. Făcu un gest stângaci către trunchiul ei și își feri privirea.

Elise îl privea, fascinată. Se înroșise cumva? Dumnezeu mare, chiar așa era, iar ea se trezi cuprinsă de impulsul de-a dreptul tan-gibil de a întinde mâna și de a-i mângâia pomeții calzi și colțuroși. După care să urmeze mișcarea degetelor cu buzele și limba...

Își dresе puternic vocea. Era de-a dreptul absurd! Ea se purta absurd. Un bărbat care arăta așa, care trata femeile cu respectul, demnitatea și *bunătatea* pe care i le arătase ei n-avea cum să fie sin-gur. Sigur era căsătorit. Și avea și câțiva fii voinici, care îi semănau leit, și fiice care arătau întocmai ca frumoasa lui soție. Nu-i așa?

– Mulțumesc. Întinse mâna și luă cămașa oferită. Bărbatul se ri-dică brusc, iar privirea ei îl urmări. Îi întinse o mână și, după doar o secundă de șovăire, Elise o acceptă, lăsându-l să o tragă în picioare. Preț de câteva clipe lungi, rămaseră nemișcați în ierburile înalte de mlaștină, uitându-se unul la celălalt. Mâna lui Elise era încă prinsă într-a lui.

Putea simți căldura emanată de pielea lui goală, ba chiar într-o mai mare măsură de palma aflată în contact cu a ei. Pe toți sfinții, voia să-l simtă mai mult. Voia să-și treacă palmele peste culmile și crestele mușchilor lui, voia să simtă pielea lui încălzită de soare sub degetele ei. De când se știa, nu fusese niciodată atrasă atât de rapid și de nebunește de un bărbat. Ba chiar de unul care roșea! Și folosea cuvinte precum „cavalerism“ și „eroină“ fără să-și ceară scuze. Și care-i oferise cămașa lui într-un efort de a-i oferi o înfățișare decentă și protecție.

Ar fi fost ușor să se îndrăgostească lulea de un asemenea bărbat. Avea puterea de a o face să uite de tot ce era în jur cu un simplu zâmbet. Numai bine că avea să plece într-o zi-două de aici, imediat ce avea să dea de John Barr sau să afle clar că plecase din Nottingham. Nu-și putea permite ca atenția să-i fie distrasă de la obiectivul ei.

Făcu un efort să-și ia ochii de la el și făcu un pas mic înapoi, retrăgându-și mâna dintr-a lui. Scutură cămașa din pânză aspră și și-o trase peste cap, chinuindu-se să o așeze peste hainele ude. Imediat ce reușea să-și pună blestemata asta de cămașă și să dea piept cu ce o aștepta pe stradă, avea să poată să-și vadă de drum.

Înjură în gând, căci cămașa uscată i se blocase peste cap. Mușchii brațelor ei amenințau să se lase păgubași, tot trăgând materialul uscat pe suprafața ostilă a hainelor ei ude.

– Ai nevoie de ajutor? Cuvintele lui erau infuzate cu o anumită doză de amuzament.

– Nu. Elise se mai zbatu alte câteva secunde, fără succes. Da...

Avea brațele blocate într-o poziție ciudată și nu putea vedea nimic.

– Hmmm.

– Râzi cumva de mine?

– Nu. Hohotea dreptul.

Elise simți cum brațele lui alunecară peste ale ei și pânza îndreptându-se și alunecându-i peste corp. Îi trase ușor gulerul peste cap, lăsându-și degetele să-i traseze conturul umerilor în timp ce-i netezea cusăturile cămășii, după care îi legă cu îndemânare șiretul de la gât.

– Gata, milady. Buzele îi erau din nou arcuite în ceva ce semăna cu un zâmbet. Cavalerul dumneavoastră rătăcitor a răpus cămașa-balaur cu mâinile goale.

„Și a devenit primul bărbat care m-a îmbrăcat vreodată.“

Elise nu avusese niciodată parte de ceva atât de bizar de intim în toată viața ei, iar acum practic trebuia să lupte pentru a respira. I se făcuse pielea ca de găină, iar în abdomen parcă i se adunase un ghem de fierbințeală.

– Mulțumesc, răspunse ea în șoaptă.

Bărbatul schiță o plecăciune scurtă.

– Aș putea avea plăcerea de a afla numele dumneavoastră, milady? o întreabă.

Elise tresări, dându-și seama că nici ea nu știa numele lui. Avuseră o conversație în toată regula, un vârtej de fantezii deșănțate – era îmbrăcată cu cămașa lui, pentru numele lui Dumnezeu! – și nu îi trecuse prin minte să-l întrebe cum îl chema.

– Elise, rosti ea. DeVries, adăugă apoi, ca și cum s-ar fi hotărât ulterior. Simțea o anumită eliberare spunându-i pur și simplu numele ei. Asta pentru că, spre deosebire de majoritatea timpului, acum nu mai era deghizată. Nu trebuia să se prefacă a fi altcineva. Avusese grijă râul de asta. Eu aș putea avea plăcerea de a-l afla pe al dumneavoastră?

– Noah, zise el.

Elise încremeni, nevoită să recurgă la toată experiența perfecționată pe scenă pentru a nu avea nici o reacție.

– Noah. Se forță să schițeze un zâmbet ușor.

Părea să aibă vârsta potrivită. Era blond, ca și Lady Abigail. Ceea ce era posibil să nu aibă nici o însemnătate. Șansele de a da de un om care nu voia să fie găsit chiar înainte de a începe cu adevărat să-l caute cu adevărat erau minuscule. Probabilitatea de a da de el în noroiul și în ierburile de pe malul râului erau de-a dreptul infime. Ba chiar foarte aproape de zero, ar fi putut spune.

– Deci ar trebui să vă spun Sir Noah? Rosti aceste cuvinte pe un ton lejer.

– Lawson... Țasta e numele meu de familie, preciză el, fără să fie nevoie. Deși Sir Noah sună destul de bine. Acum o tachina din nou.

Noah Lawson. Elise simți un junghi irațional de dezamăgire. Bineînțeles că nu era omul pe care-l căuta ea, iar faptul că se gândise măcar la această posibilitate o făcea să se simtă foarte nesocotită. În Anglia existau o mulțime de bărbați care purtau numele Noah. Chiar crezuse că avea să fie atât de ușor? Că o să pătrundă în Nottingham și să fie întâmpinată de un bărbat care să i se prezinte drept Noah

Ellery, moștenitorul dispărut al ducatului Ashland? Că avea să-i zâmbească și să o întrebe când aveau să plece împreună spre Londra?

Dacă nu ar fi avut mintea atât de împrăștiată, Elise și-ar fi adus aminte că Noah Ellery sigur nu s-ar fi prezentat deloc – nu putea să vorbească, deci un asemenea lucru era imposibil. Dar Noah Lawson putea să vorbească foarte bine. Ba chiar majoritatea cuvintelor care-i ieșeau de pe buze o făceau să i se înmoaie genunchii.

– Lawson! Strigătul veni de undeva de deasupra capetelor lor, prin vegetația înaltă. Ești bine? Ce Dumnezeu faci acolo?

Noah îi aruncă o privire lui Elise.

– Suntem bine, răspunse la fel de tare. O las pe fătucă să-și tragă un pic sufletul.

Cuvintele lui fură urmate de o tăcere desăvârșită, urmată de un murmur slab de voci bărbătești. Apoi din depărtare răzbătu zvon de crengi rupte sub talpa unor cizme și pași care coborau spre mal, în direcția lor.

– „Fătucă“? întrebă Elise.

Noah ridică din umeri, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

– E mai bine să fie oarecum preveniți că probabil nu ești ceea ce se așteptau ei. Își smuci capul în direcția drumului. Hai cu mine! Întinse mâna din nou către a ei, iar Elise și-o lăsă de bunăvoie în strânsoarea lui, simțindu-și în continuare picioarele ca de plumb, astfel că n-ar fi putut să urce pe terenul abrupt al malului de una singură.

Noah începu să înainteze încet, lăsând-o să se sprijine de brațul lui și ajunseră cam până la jumătatea distanței când dădură de un urs de om care cobora în grabă, cu chipul întunecat de îngrijorare.

– Să fiu al naibii, omule, am crezut c-ai căzut înapoi în apă, rosti el pe un ton plin de ușurare. Ochii săi, de un albastru intens, trecură de la Noah la Elise. Și am crezut că glumești când ai zis „fătucă“. Trecu pe lângă Noah, aproape împingându-l, și se postă în fața lui Elise.

Tânăra își ridică privirea către el, temătoare, și în secunda următoare, fără nici un avertisment, se trezi cuprinsă într-o îmbrățișare sufocantă.

– Mulțumesc, mormăi bărbatul, aspru. Al de l-ai salvat e netotul de fi-miu. Se retrase la fel de brusc, trecându-și degetele prin părul brunet, presărat din belșug cu fire albe.

Elise nu putu să facă altceva decât să dea din cap, în semn de acceptare.

– Ei, haideți acum amândoi, le porunci aspru bărbatul burtos, înainte să vă iasă vorbe. Se întoarse către drum. O groază de oameni vor s-o cunoască pe... fătuca asta. Nu poți s-o ții numai pentru tine.

– Nu-mi făceam de cap cu ea printre trestii, răspunse Noah sardonice, privind către spatele nou-venitului.

Elise înghiți în sec și aruncă o privire încărcată cu o anumită doză de regret către vegetația cu potențial de ascunziș. Sângele îi era învârtit de dorință carnală, însă făcu un efort să și-o alunge din minte înainte ca gândurile să îi fie simțite de cei din jur.

– Ești aproape despuiat, iar ea e îmbrăcată cu cămașa ta, răspunse bărbatul, peste umăr.

– Mai bine cu a mea decât cu a ta, răspunse Noah.

Omul-urs din fața lui izbucni în râs – un sunet gros și răsunător –, iar Elise se întrebă ce relație era între cei doi. Prieteni? Rude? În orice caz, felul în care vorbeau unul cu altul demonstra o familiaritate relaxată, asemănătoare cu cea care exista între ea și Alex.

Elise începu din nou să înainteze, clătinându-se la fiecare pas făcut pe panta abruptă, iar într-o clipită se trezi luată pe sus și prinsă în menghina a două brațe puternice.

– Lasă-mă jos, se oțări ea, neștiind unde să-și pună mâinile sau unde să se uite. Fu cuprinsă de un sentiment familiar de panică. Pot să merg și singură.

– Ba nu, nu poți. Te împleticești ca un marinar beat turtă, replică Noah, strângând-o și mai tare în brațe.

Elise se simți străbătută de un fior de alarmă.

– Nu am nevoie să fiu purtată în brațe.

– Dacă urcăm în ritmul ăsta, o să pierd masa de seară. Probabil și pe cea de dimineață. Își continuă urcușul, ignorându-i împotrivirea.

Elise se zbătea și mai tare, încercând să-și înăbușe spaima crescândă, dar fără succes.

– Te rog. Lasă-mă jos... te rog... Știa că avea un glas disperat și total ieșit de sub control.

Noah se opri.

Elise se desprinsese din brațele lui și ateriză fără pic de grație în picioare, nevoită să se proptească într-un genunchi, dureros, înainte să se îndrepte. Nu putea să-l privească în ochi.

– Îmi pare rău, zise el. Credeam...

– A fost un gest frumos, Sir Noah, răspunse ea slab, încercând să facă haz, dar fără succes. Dar nu pot... Cum să-și explice reacția?

Ce femeie intra în panică atunci când se vedea în imposibilitatea de a se elibera? Ce femeie nu visa să fie ridicată în brațele puternice ale unui bărbat chipeș și purtată spre un viitor luminos? Doar că nu-mi place să mă simt... O, Doamne, strica tot.

– Neputincioasă, îi termină propoziția Noah, pe neașteptate. Nu-ți place să te simți neputincioasă.

Luată prin surprindere, tânăra își ridică privirea către a lui.

– Da.

Chipul lui era de-a dreptul rigid.

– Îmi pare foarte rău.

– Nu e cazul. Elise își dădu părul încâlcit de pe frunte, agitată. E ridicol, știu. Dar nu pot...

– Înțeleg. Rosti acest cuvânt atât de încet, încât Elise abia dacă îl auzi. Cu toate acestea, își dădu seama că era complet sincer.

Elise trase aer adânc în piept.

– Mulțumesc.

– Haideți, milady! Expresia chinuită care-i atinsese trăsăturile dispăruse, fiind înlocuită încă o dată de un zâmbet provocator. Aș fi încântat să am onoarea de a vă însoți până la drum. Și înfometat, cel mai probabil, dar încântat.

– Îți promit că n-o să ratezi masa de seară. Elise nu se putea împotrivi zâmbetului care i se strecurase pe buze, ca răspuns la al lui. Își băgă din nou brațul sub al lui, întrebându-se cum de îi era atât de ușor să relaționeze cu acest străin. De ce părea să o înțeleagă și să-i accepte atitudinea așa cum nimeni altcineva n-ar fi avut cum să o facă. În perioada de timp ridicol de mică de când se cunoșteau, reușise să o abată de la drumul ei și trecuse de bariere pe care Elise crezuse că le făcuse impenetrabile.

Numai bine că avea să-și vadă de drum în mai puțin de un ceas.

Capitolul 4

Noah Lawson stătea rezemat în spatele unei căruțe și o cerceta pe femeia care se prezentase a fi Elise DeVries, încercând să nu se dea de gol.

Era în căruță cu John și Sarah și ajunseseră aproape la marginea podului când auzise țipătul și pleoscăitul acela. Cu o uluire înmărmurită, văzuse cum un flăcău străin, care până atunci stătuse în șaua unui cal roib sprinten, sărise de pe cal, se cocoțase pe zidul scund și, fără să ezite vreo clipită, se aruncase de pe punte.

Doar că nu fusese un flăcău. Fusese vorba de o femeie – lucru pe care-l descoperise din clipa în care intrase în apă pentru a o ajuta în timp ce ea se lupta să înfrunte curentul și să susțină greutatea băiatului la suprafață. Inițial, se încordase când îl simțise, dar apoi se relaxase și îl lăsase să o ajute să urce pe mal. Iar apoi... nu era prea sigur ce se întâmplase apoi. Femeia făcuse o glumă, asta-și amintea, cum stătea pe spate în iarba deasă, cu hainele ude lipite de trup, nemailăsând nimic în voia imaginației. Avea rotunjimi care efectiv se doreau atinse. Sâni superbi pe care cămașa uzată pe care o purta n-avea cum să-i ascundă. Șolduri frumos modelate, care încadrau un fund rotund pe care ar fi fost o plăcere decadentă să îl atingă. Picioare lungi, pe care și le închipuise instantaneu petrecute pe după șoldurile lui. Reacția carnală imediată pe care o avusese văzând-o fusese de-a dreptul stânjenitoare, și se simțise de-a dreptul ușurat să stea ghemuit atâta timp cât ea rămăsese întinsă pe iarbă. Avusese nevoie de multe minute pentru a-și impune controlul asupra trupului, căci pantalonii uzi pe care-i avea pe el n-ar fi avut cum să-i ascundă dorința.

Așa că se concentrase să-și mențină privirea ațintită asupra chipului ei și mintea departe de teritorii periculoase.

Apoi ea se ridicase în șezut și-i zâmbise, iar reacția fizică pe care o avusese păruse a păli în comparație cu legătura profundă pe care o simțise până în măduva oaselor. Sfida orice explicație logică, dar uitase să mai fie precaut și atent. Uitase să se concentreze asupra cuvintelor pe care le rostea, așa cum făcea când avea de-a face cu oameni pe care nu-i cunoștea. Fusese pur și simplu... captivat. Complet dezarmat.

Era frumoasă într-un mod neașteptat, cu un ten mai închis decât majoritatea femeilor, cu ochi verzui-căprui plini de scăpărări neînfrânate de umor și păr des, de culoarea cafelei negre, pe care voia să-l atingă, chiar și așa ciufulit cum era. În doar câteva secunde, se trezise că începuse să o tachineze, incapabil să se abțină, învăluit în razele calde ale zâmbetului ei. Simțindu-se ca și cum ar fi știut-o de o viață, nu doar de câteva minute. Simțindu-se periculos de în largul său.

Poate că tocmai asta îl tulbura acum, că se gândea mai bine. Nu știa cu adevărat cine era femeia aceasta sau de unde venise. Această lipsă de informații ar fi trebuit să-l pună în gardă. Ar fi trebuit să-l facă să o rupă la fugă cât mai departe de ea. Numai că nu făcea asta. Ba chiar încerca să-și dea seama cum ar putea să o țină pe femeia aceasta extraordinară aproape de el încă puțin.

Asta poate pentru că vedea în ea o versiune a sa, din urmă cu ceva ani în urmă. Nimeni nu se deghiza fără un motiv temeinic. Nimeni nu reacționa ca o pumă speriată când se trezea incapabil să-și exercite libertatea de mișcare, oricât de inocente erau circumstanțele. Dintre toți, el înțelegea cel mai bine asta și, din cine știe ce motiv irațional, voia să o convingă și pe ea de asta. Voia să o ajute. Voia să ajungă să o cunoască.

Plus, bineînțeles, că mai era de luat în considerare și faptul că îi salvase viața unui băiețel pe care el îl considera drept un membru al familiei sale.

Fără îndoială, John avea să-i dea lui Andrew o bătaie soră cu moartea odată ce urma să se oprească din tremurat și să se convingă că era într-adevăr teafăr. Soția lui, Sarah, nu-și mai lăsase fiul din brațe, iar chipul băiatului reflecta pe rând surescitare că i se acorda atâta atenție, stânjeneală la adresa motivului și teamă față de repercusiunile care știa bine că aveau să se abată asupra lui.

Pe de altă parte, domnișoara DeVries arbora un zâmbet amabil, confruntată cu o rafală de întrebări din partea mulțimii de orășeni care, alertați de agitația creată, veniseră într-un suflet pe pod. Gloata începuse să se mai risipească acum, că oamenilor li se satisfăcuse curiozitatea. Figura inedită și ciudată a domnișoarei DeVries avea să fie trecută prin ciur și dârmon mai târziu, în tot felul de discuții și repovestiri ale acestui incident.

Inițial, Noah rămăsese în apropiere, răspunzând în doi peri la comentariile mai neobrăzate, încercând să elimine orice bârfe, însă Elise îi făcuse semn să se îndepărteze, spunându-i clar că se putea descurca de una singură. Și asta și făcuse, însă acum zâmbetul începuse să i se mai strângă, iar Noah putea recunoaște semnele de oboseală de pe chipul ei. Îi simțise mușchii tremurând de extenuare când urcaseră afurisitul acela de mal abrupt și nu-și putea închipui că mai avea cine știe ce rezerve de energie.

Ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile, Elise se întoarse și începu să-și croiască drum către el. Sau, mai precis, începu să-și croiască drum către calul ei, care momentan era legat de partea din spate a căruței lui.

Elise îi adresează un zâmbet obosit și se apropie de capul bideiului ei.

– Poți să-mi recomanzi un han? îl întreabă ostentiv. Undeva unde să aibă un grajd bun și o bere decentă? Și poate unde se poate face o baie caldă?

Auzind una ca asta, Noah se încruntă. După tot ce se întâmplase, nu părea dispus să o lase să-și vadă pur și simplu de drum. Nu putea să o trimită departe de el. Nu numai că una ca asta i se părea de o nepăsare plină de cruzime, ci, dintr-odată, își dădu seama că avea nevoie mai mult decât orice să petreacă mai mult timp cu această femeie. Forța acestei dorințe impulsive îl uluia.

– În seara asta o să-ți petreci noaptea cu mine, rosti el fără să se gândească.

Elise își întoarse capul către el atât de repede, că își sperie calul.

– Poftim?

La naiba, invitația lui nu sunase deloc bine.

– O să-ți petreci noaptea *la* mine. Poți să faci și baie.

Elise rămăsese cu gura ușor întredeschisă, iar Noah putu observa cum obrații i se colorau ușor. Drăcia naibii, nu voise deloc să spună așa ceva. Nu suporta când i se întâmpla așa ceva. Trase aer adânc în piept și se concentra mai bine.

– Ceea ce încerc să spun e că îți pot oferi eu găzduire pentru noaptea asta. Am un grajd bun pentru cal și o cadă, să poți face o baie. Și mâncare. Poți să mănânci de seară la mine.

– Hmmm. Elise clipi, fără să-l slăbească din priviri.

– Am o menajeră, se grăbi el să adauge înainte ca ea să apuce să refuze. Și îmi și gătește, zău. Chiar foarte bine. Acum era inexplicabil de neliniștit, temându-se că Elise ar fi putut să plece de lângă el, astfel că nu mai reușea să ordoneze cuvintele cum trebuia. Adăugă: Te rog. Măcar atât să fac și eu.

Elise dădea negativ din cap.

– Mulțumesc, dar mă tem că trebuie să-mi continui drumul...

– Deci aici erați! John venea cu pași zoriți către ei, urmat îndeaproape de Sarah.

Femeia minionă era mai palidă decât de obicei, iar acum se duse glonț către Elise, prinzându-i mâinile într-ale ei preț de câteva secunde.

— Sunteți îngerul nostru păzitor, rosti ea, cu glasul ușor tremurat. Vă suntem profund îndatorați, într-atât încât nu cred c-am putea vreodată să ne revanșăm.

Elise acceptă aceste cuvinte cu o mișcare din cap, părând ușor stânjenită de povara unor manifestări de recunoștință atât de intense.

— Mulțumesc, dar eu mă bucur că s-a terminat totul cu bine.

— Noi mulțumim, răspunse Sarah, cu o lumină caldă în ochii ei cenușii. Și dacă ai vreodată nevoie de ceva, orice, te rog, e suficient să ne spui...

— Mulțumesc, repetă Elise. Dar nu am nevoie decât să mă îndrumați către un han...

— Nu se poate! N-o să-ți petreci noaptea la un han înghesuit și plin de purici, singură cuc. Glasul lui Sarah era de-a dreptul oripilat. Poți să rămâi la noi...

— Poate să stea cu mine, interveni Noah, zorit. Și cu doamna Pritchard. Am invitat-o deja.

John și Sarah se holbară la el, iar Noah își impuse cu o sforțare să nu se uite către ei. Știa foarte bine de ce se uitau așa la el. De obicei evita orice contact cu străinii, iar acum se purta tocmai pe dos.

— În casa voastră sunt șase copii, dintre care unuia dintre ei știu că-i prinde foarte bine să se afle în sânul familiei. Aveți toate paturile ocupate. Dar eu am spațiul necesar să mai primesc o persoană. Și doamna Pritchard o să fie încântată să aibă încă o persoană la masă, în afară de mine. Știa că John și Sarah nu puteau să contrazică asemenea argumente.

Elise dădea din nou din cap, în semn de refuz.

— Deși vă mulțumesc pentru generozitate, domnule Lawson și... Glasul i se stinse, fruntea i se încreți ușor și privirea i se duse către John și Sarah. Îmi pare rău, nu știu cum să vă spun.

— Nu te-ai prezentat? îl întrebă Noah pe John, nevenindu-i să creadă.

Bărbatul corpolent clipi, fixându-l pe Noah, după care și pe Elise.

– Cred că v-ați prezentat mai devreme ca fiind tatăl netotului copil pe care l-am salvat de la înec, spuse Elise, cu o zvâcnire slabă a buzelor.

– Vă rog să mă scuzați. John părea la fel de speriat pe cât se arătase soția sa mai devreme. John Barr, la dispoziția dumneavoastră. Iar ea e soția mea, Sarah. Îi aruncă o privire lui Noah, adăugând: Și vă rog să vă răzgândiți în ceea ce privește oferta de găzduire a domnului Lawson.

Elise rămăsese ca împietrită, cu o expresie ciudată pe chip. Își împreună mâinile în fața ei și schiță un zâmbet.

– Prea bine. Aș fi încântată să vă accept oferta, domnule Lawson. Mulțumesc.

Noah simți o înfiorare neidentificată în măruntaie. Pentru o clipă, se întrebă ce anume o făcuse să se răzgândească dintr-odată, dar își dădu seama că nu îi păsa cu adevărat. Gândul că avea să o aibă pe femeia aceasta în casa lui îi tăia răsufarea. Și îi stânjenea capacitatea de a gândi clar.

– Minunat. Sarah își împreună mâinile și își întoarse privirea către domnișoara DeVries, deși cam la fiecare câteva secunde îl cerceta și pe Noah, cu coada ochiului. Atunci trebuie neapărat să veniți la balul de vară, de mâine-seară. Ei, eu îi zic bal, dar nu e chiar așa, e un picnic și se dansează într-un cort mare mai târziu, preciză ea. Trebuie să veniți, ca oaspetele nostru.

Domnișoara DeVries își schimbă poziția, încurcată.

– Sunteți foarte amabilă, sunt convinsă, dar...

Sarah o apucă din nou de mână.

– Spune-mi c-o să vii. Te rog. Ar fi o onoare să vii cu noi.

Domnișoara DeVries ezită preț de o clipă, după care îi răspunse:

– Cu mare plăcere.

Noah simți un alt fior dansându-i de-a lungul coloanei vertebrale.

– Mulțumesc, rosti Sarah, strângându-i din nou mâna. Surâse și se întoarse către locul unde o aștepta fiul ei și îl prinse în brațe, sărutându-l apăsător pe creștetul ud.

– Hai, i se adresă Noah lui Elise, încercând să adopte un ton degajat. Lasă-ți calul legat de căruță. Acum îi era mai ușor să se concentreze asupra cuvintelor care-i ieșeau din gură. Urcă în față cu mine.

Elise dădu încet din cap, în semn de acceptare.

– Da, fu tot ce spuse, iar Noah bănuî că pur și simplu rămăsese fără energia necesară să se opună. Mi-a părut bine să vă cunosc, domnule Barr.

– La fel, domnișoară DeVries. De-abia aștept să vă vedem din nou, în condiții mai normale.

Elise îi adresă un zâmbet obosit, după care se apropie de partea din față a căruței.

– Vreau să schimb două vorbe cu tine, Noah. John îl prinse de braț înainte ca acesta să poată să o urmeze pe Elise.

– Ce e? Noah se întoarse către el.

– Ce Dumnezeu faci?

– Ce vrei să spui? Noah se încruntă, dezorientat.

John îl trase câțiva pași înapoi, mai departe de căruță, vorbindu-i pe un ton scăzut.

– Domnișoara DeVries. Cine e?

– Poftim? Atitudinea prietenului său nu avea nici o logică. Ce mă întrebi, de fapt?

– De ce te-ai oferit să o găzduiești?

– Pentru că are nevoie să stea undeva la noapte. Pentru că l-a salvat de la înec pe băiatul tău. Știa bine că adoptase un ton defensiv, așa că făcu un efort să și-l mai însenineze. Ar trebui să-i pupi picioarele, zău!

John își ridică brațele, într-un gest împăciuitoare.

– Știi, știi. Și s-ar putea s-o și fac. Zâmbi ușor. Nu cred c-o să pot vreodată să mă revanșez pentru asta. Doar că...

– Ce e?

John își târșâi picioarele, cu o expresie aproape rușinată.

– De când te cunosc, nu te-am văzut niciodată așa. Simțindu-te în largul tău cu cineva atât de repede.

Noah știa la ce făcea aluzie John. Acesta știa că Noah evita haturile aglomerate unde opreau diligențele și se ferea de tavernele unde trăgeau călătorii care veneau de la Londra și din zonele limitrofe. John nu-i ceruse niciodată lămuriri, dar știa foarte bine că taina care marca trecutul lui Noah, indiferent de natura ei, avea să rămână acolo.

Și trecuseră cincisprezece ani. Cincisprezece ani de când Noah Ellery încetase să mai existe. Cincisprezece ani de când își reîncepuse viața drept Noah Lawson.

Chiar la început, când ajunsese pe străzile Londrei, se temuse că cine știe ce bărbați în haine lungi, înarmați cu lanțuri și frânghii, aveau să apară și să-l târască înapoi în temnița din care fugise. La început, fusese convins că fiecare bărbat necunoscut putea fi un detectiv de poliție, angajat în particular să-i dea de urmă și să-l aresteze. Dar nu venise nimeni. Și apoi, când plecase din Londra, distanța și trecerea timpului estompaseră orice temeri rămase. Nimeni nu venise în căutarea celui care purtase cândva numele de Noah Ellery. Iar ideea că Elise DeVries venise aici, în Nottingham, din acest motiv era atât de evident de improbabilă încât nici nu merita luată în considerare.

– Îmi place de ea. Aceste cuvinte sunară ciudat, chiar și în propriile urechi. E altfel. Pur... pur și simplu nu știu cum să-ți explic.

John se uită lung la el și începu să se scarpine în cap, ca și cum enigma reprezentată de femeia drăguță din căruța lui Noah era în egală măsură amuzantă și derutantă.

– Și mie îmi place, dar nu știu nimic despre ea. Cred că ești vrăjit.

„Știu că e bună la suflăt. Și amuzantă. Și neînfrică. Și poate că sunt într-adevăr vrăjit.“

Se uita fix la el.

Noah îi putea simți ochii ațintiți asupra lui în timp ce își întorcea iapa în direcția casei lui și o făcu să pornească într-un trap constant. Nu scoase nici un cuvânt, simțindu-se bine așa, în tăcere. Numai alții aveau probleme cu liniștea, cei care simțeau nevoia de a umple golul cu tot felul de flecăreli sau se așteptau ca și el să facă la fel. Însă nici Elise nu rupse tăcerea. Și așa parcurseră mai mult de un kilometru și jumătate. Iar ea se mulțumea să-l urmărească pur și simplu cum își conduce căruța.

Încă un kilometru și jumătate.

– Am ceva iarbă de-aia din râu în păr? I se păru cum nu se putea mai ironic că el fu cel care vorbi primul.

– Nu. Dacă Elise se simți stânjenită că fusese surprinsă studiindu-l, nu o arătă în nici un fel.

– În dinți?

Buzele ei zvâcniră.

– Nu.

– Ți-e frig?

Elise scoase un sunet bizar, iar Noah își luă ochii de la crupa iepei suficient pentru a o vedea mușcându-și buza de jos.

– Nu, răspunse ea. Nu, mi-e destul de cald chiar, mulțumesc de întrebare. Făcu un semn către cămașa care-i acoperea hainele ude.

Noah dădu aprobator din cap, concentrându-se din nou asupra drumului. Să o vadă îmbrăcată în cămașa lui îi trezea senzații de care nu mai avusese parte până atunci. Nu observase asta mai devreme, poate pentru că erau înconjurați de tot felul de oameni, dar acum, pe drum, singuri, îl umplea de... posesivitate. De dorința de a o proteja.

Îl făcea să își aducă aminte cum îi simțise trupul sub mâini când îi trăsese pânza peste cap și trunchi.

Îl făcea să-și dorească să afle cum ar fi fost să i-o dea jos. Cum ar fi fost să înlătore toate acele straturi de material ud de pe pielea ei, să-și plimbe palmele peste toate rotunjimile ei și...

– Ar trebui să-ți dai cizmele jos, rosti Elise de lângă el.

– Poftim? Era îngrozit de ideea că direcția licențioasă în care se duseseră gândurile sale îi era reflectată atât de clar pe chip.

– Cizmele pe care le ai în picioare. Sunt ude leoarcă. Dacă le lași să ți se usuce în picioare, o să ai nevoie de-o pereche de boi ca să le mai dai jos apoi.

Noah aproape că se lăsă moale pe capră, într-atât de ușurat se simțea. Dar n-avea de gând să-și dea cizmele jos. Sau orice alt articol de îmbrăcăminte. Împrumutase singura cămașă de care putuse face rost, care-i era stânjenitor de mică, și asta doar pentru ca ea să nu călătorească atâta drum alături de un om pe jumătate dezbrăcat. Nu era el cavaler, dar nici cretin.

– Le dau jos când ne întoarcem.

– Cum poftești. Elise ridică din umeri, după care se întoarse ușor, să se uite din nou la el. Mulțumesc, îi spuse din senin.

– Pentru că nu mi-am dat hainele jos? „Cizmele.“ Voise să spună că nu-și dăduse *cizmele* jos. Rostise cuvântul greșit. Își simți obrajii cuprinși de căldură și se pregăti să primească o muștrare bine-meritată.

Elise izbucni în râs.

Noah se întoarse pentru a se uita lung la ea.

– Domnule Lawson, cred că nu erau prea multe femei dintre cele aflate pe drum în după-amiaza asta care să nu fie încântate în taină că v-ați dat o parte din haine jos.

Căldura din obrajii lui se transformă în fierbințeală. Își feră privirea, nesigur ce să spună.

– Sunteți un bărbat foarte chipeș, domnule Lawson, continuă Elise de lângă el, pe un ton cum nu se poate mai amuzat. Și, chiar dacă o doamnă decentă ar susține sus și tare contrariul și în nici un caz nu ar aduce vorba de asta într-o conversație, mie una mi se pare că e de-a dreptul inutil să ignorăm adevărul.

Noah nu știa cum să se poarte cu femeia aceasta care preluase gafa lui și o transformase într-un compliment neașteptat.

– Mulțumesc? încercă el.

– Cu mare plăcere, răspunse ea, cu satisfacție în glas.

– Dar să știi că tu chiar ești o doamnă, protestă el, foindu-se stânjenit.

– Foarte frumos din partea ta să spui asta unei femei care poartă o pereche de pantaloni uzi. Elise îi zâmbi larg, cu colțurile ochilor încrețite de un umor nestăpânit.

Într-o clipită, Noah se trezi că nu mai avea aer în plămâni. O, Doamne, ce frumoasă era! Chiar și cu părul uscându-i-se într-o clăie bogată și încălțată de cărlionți castanii și o dungă de noroi pe tâmplă, era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse el vreodată.

– Te-am făcut să te simți stânjenit? îl întrebă ea.

– Nu.

În ochii ei dansau licăriri amuzate.

– Poate un pic, recunosc Noah.

– Din nou, mă tem că nu am cum să mă scuz pentru că am spus adevărul. Îi adresează un zâmbet jucăuș, iar Noah se trezi că surâdea și el, prins în fericirea ei contagioasă. O auzi cum trage aer adânc în piept și își feră privirea.

– De fapt, eu voiam să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să ies din apă. Elise avea acum privirea ațintită în depărtare, undeva dincolo de crupa iepei lui. Mă bucur că ai intrat în râu după mine.

Noah simți marginile frâurilor din piele intrându-i în piele când își strânse pumnii în jurul lor. Privind în urmă, era de-a dreptul șocat că intrase în apă. Detesta râul și apele lui reci și întunecate. Deși nu se gândise deloc la apă când o văzuse chinuindu-se să-l mențină la suprafață pe băiat. Amintiri vechi ieșiseră la suprafață, aducând cu ele urâtenia care le însoțea de fiecare dată.

– Da. Era un răspuns nepotrivit, însă nu avea încredere în sine să spună altceva.

Elise dădu ușor din cap, în semn de acceptare, și își trase un cârlionț rebel pe după ureche, aparent negăsind nimic ciudat în răspunsul lui.

– Din Londra? răbufni el, dorind să se poarte mai firesc, dar incapabil să găsească vorbele potrivite. „Ești din Londra?” voise să spună, înainte ca amintirile întunecate să-i năvălească în minte și să-i îngreuneze orice încercare de a se concentra.

– Da, răspunse Elise. Și trebuie să recunosc că-mi prinde bine să ies din orașul ăla. Câteodată vara pe străzi e o duhoare așa teribilă că ar pune la pământ și un cal.

Noah se uita fix înainte. Nu voia să creadă că Elise putea sau că avea să ignore ori să accepte modul lui bizar de a vorbi. O pățise iar. Probabil că-l credea un retardat.

Tânăra se suci pe locul ei, trăgând materialul ud care i se lipise de picioare cu o expresie absentă de iritare.

– Tu ai fost vreodată? îl întrebă. La Londra, vara?

„Da”. Noah se cutremură. Își amintea foarte clar cum era capitala pe timp de vară. Cum era iarna. Și în anotimpurile intermediare.

– Nu.

– Ei bine, rosti ea, agitându-și brațele în ceea ce părea a fi o încercare de a-și usca hainele mai repede, nu ai pierdut mare lucru.

Noah o privi cu coada ochiului. Dintr-odată, îi veni în minte că, așa cum arăta cu cămașa aceea largă, arăta ca o barză supradimensionată care încerca să-și ia zborul și se trezi că zâmbea, iar amintirile urâte se retraseră la fel de repede pe cât apăruseră la suprafață.

– Iar râzi de mine, comentă ea, sever.

– Da.

– Măcar sunteți sincer, domnule Lawson.

Zâmbetul de pe buzele lui dispăru. Nu era sincer deloc. Nu mai fusese sincer în nici o privință de mai mult de un deceniu. Și își dădu seama că își dorea să poată să fie. Doar pentru o clipă, voia să-i spună acestei femei un lucru adevărat despre persoana lui.

– Mi se încurcă vorbele în minte, îi spuse din senin.

Poftim! Acesta era un lucru adevărat.

Elise încetă să mai dea din brațe și se uită atentă la el, cu fruntea ușor încrețită.

– Și ce dacă?

– Și ce dacă? repetă el.

Tânăra își ridică ambele mâini, cu podul palmei în sus.

– Și ce dacă?

Noah nu era sigur ce să spună. Nu găsea în atitudinea ei mila, suspiciunea și dezgustul cu care se confrunta de obicei când ceilalți ajungeau să afle de problema lui.

– Nu te deranjează asta?

– Eu nu am voce, rosti ea, pe un ton meditativ.

– Nu ai voce? Noah era de-a dreptul încurcat. Ce legătură avea asta cu...

– Pe tine nu te deranjează asta?

Bărbatul clipi, nescăpând-o din ochi.

– Poftim?

– Nu pot să suport să mi se restrângă libertatea de mișcare, dar asta o știi deja. Nu suport șobolanii și, când mă enervez, încep să injur. În termeni foarte colorați, țin să precizez. În franceză.

Noah era conștient că rămăsese cu gura căscată.

– Altceva? Elise se lupta acum cu părul ei bogat, încercând să-l prindă într-un fel de coadă împletită.

– Poftim? Ei bine, dacă nu i se păruse până acum că era retardat, acum sigur avea să se convingă de asta.

Cu un oftat, Elise renunță să mai încerce să-și supună părul.

– Credeam că ne comparăm defectele. Sau, cel puțin, defectele pe care ceilalți cred că le avem.

– Hmm...

– Vrei să mai găsesc și altele? Își înalță bărbia și începu să numere pe degete. Nu sunt o doamnă decentă, dar asta probabil că e evident, din moment ce port pantaloni. Nu las pe nimeni să pună mâna pe pușca mea...

– Pușca ta? Noah nu era sigur cum și când o luase discuția lor în această direcție nebunească. Ai o pușcă?

Elise îi adresă o privire ciudată.

– E prinsă de șa. Și nu este chiar mică. Aș fi crezut că ai observat-o deja.

– De ce ai o pușcă?

– Aș zice că din motivul obișnuit pentru care oamenii au puști, răspunse ea, fără să-i răspundă de fapt.

Noah își aduse aminte de forma lunguiață înfășurată în pânză cerată.

– Am crezut că aveai bețe pentru cort. Sau altceva de genul acesta. Adevărul era că nu se gândise mai deloc la ce ar fi putut să fie acolo.

– Bețe pentru cort... Elise chicoti. Sunteți foarte amuzant, domnule Lawson. Dădu din cap, nevenindu-i să creadă, și rămase tăcută, privind spre degetul la care ajunsese tot numărându-și defectele. Așa... să vedem. Mi s-a spus că uneori sforăi în somn...

– Oprește-te, reuși să îngaima Noah. Nu la asta m-am referit. Chiar deloc. Nu voise să se ajungă la această comparație a unor presupuse defecte, la această discuție absurdă despre niște lucruri de-a dreptul irelevante.

Aceste... defecte pe care ea părea să creadă că le avea nu erau defecte. Erau lucruri care o făceau să fie una dintre cele mai interesante ființe pe care le întâlnise el vreodată.

Elise îi întâlni privirea.

– Nu prea îmi pasă că nu puteți găsi mereu cuvintele potrivite, domnule Lawson. Dar o să-mi pese dacă vă atingeți de pușca mea fără să-mi cereți voie.

Noah simțea ceva necunoscut înălțându-i-se în piept, cuprinzându-i și strângându-i inima. Ceva care-i curgea prin vene, o trăire nesăbuită și nebunească, o trăire care-l făcea să vrea să renunțe la orice fel de precauție. Avu nevoie de toată puterea sa de stăpânire să nu o atingă. Să nu-și cufunde mâinile în cârlionții aceia murdari de noroi și să o sărute până o lăsa fără suflare. Nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. Și îi era groază că poate nici n-avea să mai întâlnească.

– Corect, n-am ce zice, reuși să articuleze.

– Mă bucur c-am stabilit asta. Elise se lăsă pe spate, încordându-se când căruța nimeri într-o groapă de pe drum. Cine e John Barr?

Noah trase aer adânc în piept, încercând să-și regăsească echilibrul.

– John? E fierar. Și unul dintre cei mai buni, chiar. Nu e lucru pe care să nu știe să-l dregă. Pluguri, arme. Dacă ai nevoie, îți potcovește și calul. Are mâna ușoară, așa că poate să lucreze și cu cei mai sperioși cai.

Elise dădea negativ din cap.

– Nu, voiam să știu ce relație e între John și tine. Ai zis că băiatul lui face parte din familia ta. Sunteți înrudiți?

Era o întrebare cum nu se poate mai îndreptăţită. Noah răspunse cu grijă.

– Chiar e familia mea. Nu prin legături de sânge, dar tot face parte din familia mea. Privind-o cu coada ochiului, observă că Elise schiţă un zâmbet.

– Aha. Această simplă silabă era plină de înţelegere.

– Tu ai o familie?

Ochii ei verzui se aţintiră din nou asupra lui.

– Am. Un frate de sânge. Şi o soră. Nu de sânge, dat tot sora mea o consider.

Noah se trezi că zâmbea şi el cu ea.

– Tu ai fraţi sau surori? Întrebă ea.

Zâmbetul lui se evaporă.

– Nu. Era răspunsul automat, sigur, însă amintirea ochilor blânzi ai lui Abigail şi a inimii ei neînfricate îi apărură în minte.

– Îmi pare rău, rosti Elise de lângă el.

– Poftim?

– Nu am vrut să-ţi stârnesc amintiri dureroase.

O, Doamne, chiar era ca o carte deschisă?

– Am avut o soră cândva, se trezi Noah că recunosc. După care nu mai reuşi să adauge nimic altceva.

– Cum o chema? zise Elise.

– Abby, răspunse el, dându-şi seama că nu mai rostise numele surorii sale cu voce tare de mai mult de un deceniu. O chema Abby. Simţi mâna lui Elise pe braţ, o atingere uşoară şi trecătoare. Părea să vrea să-i mai pună o altă întrebare, însă apoi se răzgândi.

Drăcia naibii, numai bine că aproape ajunseseră acasă. Încă vreun kilometru şi jumătate şi şi-ar fi mărturisit toate tainele întunecate despre trecutul lui acestei femei pe care abia dacă o cunoştea. Era speriat de modul în care micile adevăruri îi veneau pe buze în prezenţa ei.

– Aproape c-am ajuns. Îşi întoarse iapa pe aleea familiară care şerpuia printr-un pâlcc de copaci.

Elise se foi din nou, probabil pentru a atenua disconfortul pricinuit de hainele ude.

– Slavă Domnului!

O uşurare pe care o împărtăşea din toată inima.

Capitolul 5

Îl găsisse pe Noah Ellery.

Această realizare făcea să i se pară că totul se învârtea cu ea. Sfida orice probabilitate. Se apropia de categoria miracolelor. Elise tot nu reușea să se convingă că zeii norocului putuseră să aleagă să se distreze astfel pe seama ei.

Nu-și pregătise nici un plan, ceea ce, din perspectiva momentului de față, era de-a dreptul îngrozitor. Și rușinos. Și total lipsit de profesionalism.

Totuși, în apărarea ei, Elise se pregătise ca, atunci când avea să intre în Nottingham, să se lanseze într-o căutare perseverentă a lui John Barr în speranța că acesta avea să-i ofere ceva indicii privind locul unde se afla Noah Ellery. Ei bine, John Barr făcuse asta cu vârf și îndesat.

O îmbrățișase, se prezentase și apoi insistase să ia cina cu următorul duce de Ashland.

Pe drumul spre casă, Elise îl luase la întrebări pe cel care se prezentase drept Noah Lawson. Subtil, folosind și ultimul dram de viclenie și tactică pe care și le însușise în decursul anilor, iar coincidențele începuseră să se adune ca tot atâtea bucăți de lemn aduse de apă până ce putură fi puse cap la cap pentru a forma un zid imposibil de ignorat. Iar Elise învățase de mult că, în ceea ce privea activitatea ei la Chegarre și Asociații, nu existau coincidențe nevinovate.

Noah o mințise când spusese că nu fusese niciodată la Londra pe timpul verii. Asta fusese ușor să-și dea seama. Avea o soră pe nume Abby. Această descoperire fusese un noroc. Elise voise să sondeze mai adânc, dar expresia închisă de pe chipul lui îi arătase clar că n-avea să mai adauge nimic pe marginea acestui subiect. Cel puțin nu atunci.

„Mi se încurcă vorbele în minte.“

Această remarcă îi alungase orice îndoieli pe care le mai avusese. Mărturisirea lui o impresionase și o umpluse de o ușurare extremă. Da, exact asta i se întâmpla când era tulburat, asta îi devenise evident, deși, din câte se părea, el credea că era vorba de un defect insurmontabil. Elise avusese de-a face cu mulți oameni și cu „defectele“

lor în activitatea ei la Chegarre, iar în comparație cu viciile și predilecțiile periculoase și distructive ale acelor indivizi, câte o frază stălică aici-colo parcă nu avea nici o însemnătate.

Iar asta n-avea să-l împiedice să ia poziție și să-i spună lui Francis Ellery să se ducă dracului, își dădu seama cu o satisfacție extremă.

Elise făcuse greșeala de neiertat de a presupune că Noah Ellery era mut. Ceea ce o făcea să îi vină să își dea palme. Presupunerea erau un lucru periculos. În retrospectivă, își dădu seama că sora lui Noah nu spusese niciodată că fratele ei nu putea să vorbească. Doar că *nu o făcuse*. Elise nu putea decât să deducă faptul că tendința lui Noah de a folosi din când în când cuvintele greșit îl făcuse să nu vorbească în copilărie, deși asta nu era nicidecum o chestiune pe care să poată să o lămurească cu o întrebare pusă în căruță, în timp ce erau hurducăiți pe un drum de țară.

De fapt, habar nu avea cum să abordeze cel mai bine subiectul adevăratului motiv pentru care venise în Nottingham. Mai mult ca sigur omul care fugise de trecutul său, lăsându-i pe toți să creadă că murise, și își construise o existență nouă, sub un nume fictiv, n-avea să se arate deloc dornic să o însoțească nicăieri. Nu putea să o ia de-a dreptul și să îi trântască adevărul verde în față. Trebuia să abordeze această situație cu mare grijă, într-un mod neconflictual, astfel încât să-l facă pe Noah Ellery să coopereze. Sarcina ei avea să fie mult ușurată dacă Noah n-avea să i se opună și dacă n-avea să fie nevoită să-și facă griji că acesta ar fi putut dispărea din nou. Și totuși, în ciuda acestor raționamente, Elise se simțea cumva ca și cum ar fi ieșit pe scenă fără să-și fi învățat replicile și fără nici cea mai vagă idee ce rol trebuia să joace pentru ca acest act să ajungă la bun sfârșit.

– Casa mea e chiar după creasta aia, rosti Noah de lângă ea, întrerupându-i șirul gândurilor.

Abia își terminase propoziția când trecură de culmea respectivă și Elise avu în fața ochilor o panoramă dispusă de-a lungul unei pante line. Soarele după-amiezii îmbrăcase totul în straie aurii, creând un fundal care părea de-a dreptul magic. Pâlcuri dese de stejari, mestececi și gherghini înconjurau curtea, proiectând umbre întunecate pe un hambar mare și ascunzând ceea ce Elise deduse că trebuia să fie casa. Vreo câteva vaci pășteau liniștite pe o pășune îngrădită în jurul căreia se întindea o perdea de copaci, iar o turmă de porci își vedeau

de râmat într-o cocină parțial acoperită. Razele soarelui se reflectau în undele râului care abia se ghicea dincolo de holdele și copacii care se întindeau de-a lungul malului.

Aerul era în continuare încărcat cu fierbințeala zilei, iar briza lăsase locul unei nemișcări totale. Cântecul păsărilor răsunau în jurul ei și din când în când zărea penajul vreuneia prin frunzișul bogat.

– Toate astea sunt ale tale? întrebă când începură să coboare panta ușoară.

– Da.

Elise închise ochii și trase aer adânc în piept. Trecuse mult timp de când nu se mai simțise... ca acasă. Peste ea se lăsă o pătură fragilă de liniște și pace. Acestea erau sunetele și mirosurile care îi aduceau aminte de copilărie. De o perioadă în care lucrurile fuseseră simple. Asta până când nu mai fuseseră. Până ce războiul le răpise casa. Până ce trebuiseră să fugă peste ocean pentru a scăpa de perspectiva unui viitor nesigur.

Elise deschise ochii și își dădu seama, prea târziu, că Noah o cerceta. Își mușcă buza, întrebându-se ce văzuse pe chipul ei în acele momente în care nu se stăpânise. Dar nu scoase nici un cuvânt, ci doar își mână iapa de-a lungul ultimei curbe a aleii și o opri chiar în fața hambarului.

Noah sări de pe capră, iar Elise îi urmă exemplul, ducându-se direct la calul ei și dezlegându-l de căruță.

– Ai o casă frumoasă, îi spuse, așteptând cu frâiele calului în mână.

– N-ai văzut-o încă. Noah își deshămasse calul și îl aducea de frâu către Elise.

– Nu contează, murmură ea. Și chiar nu conta. Frumusețea naturală și pacea care o învăluiau aici erau cât o sută de palate aurite.

– Ei bine, am construit-o cu mâinile astea două, așa că ai grijă ce spui când o vezi, să nu-mi frângi inima. Îi zâmbea larg, făcându-i semn să îl urmeze în interiorul răcoros și semiobscur al hambarului.

Fiecare fibră din corpul ei luă foc, pe loc. Drăcia naibii, nu mai putea să gândească deloc când îi zâmbea așa. Impulsul de a gusta acele buze blânde și arcuite o copleși din nou. Îl lăsă să meargă în fața ei, lăsându-și ochii să zăbovească la felul în care pânza cămășii de împrumut se întindea peste lățimea umerilor săi, observând cum pantalonii i se lipeau de șolduri și de picioarele puternice.

– Poți să-ți lași calul în prima boxă din dreapta, dacă vrei, îi spuse el peste umăr.

Elise tresări, sperându-și calul pentru a doua oară în tot atâtea ore.

– Mulțumesc. Se muștră sever în gând. Orice s-ar fi întâmplat, nu-și putea permite să-și piardă mințile pentru un bărbat pe care fusese plătită să îl găsească. Ei bine, adăugă ea în gând, dacă era să fie sinceră, probabil că deja își pierduse mințile. Dar putea să rămână așa și să păstreze distanța. Ceea ce nu putea să facă era să se încurce cu Noah Ellery. La nivel intim, emoțional sau fizic. Nu numai că era o lipsă de profesionalism, dar o asemenea distragere a atenției putea reprezenta un pericol. Scoase un oftat. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă moștenitorul ducatului Ashland ar fi fost un porc arogant.

– Poți să-ți pui harnașamentul acolo, adăugă el, cu glasul estompat de distanță, parcă plutind de undeva din podul pe care nu-l putea vedea de unde se afla ea. E loc liber pentru câteva șei și sunt niște cuie în perete pentru frâie, chiar lângă hamuri.

Elise își dădu seama că Noah își deshămasse deja iapa, pe când ea rămăsese nemișcată, dusă pe gânduri. Revenindu-și rapid, își aduse calul în hambar și observă că pământul bătătorit de pe jos era măturat bine. Dintr-odată, se trezi învăluită de parfumul fânului păstrat în condiții bune. Își deșeuă calul, punându-și desaga și pușca deoparte, după care îl legă în boxa pe care i-o indicase Noah. Până ce își puse șaua și frâiele la loc, Noah dusese deja fân și o găleată cu apă în boxă.

– Gata? o întrebă.

Nu, nu era gata. Nu era deloc gata. Încă nu-și pregătise nici un argument, nu-și organizase o explicație bine structurată care să-i susțină încercarea de a convinge un om crezut mort să se întoarcă în Londra.

Noah se aplecă, ridicând desaga ei pe umăr fără să facă vreun efort.

– Pot să o duc eu, protestă Elise.

– Știu că poți. Nu schiță nici o mișcare să i-o dea. Trebuia să nu mai facă lucruri de genul ăsta.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Acum hai... am o foame de lup. Porni spre ieșirea din hambar.

Neștiind ce altceva să facă, Elise își luă pușca – care era în continuare înfășurată în pânza ei – și porni pe urmele lui, de-a lungul aleii care pătrundea printre copaci.

Casa era cu adevărat frumoasă.

Când se apropiară, Elise nu trebui să se prefacă a fi plină de admirație. Putea fi considerată o casă rustică, dar nu semăna cu colibe mici, prost construite pe lângă care trecuse în drumul ei. Clădirea din fața ei era solidă și era evident că fusese construită cu pricepere și atenție la detalii. Pereții erau dintr-o piatră care, în lumina soarelui care cobora spre apus, căpătase o nuanță aurie. Avea un singur cat, întinzându-se dincolo de alee, iar geamurile mici ale ferestrelor luceau plăcut, dându-i un aer primitiv. Acoperișul nu era din stuf, așa cum se așteptase ea, ci era acoperit cu lespezi de ardezie, asemănându-se mai degrabă cu o casă londoneză. Dar, oricât de frumoasă era, se integra perfect în decor, căci dincolo de ea se întindea o grădină cât vedeai cu ochii.

Trandafiri în nuanțe de roz aprins se reliefaו explosiv pe marea de verde, întrecându-se cu nuanțele de roșu și violet ale nalbelor și neghinelor. Nu avea severitatea precisă cu care se lăudau cele mai multe grădini londoneze, vegetația fiind lăsată în schimb să prospere, toate spațiile goale fiind pline de culoare. Arăta exact așa cum Elise își închipuise că arăta o grădină de zâne, dacă așa ceva ar fi existat.

– Trandafiri de Damasc, rosti Elise în șoaptă.

– Te pricepi la trandafiri, spuse Noah de lângă ea, părând încântat.

„Ba nu, nu mă pricep. Nu știu nimic despre trandafiri, decât că un băiețel de șapte ani a plantat soiul ăsta drept cadou pentru mama lui.“

Elise se opri lângă o masă de flori și întinse mâna să atingă o corolă rozalie, simțind petalele neverosimil de catifelate sub degetele ei.

– E grădina ta? întrebă ea, deși știa deja răspunsul.

– Da. Bărbatul se apropiase și acum stătea lângă ea.

Parfumul îmbătător al trandafirilor se învoldura în jurul ei, acompaniat de o simfonie subtilă interpretată de o mulțime de insecte și de păsări.

– E... Se opri, considerând că „frumos” părea cumva nepotrivit. E superb!

Noah nu spuse nimic, deși Elise putea simți că o privea fix.

– Cred că mi-ar plăcea să dorm aici la noapte, rosti ea încet. În acest decor perfect.

Bărbatul scoase un chicotit, un sunet profund și bogat.

– Doamna Pritchard ar face o criză dacă te-aș lăsa să dormi aici, îi spuse. Tăcu preț de o clipă, lăsându-și râsul să se stingă. Dar... mulțumesc. Poate că după cină o să-ți arăt și restul.

Elise trase aer adânc în piept. N-ar fi trebuit să îi adreseze complimente. N-ar fi trebuit să stea cu el în grădina lui de trandafiri, discutând lucruri imposibile. N-avea să-l lase să-i ofere un tur al grădinii după cină. Ar trebui să poarte o discuție cât se poate de sinceră cu el, la care se îndoia serios că el voia să ia parte. Toate aceste tatonări subtile, dar hotărâte erau în zadar. Putea să o ia pe ocolite la nesfârșit, tot atacând subiecte fără importanță în speranța că avea să dea de ceva util. Între timp, ducesa de Ashland poate că-și dădea duhul, iar Francis Ellery s-ar fi trezit stăpânul unei averi ametoitoare. Cea mai bună strategie era să-i spună pur și simplu tot. Chiar credea că, dacă îi spunea totul verde în față, Noah avea să dea bir cu fugiții? Oricum, dacă o făcea, nu era genul de om pe care ea îl căuta. Iar ea nu putea nicidecum să rezolve asta, oricât de mult și-ar fi dorit să aibă cum. În cel mai rău caz, cel mai bine ar fi fost să-și minimizeze pierderile și să se întoarcă la Londra, pentru a căuta alte soluții.

Și adevărul era că această grădină de trandafiri era un loc la fel de bun ca oricare altul.

– Domnule Lawson, începu ea, nesigură cum să formuleze ceea ce avea de spus, dar știind că trebuia să o facă.

Noah întinse mâna pe lângă ea și alegea una dintre flori, rupând ușor tulpina. I-o întinse, cu un zâmbet blând.

– Pentru tine, milady.

În secunda aceea, Elise fu convinsă că n-avea să mai știe nicicând cum să respire normal.

– Pentru ce?

– Pentru că ești tu însăși.

Nici un bărbat nu-i oferise un trandafir doar pentru că era ea însăși. Și în mod clar nu în timp ce se aflau într-o grădină magică, scăldați într-o lumină aurie. Toate gândurile despre Londra se risipiră,

iar Elise se trezi copleșită de o asemenea nostalgie că îi spulberă și bruma de rațiune pe care o mai avea.

Foarte încet, întinse mâna să primească floarea, cu degetele atingându-i-le în treacăt pe ale lui. Nici unul dintre ei nu încercă să se retragă. Elise se aventurează să-și ridice privirea către fața lui, iar scăpărarea de posesivitate pe care o văzu în ochii lui o făcu să nu mai vadă nimic în jur. În clipa aceea, nu-și mai putea aminti nici unde era, nici ce căuta acolo. Nu-și mai putea aminti de ce era imposibil pentru ea să întindă mâna și să-l atingă sau să facă pur și simplu un pas înainte, pentru a-l săruta.

— Dumnezeule mare, domnule Lawson, începusem să intru la bănuiele că v-au furat ieiele... O, vai de mine! Sunetul unei uși trântite și sfârșitul brusc al acestei fraze o făcură pe Elise să se întoarcă brusc, alarmată.

O femeie stătea înmărmurită chiar în fața casei, cu o cârpă în mâini, uitată dintr-odată. Avea ochii căprui și larg deschiși de uimire, iar în jurul chipului îmbujorat i se revărsau o mulțime de șuvițe cărunte.

Noah se retrase în grabă, cu mâna desprinzându-i-se de cea a lui Elise.

— Scuzele mele că am ajuns la o oră atât de târzie, doamnă Pritchard, rosti apoi, aranjând mai bine desaga pe care o purta pe umăr și pornind către menajera sa.

Privirea doamnei Pritchard zbură către Noah, apoi către Elise, după care se întoarse la el.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara DeVries, rosti Noah, sărutând-o scurt pe obraz pe femeia în vârstă. Domnișoară DeVries, aceasta e doamna Pritchard.

Pe chipul menajerei se citea o uluială înmărmurită.

— Încântată să vă cunosc, rupse tăcerea Elise, încercând din răsuferință să-și umple vorbele cu căldură și o relaxare firească. Ca și cum nu ar fi fost surprinsă cu câteva secunde în urmă într-o grădină de trandafiri, purtând o pereche de pantaloni uzi, aproape-aproape de a săruta un bărbat pe care știa bine că n-ar fi trebuit să-l sărute în veci.

Doamna Pritchard își aținti privirea asupra ei, clipind, ca și cum abia atunci s-ar fi convins că era o ființă în carne și oase.

— Și eu, răspunse pe un ton fără vlagă. Bine ați venit!

– Domnișoara DeVries o să înnopteze la noi, continuă Noah, pe un ton relaxat, ca și cum un asemenea lucru se întâmpla foarte des.

Ceea ce, bănuiește Elise, judecând după expresia comic de nedumerită de pe chipul doamnei Pritchard, era cât se poate de departe de adevăr.

– Ce s-a întâmplat cu cămașa dumneavoastră? Femeia se uita lung la cămașa strâmbă și mult prea mică pe care o purta Noah.

– Pe-a mea i-am împrumutat-o domnișoarei DeVries, îi răspunse acesta.

Ochii doamnei Pritchard se duseră automat către Elise.

– Ce-ați făcut?

Avea respirația ușor zgomotoasă, ca un șuierat.

– A ei era udă.

Cârpa din mâinile doamnei Pritchard pluti pe jos, fără să fie luată în seamă.

– E o poveste cam lungă, se grăbi să adauge Noah, observând indubitabil mimica menajerei sale.

– În după-amiaza aceasta am fost în situația de a-i ajuta pe domnul Barr și pe fiul lui, rosti Elise, întrebându-se de ce simțise nevoia să îi explice.

– Nu l-a ajutat pe Andrew... l-a salvat de la înec, spuse Noah, adresându-i lui Elise o privire exasperată.

– Ăăă... Da, păi... Dacă tot eram în trecere prin Nottingham, domnul Lawson a fost într-atât de generos cât să-mi ofere găzduire peste noapte. Și șansa să-mi usuc hainele, lămuri Elise.

– Înțeleg, spuse doamna Pritchard, în mod clar nemaiînțelegând nimic.

– Ce-ar fi să intrăm? sugeră Noah. Și-o să pot să vă spun toată povestea. Sunt o gazdă lamentabilă ținând-o pe domnișoara DeVries în grădină, cu hainele ude leocă pe ea. Poate puteți dumneavoastră, doamnă Pritchard, să vă ocupați de domnișoara DeVries cât mă duc eu să mă schimb? Se aplecă și recupera cârpa de bucătărie, înapoiind-o menajerei sale.

– Bineînțeles. Femeia păru a face un efort mental de a se scutura de uluiala care o cuprinsese, iar chipul i se încreți într-un zâmbet radios. Vă rog, intrați!

Noah îi deschise poarta, iar menajera se repezi înapoi înăuntru, pe când Elise o urmă cu pași mai înceteți. Nu făcuse nici patru

pași când auzi un lătrat vesel spintecând tăcerea și un vârtej de blană albă trecu în goană pe lângă ea, făcând pietrișul să sară de sub labelle grăbite.

Cel puțin trei labe, își dădu seama Elise, privind creatura care se apropia în salturi de Noah, clătinându-și toată partea din spate, urmând mișcarea entuziastă a cozii. Nu era de o rasă anume, cu capul și corpul parcă nepotrivindu-se complet, cu urechile ciulite în unghiuri neverosimile, plus că unuia dintre picioare îi lipsea partea de jos.

– Câinele meu, rosti Noah, aproape ca și cum și-ar fi cerut scuze. Eu îi zic Pătrățel.

– Pătrățel? repetă Elise.

Auzindu-și numele, corcitura se întoarse și, o secundă mai târziu, Elise se trezi obiectul atențiilor sale fericite.

– El nu-și dă seama că picioarele lui fac doar un triunghi, spuse Noah, într-o șoaptă ciudată. Să nu-i spui.

Un hohot de râs îi scăpă de pe buze înainte ca Elise să îl poată reține. Se aplecă să-l frece pe burtă pe cățel, care se întinsese la picioarele ei și o fixa cu ochii plini de speranță.

– Ce-a pățit la picior?

– Prins într-o capcană a vreunui braconier, bănuiesc. L-am găsit lângă râu, mâncând ce mai rămăsese dintr-un pește stricat. Rana de la picior era deja pe jumătate vindecată.

– Un supraviețuitor, rosti Elise încet, mângâind blana moale.

– Da.

Putea simți greutatea privirii lui Noah.

– De-asta n-am putut să...

– Să-i pui capăt zilelor.

– Da.

Ar fi vrut să se uite în ochii lui, să descopere ce se afla acolo. Voia să știe căror grozăvii le supraviețuise Noah Ellery pentru a deveni bărbatul care era acum. Numai că nu putea. Pentru că îi era prea frică de ce ar fi putut descoperi el într-ai ei.

– Poți să ai încredere în mine, zise el în liniștea deplină, iar aceste cuvinte stranii trădară că tăcerea ei îi spusese deja prea multe. Îi spusese că Elise înțelegea ce înseamnă să fii „supraviețuitor“.

Elise se îndreptă, iar câinele scoase un lătrat de dezamăgire. Cuvântul „încredere“ i se blocă dintr-odată în gât ca un os de pește, astfel că îi era aproape imposibil să înghită sau să se gândească

la orice altceva. Nu era în postura potrivită de a vorbi de încredere. Nu era persoana care credea el că era. Era un lup în piele de oaie, venit să-i tragă preșul de sub picioare, după cum venea vorba.

– Hai înăuntru, îi spuse el, cu același glas blând.

Aruncă o privire către trandafirul pe care încă îl mai ținea în mână. Nu putea să intre în casa acestui bărbat. Nu putea să mănânce la masa lui, să doarmă sub acoperișul lui, să-i accepte generozitatea – și florile, pentru numele lui Dumnezeu! – în timp ce se prefăcea a fi altcineva decât era în realitate. Cu anumite motive ascunse în minte. Vinovăția i se acumula ca un acid în stomac.

Ei, drăcia naibii, ce se întâmplase cu ea? Nu era niciodată atât de... împrăștiată. Era mereu stăpână pe ea, păstra distanța profesională, chiar și când lucrurile mergeau într-o direcție neașteptată. Existaseră situații în care fratele ei o acuzase că era o mercenară, deși ei i se păruse întotdeauna că era un compliment, nu o critică. Elise nu-și lăsase niciodată emoțiile să penduleze dramatic, însă în ultimele ceasuri fusese izbită de prea multe. Iar această vinovăție crescândă era picătura care umpluse paharul.

Ar fi trebuit să plece, să-și găsească un loc sigur, să-și recapete echilibrul și să pună la punct un plan despre cum să-l abordeze pe Noah Ellery.

– Cred c-ar fi cel mai bine să mă duc la un han...

– Nu. Nici nu vreau să aud de așa ceva. În plus, doamna Pritchard e foarte încântată să aibă un musafir în jurul căruia să se învârtă. Dacă te las să pleci acum, cred că e în stare să mă jupoaie de viu. Noah îi zâmbea din nou, încercând să o facă să se simtă în largul ei, Elise știa bine. Doar nu vrei să mă ai pe conștiință.

Oricât se străduia să reziste, Elise se trezi că îi răspundea la zâmbet.

– Încântată? S-a uitat la mine de parcă eram un inorog care tocmai ieșise de printre tufele de trandafiri.

– Nici n-ai cum s-o condamni. Nu am obiceiul de a aduce femei străine acasă. Mai ales unele îmbrăcate în pantaloni, care mi-au cerut să mă prefac că ar fi sirene. Întinse mâna să atingă o șuviță lungă care i se cârlionțase, udă, pe umăr.

Simți un nou stol de fluturi în stomac.

– Prea bine. Elise făcu un efort să gândească logic. Nu avea cum să câștige această discuție. Era la câțiva kilometri buni de oraș,

în curând avea să se lase noaptea, iar toate bunurile ei erau fie pe umărul lui, fie în grajd, mestecând fân. Poate că așa era cel mai bine. Avea să folosească acest mic interval de timp să-l studieze și să-și dea seama exact cum să procedeze ca să-l convingă pe următorul duce de Ashland să se întoarcă în Londra.

Făcu un pas înapoi, iar părul îi alunecă peste degetele lui. Dacă avea de gând să rămână cu capul limpede, trebuia să înțeleagă că n-avea nici o șansă atâta timp cât bărbatul acesta o atingea.

– După dumneavoastră, domnule Lawson.

Capitolul 6

Noah avusese dreptate.

După ce-și revenise din surprinderea inițială și primise o explicație privind ceea ce se întâmplase în cursul după-amiezii, doamna Pritchard se dovedise a fi o femeie caldă și veselă care începuse să se agite, învârtindu-se în jurul lui Elise de parcă ar fi fost un oaspete din familia regală, și nu un personaj dubios. O condusese până în partea din spate a casei și îi prezentase o încăpere în care lumina după-amiezii târzii se insinua prin ferestrele mari care dădeau către râu. Ca și exteriorul, interiorul casei arăta planificarea grijulie a fiecărui detaliu, gândit simplu, dar cu atât mai plăcut tocmai din acest motiv.

– Cred că odaia asta o să fie numai bună, rosti doamna Pritchard, mișcându-se de colo-colo, deschizând ferestrele pentru a lăsa briza să împrășteze aerul.

– E încântătoare, o asigură Elise. Aruncă o privire în jur, admirând pereții văruiți într-o nuanță deschisă, tăblia sculptată a patului, lavoarul și dulapul masiv lipit de peretele opus.

– Cada e chiar în camera de lângă bucătărie, o anunță doamna Pritchard, băgându-și capul în dulap și scoțând un ștergar împăturit, pe care-l așeză pe marginea patului. Am pus niște apă la încălzit.

– Vă rog, nu vă deranjați. Vinovăția aia afurisită o împungea din nou. Nu merita asemenea bunătate.

– Aiurea! Nu e nici un deranj. Pot să vă ofer condiții mai bune decât la River Leen.

– Mulțumesc. Nu era sigură că avea vreo importanță dacă era curată când avea să-i aducă la lumină lui Noah toate secretele.

– Aveți ceva haine uscate?

– În desagă. Elise arată către locul unde o lăsase Noah, chiar lângă ușă.

Doamna Pritchard deschise ușa să spună ceva, după care o închise.

– Am o rochie, îi comunică Elise. Nu vă faceți griji. Pantalonii erau doar pentru drum. Și pentru înotat, după cum s-a dovedit, adăugă apoi, cu un rictus plin de mâhnire.

Femeia îi adresă un zâmbet cald, în timp ce o măsura cu atenție.

– Sunteți foarte curajoasă.

Elise ridică din umeri, stânjenită de privirea ei cercetătoare.

– Oricine-ar fi făcut la fel.

Pe chipul doamnei Pritchard apărură o expresie plină de îndoială.

– Nu-s mulți care să se fi aruncat de pe un pod după un băiețel pe care nu-l cunosc.

– A fost mai degrabă un salt controlat, se eschivă Elise, gândindu-se că vorbele femeii o făceau să semene mai degrabă cu un liliac țicnit.

Doamna Pritchard izbucni în râs înainte de a o măsura din nou pe Elise, acum cu o expresie evident plină de încântare.

– Înțeleg de ce e așa vrăjit de tine.

Vrăjit de ea? Dumnezeuule mare, nu putea să permită asemenea idei, chiar dacă îi făceau inima să bată mai tare.

– Domnul Lawson e foarte generos, fu tot ce-i trecu prin minte să spună.

– Asta e, clar, confirmă doamna Pritchard. Ochii i se opriră asupra aceluia trandafir roz pe care Elise îl avea și acum în mână. Deși nu... Glasul i se stinse și negă ușor din cap, iar restul gândului ei rămase un mister.

„Nu ce?” ar fi vrut să întrebe Elise. Ce nu făcea omul care-și spunea Noah Lawson? O mie de întrebări se învolburau în mintea lui Elise, întrebări despre Noah pe care putea – pe care avea nevoie să le pună.

– Nu aduce prea des femei străine acasă, spuse ea, forțându-se să adopte un ton lejer.

– Nu aduce pe nimeni acasă, murmură doamna Pritchard, într-atât de încet, încât Elise aproape că nu auzi. În afară de cei din familia Barr, bineînțeles.

Elise își coborî privirea la trandafirul pe care-l avea în mână, lăsând deoparte această informație și încercând să dea impresia că această dezvăluire nu o făcea în mod irațional fericită.

– Deci sunteți în serviciul domnului Lawson de mult timp?

– De zece ani. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Bărbatul meu, Dumnezeu să-l ierte, era vizitiu la conac, în serviciul baronului Corley. Dar, după ce William al meu a trecut în lumea celor dreپți, am fost dată afară. Nici că aveam unde să mă duc.

– Îmi pare rău să aud una ca asta.

– Nu e cazul. Domnul Lawson e om bun. Parcă e băiatul pe care nu mi-a fost dat să-l am. Am fost foarte fericită aici. Doamna Pritchard rămase nemișcată preț de o clipă, după care își reveni și își șterse mâinile pe șorț. Ei bine, haideți să vedem cum facem cu baia dumneavoastră, rosti apoi, apucând ștergarul de pe pat. Cât faceți baie, vă pun eu trandafirul în apă, dacă vreți.

– Mulțumesc. Elise ridică floarea și îi inhală adânc parfumul, năpădită rapid de nostalgie și dorință, înainte să-și aducă aminte că asemenea sentimente erau complet inacceptabile.

Imposibile.

Elise DeVries fugea de ceva. Sau, mai probabil, de cineva.

Noah luase în calcul toate posibilitățile cât se spălase și își schimbă hainele, iar aceasta părea cea mai evidentă. Călătorea deghi-zată. Cu o pușcă la ea, pentru numele lui Dumnezeu, deși asta nu însemna neapărat că știa să o și folosească. Ba chiar se întreba dacă numele ei era într-adevăr Elise. Nu că avea vreo importanță. Drăcia naibii, el ar fi ultimul care să fie îndreptățit să arunce prima piatră în această privință.

Luase în calcul posibilitatea să fie o infractoare – dar, din ce văzu-se el, infractorii nu erau dispuși să-și riște pielea pentru a salva viața unui necunoscut. Plus că nu avea aerul acela sălbatic și defensiv al persoanelor care mereu fugeau de brațul lung al legii. Dar era evident că avea ceva de ascuns. Când discutaseră, pe drumul de lângă pod,

îi acceptase ospitalitatea, însă odată ce ajunseseră aici, devenise mai tăcută. Tot cam de atunci trăsăturile îi fuseseră umbrite de o expresie ușor tulburată, iar zâmbetul ei voios își pierduse din strălucire.

Ei bine, cel puțin pentru noaptea aceasta, Noah putea să se asigure că se simțea protejată. Protejată și în siguranță, necondiționat. John Barr făcuse același lucru pentru el în urmă cu doisprezece ani. În ziua aceea de iarnă când dăduse nas în nas cu un tânăr temător de doar optsprezece ani, ascuns în atelierul lui, cuibărit cât mai aproape de căldura forjei, nici el nu îi știuse secretele. Mai mult, John nu îi știa secretele nici măcar acum, dar asta nu contase niciodată. Îl ajutase și atunci, și pe tot parcursul anilor care se scurseseră între timp. Îl ajutase să se reinventeze. Să-și găsească fericirea într-o viață cu totul și cu totul nouă.

Noah n-avea cum să se revanșeze față de el pentru asta, dar poate că putea să ajute pe altcineva care poate se afla într-o situație similară.

Simțea o atracție puternică față de ea, nici n-avea rost să pretindă că nu era așa. Dar era ceva mai mult decât magnetism fizic la mijloc. Din momentul în care sârise de pe podul acela, de când îi zâmbise și îl fixase cu ochii aceia frumoși, devenise mai mult decât o simplă străină.

Și de când se urcase lângă el într-o căruță țărănească, ascultând ce voia să spună, fără să țină cont de ordinea cuvintelor, devenise mai mult decât o necunoscută. Devenise o persoană pe care voia foarte mult să o cunoască.

Dinspre bucătărie emanau o seamă de mirosuri apetisante și o auzea pe doamna Pritchard fredonând fericită în surdină, pentru propriile urechi. Pentru o secundă, rămase pe loc, nevăzut, și o privi pe menajera sa cum toca legume, cu un surâs mulțumit întipărit pe chip. Se părea că nici doamna Pritchard nu era mai imună decât el la energia lui Elise. Probabil că se gândea deja ce fel de tort să facă pentru petrecerea lor de logodnă.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, cu inima bubuindu-i în urechi. Fusesse la un pas de a o săruta pe Elise în grădină. În toată viața lui nu i se întâmplase să-și dorească într-atât să sărute o femeie cum simțise acum, cu Elise DeVries. Dar ezitase, nedorind să o sperie. La naiba, și pe el îl speria modul în care emoțiile și dorințele sale se învâlmăseau, făcându-i imposibil să și le pună în ordine. Zău

așa, ce fel de bărbat se repezea să sărute o femeie chiar în ziua în care făcuse cunoștință cu ea?

„Unul vrăjit“, îi răspunse timid o voce din mintea sa.

– Domnule Lawson. Elise stătea în capătul unui hol scurt, având în spate ușa băii mici, întredeschisă. Avea obraji ușor îmbujorați și părul lung, închis la culoare strâns cu grijă la spate, deși câteva șuvițe evadaseră deja din copci și se cârlionțau, umede, mângâindu-i obraji. Sper că nu m-ați așteptat mult.

Aproape rușinată, Elise își trecu o palmă peste cutele rochiei care trădau faptul că fusese împachetată în bagaj, iar Noah se trezi că regreta că nu mai purta cămașă bărbătească și pantaloni.

Ceea ce era o prostie, știa bine. În mod normal, ar fi trebuit să se pretindă scandalizat să o vadă în pantaloni și ușurat că acum era înveșmântată în ceva mai... potrivit. Și totuși, această rochie maro și comună pe care o purta nu o punea deloc în valoare pe această femeie extraordinară. Nu îi reliefa suficient spiritul. Dacă Elise trebuia să poarte o rochie, aceasta ar fi trebuit să fie spectaculoasă. Dintr-o mătase roșu aprins sau albastru safir care să scânteieze la fiecare mișcare. Nu, dacă se gândea mai bine, ar trebui să fie din satin de culoarea smaraldului, brodată cu cristale care să lucească și să sclipască în lumină. Așa cum scliffea ea.

– Domnule Lawson?

Tresări. Ce întrebare? Ceva cum că o așteptase mult?

– Nicidecum. Ar fi așteptat-o pe femeia asta o eternitate, dacă ar fi fost nevoie. Deși am luat în calcul că e posibil să vă fi transformat într-o sirenă, rosti el, încântat de cât de ușor reușise să formuleze această frază.

Auzind una ca asta, Elise îi zâmbi și parcă tot holul se lumină. Inima lui se poticni.

– Nu-mi dau seama dacă sunteți dezamăgit sau mulțumit că nu am făcut-o, răspunse ea.

– Mulțumit, aș zice. Cred că e al naibii de greu să te așezi la masă când ai coadă de pește. Deși, trebuie să recunoaștem, ați stat ceva vreme în cadă.

– A trebuit să vă dau răgazul necesar pentru a vă da cizmele jos. Elise își înalță capul, ridicând jucăuș dintr-o sprânceană. Ia spuneți-mi, domnule Lawson, cât v-a luat această acțiune?

Noah aruncă o privire scurtă către tavan. Până să reușească să-și extragă picioarele din cizme fusese cât pe-acți să le spintece cu pumnul de vânătoare, numai să scape de ele.

– Nu contează.

– Aha. Elise îi zâmbea, cu o mină amuzată. Dacă vă aduceți aminte, eu v-am sugerat să le dați jos mai devreme, pentru a evita astfel de neplăceri. Și totuși, ați preferat să ignorați glasul rațiunii.

– Ei bine, respectivul mesager al rațiunii tocmai se aruncase de pe pod, sublinie Noah. Era destul de discutabil dacă reprezenta într-adevăr rațiunea.

– Nu m-am aruncat de nicăieri. Am executat un salt controlat. De ce trebuie să precizez mereu asta? mormăia ea, însă în ochii ei frumoși dansau sclipiri de râs, iar Noah uită cu desăvârșire că mai exista și altcineva pe lume până când o auzi pe doamna Pritchard dregându-și glasul în spatele lui.

– Cina o să fie gata în câteva minute, domnule Lawson, rosti ea. O să fie servită în sufragerie.

Noah tresări și se întoarse către ea.

– Mulțumesc.

Doamna Pritchard își mută privirea de la unul la celălalt cu o expresie încântată, ușor înlăcrimată, după care se retrase din nou în bucătărie. Drăcia naibii, nu mai era vorba doar de tort, menajera sa se gândise deja exact și ce preot avea să le officieze slujba de cununie.

Se întoarse din nou către Elise și îi oferì brațul. Umorele din ochii ei dispăruse, înlocuit de acea expresie îngrijorată. După o clipă de ezitare, făcu doi-trei pași și își strecură mâna pe brațul lui, permițându-i să o conducă spre sufragerie.

– Măncăm în sufragerie? întrebă ea. Aveți o sufragerie aici?

– Nu e o cameră luxoasă, răspunse el, profitând de această ocazie pentru a schimba subiectul, astfel încât să facă dispărută acea cută care apăruse între sprâncenele ei. Nici nu se compara cu sufrageria din St James's Square pe care și-o amintea din copilărie. Dar când John vine cu familia pe aici, încap toți la masă.

Se opri chiar lângă ușă. Cele câteva ferestre ale încăperii dădeau către grădină, oferind o priveliște superbă. În centru se afla o masă lungă, extrem de utilă, o masă pe care el o făcuse cu mâinile lui, folosind chereștea de pe pământurile lui. Totuși, scaunele nu erau toate

la fel, ba chiar două dintre ele aveau blocuri masive de lemn așezate pe ele.

– Pentru copiii mai mici, îi spuse lui Elise, surprinzând-o că se uita lung la ele. Stau mereu cu noi.

Tânăra dădu din cap, fără să scoată vreo vorbă, iar Noah nu reuși să-și dea seama dacă era de acord sau i se părea că era o atitudine absurdă.

– Când eram mic, nu mi s-a permis niciodată să mănânc cu părinții mei, rosti el, neștiind de ce simțea nevoia de a-i explica. Mâncam în camera de joacă. De unul singur.

– Deci proveniți dintr-o familie înstărită. Era mai degrabă o declarație decât o întrebare.

– Da. Explicația lui îi expusese încă o parte din trecut, iar acum părea că nu mai avea nici un rost să nege. Dacă femeia din fața lui era surprinsă, reușea de minune să o mascheze.

– Părinții tăi sunt...

– Morți. O durere veche, una pe care timpul nu reușise decât să o atenueze, îi săgetă inima.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Era mai ușor dacă ea credea că muriseră. Așa că nu lăsa loc de îndoială.

– Mmmm. Mâna ei se desprinsese de brațul lui și Elise înaintă în cameră, astfel că masa se afla acum între ei.

Doamna Pritchard așezase două tacâmuri la capătul apropiat al mesei. Trandafirul roz pe care Noah i-l oferise lui Elise fusese așezat într-un borcan cu apă, între cele două tacâmuri. Noah lua întotdeauna masa cu menajera lui, de obicei la masa mică din bucătărie, dar era clar că în seara aceea doamna Pritchard nu avea nici o intenție să li se alăture, fără îndoială cu mintea plină de tot felul de imagini despre ceea ce spera ea că avea să fie o seară romantică.

Noah o privi pe Elise trecând pe lângă tacâmuri și paharele de pe masă, atingând cu vârfurile degetelor suprafața din lemn. Se opri în capătul opus, unde se aflau un joc de șah și o cutie cu soldăței de plumb vopsiți în culori vibrante.

– Te pricepi? întrebă el.

– Te referi la șah sau să mă joc cu soldăței de plumb? Pe buzele ei apăru urma unui zâmbet.

– La ambele, răspunse el în glumă.

Elise luă în mână un pușcaș în miniatură, cu haina pictată într-un verde-închis însuflețit de ultimele raze de soare care se revărsau pe ferestre.

— Da, rosti ea în șoaptă, iar Noah nu-și putu da seama la ce parte din întrebarea sa răspunsese.

— Soldăteii sunt ai lui Andrew, spuse el lent, umplând tăcerea stranie care se lăsase peste ei. Și susține că masa asta e cel mai bun câmp de bătlie pentru ei. La șah se războiesc surorile sale mai mari și, dacă e să joci cu vreuna dintre ele și nu ești foarte atentă, o să te execute fără milă.

Elise tot râsucea soldățelul între degete.

— Tu ai copii? întrebă ea din senin.

— Nu. Întrebarea ei îl luase prin surprindere.

— Soție?

— Nu.

— Ești logodit? Sau ai vreo obligație sentimentală de orice fel?

— Nu.

— Mmm.

Noah clipi, ușor descumpănit de această rafală de întrebări.

— Tu?

— Eu ce? întrebă Elise.

— Măritată, logodită sau promisă cuiva? Își dădu seama că-și ținea respirația, așteptându-i răspunsul, așa că făcu un efort să expire.

— Oh. Elise avea un aer uluit. Nu.

Stăteau față în față, uitându-se unul la celălalt. Noah nu era prea sigur ce se întâmpla. Prin încăpere parcă se învolburau anumiți curenți ascunși care-l nedumereau. Expresia ei era foarte concentrată, iar ochii erau umbriți din nou de grijă.

— Vrei să vii cu mine afară? întrebă Noah, lăsându-se purtat de un impuls. Mai avem puțin până mâncăm. Și aș vrea să-ți arăt restul grădinii. Plus că detesta această... distanță pe care simțea că ea o punea între ei în această încăpere.

Cu mare grijă, Elise puse pușcașul de plumb înapoi în cutie.

— Da.

Noah o însoți afară, unde fură învăluți în căldura serii care abia se lăsase, cu umbre prelungi și o briză calmă. Mergea alături de el, fără să-l atingă în vreun fel, deși era conștientă de fiecare mișcare

pe care o schița bărbatul de lângă ea. Își ținea privirea atintită asupra unui punct de dincolo de grădină și asupra coroanelor ca niște pete întunecate ale copacilor de lângă râu în timp ce se apropiau de tufele de trandafiri, temându-se că, dacă s-ar fi uitat la el, și-ar fi pierdut mințile și șirul gândurilor. Din nou.

Noah o surprinsese pe hol, după ce făcuse baie, astfel că nu fusese pregătită să fie văzută și să dea ochii cu frumusețea lui. Se schimbaseră cu niște haine mai formale, iar haina și pantalonii săi, deși erau simple și total adecvate pentru viața la țară, erau croite excepțional și urmau perfect liniile trupului. Elise făcu un efort să tragă aer în piept. Văzându-l îmbrăcat așa, cu trupul lui grațios și puternic, nu-i era deloc greu să și-l închipuie în costum de seară, într-o sală de bal. Arăta exact ca un duce sadea.

Apoi îi adresă un zâmbet și lumea din jur se pierdu în ceață, iar Elise se trezi nevoită să se sforțeze pentru a-și aduce aminte de ce se afla aici. Să se sforțeze să-și aducă aminte că Noah Ellery era un caz.

Toate astea trebuiau să se termine. Nu avea nici un rost să amâne discuția inevitabilă. Discuția care, după toate probabilitățile, avea să-l întoarcă pe omul acesta împotriva ei cu fiecare fibră a ființei sale. Și dacă așa stăteau lucrurile... fie ce-o fi. Lady Abigail nu-i contractase serviciile ca să se poarte ca o fetișcană orbită de dragoste. O angajase pentru a-i găsi fratele și a-l aduce în siguranță înapoi la Londra.

Elise se opri lângă marginea grădinii de trandafiri, nedorind să meargă mai departe. Nu era ca și cum ar fi putut evita ce avea să urmeze. Noah se opri lângă ea.

– Nu sunt cine crezi tu, îi spuse încet. Ceea ce era o declarație ridicolă. Habar nu avea cine credea Noah că era, dar nu-i venise în minte altă introducere pentru ce avea să spună.

– Ai probleme cu legea?

Elise îi aruncă o privire surprinsă. Nu se așteptase la o asemenea întrebare.

– Nu.

– Deci nu ești o hoată?

– Nu.

– Fugi de cineva care încearcă să-ți facă rău?

– Poftim? Nu. Își putea simți sprâncenele apropiindu-i-se.

– De ce... Se opri, înțelegând dintr-odată. Noah credea că fugea de ceva. Sau de cineva. O presupunere destul de logică. O teorie la care, dacă ar fi fost în locul lui, ar fi fost și ea tentată să se gândească. Și totuși, se oferise să o primească în casa lui.

Gândul i se duse la doamna Pritchard. „Nici că aveam unde să mă duc“, îi spusese menajera. De undeva de jos, de pe lângă râu, Square scoase un lătrat. Un alt suflet rătăcit pe care Noah îl luase în grijă și sub protecția sa. Iar acum încerca să facă același lucru și pentru ea.

„Domnul Lawson e om bun.“ În mod clar, Noah chiar așa era.

– Nu, nu sunt o hoată, rosti Elise oftând din greu, dorindu-și ne-bunește preț de o clipă ca lucrurile să fi fost într-atât de ușoare. Dar asta nu înseamnă că mă cunoști sau...

– Ceea ce ai făcut azi pe pod mi-a arătat tot ce aveam nevoie să știu despre tine. Se postă în fața ei, astfel că Elise fu nevoită să ridice privirea către el.

– Nu. Închise ochii pentru câteva secunde. Nu putea să se lase din nou purtată de val. Nu de tot.

– Știu că nu suporti șobolanii, injuri în franceză și uneori sforăi.

– Nu la asta...

– Știu că atunci când sunt cu tine vorbele nu mi se mai amestecă în minte.

– Poftim?

Noah îi cerceta ochii.

– Astăzi, când am greșit cuvintele, nu ai dat nici o importanță acestui lucru.

– Bineînțeles că nu. Nu era sigură unde bătea cu toate astea. Ți se întâmplă des?

– Când sunt tulburat.

Elise ghicise deja asta.

– Te-am tulburat eu?

– Nu tu. Eu. La momentul acela, îmi făceam griji c-o să ți se pară că sunt prea obraznic. Sau nesăbuit. Sau și una, și alta. Se opri câteva clipe. Nu voiam să plec. Voiam să vii aici. Voiam...

Elise își înălță privirea, prinsă în mrejele verzi ale ochilor lui.

– Ce voiai? De cum cuvintele i se desprinseseră de pe buze, își dori să le fi putut retrace, căci răspunsul se afla în ochii lui înnegurați.

În lumina din ce în ce mai slabă, mâna lui o găsi pe a ei, lipită de poala rochiei. Degetele lui se împletiră cu ale ei, calde și puternice.

– Voiam să știu cum ar fi să te ating, îi zise în șoaptă. Voiam să știu cum ar fi să te sărut.

Dorința o străbătu violent, o străfulgerare intensă, primitivă care o lăsa tremurând, cu o masă pulsândă în pânțele. Noah își înalță cealaltă mână și își trecu degetul peste obrazul ei, mângâind cu degetul mare pielea sensibilă de pe buza inferioară. Era conștientă că respira sacadat, chinuit, dar pe de altă parte și răsuflarea lui era la fel. Această... chestie care se întindea între ei depășea orice trăise ea vreodată – depășea orice simțise ea nevoia să țină sub control.

Își ridică mâna liberă să o prindă pe a lui, încercând s-o îndepărteze, însă degetele lui se strânsă pur și simplu în jurul alor ei, întemnițându-le în căldura lor și trimițându-i alte săgeți de fierbințeală prin membre. Noah își mută greutatea de pe un picior pe altul, făcând un pas înainte, cu trupul la doar o răsuflare distanță de al ei. Ar trebui să dea înapoi. Ar trebui să spună ceva. Încerca disperată să gândească, dar parcă era drogată, incapabilă să pună cap la cap chiar și cea mai rudimentară...

Buzele lui le atinseră pe ale ei și tot restul dispăru instantaneu.

Noah o sărută tandru, respectuos, ca și cum s-ar fi temut că Elise s-ar fi putut spulbera în mâinile lui. Îi eliberă una dintre mâini, lăsându-și degetele să alunece pe pielea cefei ei, mângâind pielea catifelată de sub coada grea în timp ce ea se topea în atingerea lui, incapabilă să se împotrivească. Sărutul lui deveni mai profund, limba lui atingându-i jucăuș colțurile gurii, iar pulsația care se iscase în pânțele ei deveni o durere insuportabilă. Elise acceptă avansurile lui, trăgându-l mai aproape, având nevoie de mai mult din fința lui. Îl auzi gemând ușor, iar degetele ei se încleștară convulsiv peste ale lui, în timp ce cealaltă mână se strânse, prinzând în pumn materialul hainei lui.

Gura lui se desprinse de a ei pentru a-i presăra maxilarul și pielea gâtului cu sărutări, reușind să o facă să respire întretăiat la fiecare atingere precisă și calculată a buzelor lui. Elise se lipi de el, simțind dovada concretă a dorinței lui prin materialul pantalonilor, iar Noah își lipi din nou gura de a ei, de data aceasta mai porunci-toare. Elise își trase mâna dintr-a lui, ca să îl cuprindă cu ambele brațe pe după gât, împletindu-și degetele prin părul lui în timp ce ale lui coborau de-a lungul curburii spatelui ei. Limba lui Noah o invadează într-o împreunare electrizantă a gurilor care o făcu

să se întrebe dacă nu cumva ar fi putut să o posede chiar acolo, în mijlocul acestei grădini superbe...

Elise trase aer adânc în piept, speriată, și se smulse din brațele lui, îngrozită și respirând sacadat. Ce Dumnezeu făcea? Ce Dumnezeu era în capul ei?

– Nu pot să fac una ca asta. Glasul ei era redus la o șoaptă întretăiată.

– Îmi pare rău. El respira la fel de neregulat ca ea. Nu am vrut să... n-ar trebui să...

Inima ei se strânse dureros.

– Să nu-ți pară rău, te rog, rosti cu tristețe. Eu sunt cea care trebuie să-și ceară scuze.

În ochii lui apăru o umbră nedumerită.

– Pentru ce să-ți ceri scuze?

– Pentru că nu ți-am spus de ce mă aflu aici.

– Nu înțeleg.

Elise trase aer adânc în piept. Dacă mai exista vreo îndoială, cât de mică, cum că bărbatul care o sărutase de o înnebunise într-o grădină de trandafiri era Noah Ellery, aceasta avea să fie confirmată sau spulberată în câteva clipe.

Îl privi direct în ochi.

– Sora ta, Abigail, m-a pus să te gălesc.

Capitolul 7

Nu putea să respire.

Instantaneu, tot aerul din plămâni îi dispăru, iar câmpul vizual i se tivă cu întuneric. Doar punându-și la bătaie toată puterea de voință reuși să rămână în picioare, căci genunchii i se înmuiaseră și amenințau să cedeze, iar stomacul să-și verse conținutul dintr-o clipă într-alta. Pielea îi fu acoperită de o peliculă de sudoare ca gheața, iar greața îl străbătea valuri-valuri. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru capcana frumoasă pe care o reprezenta această femeie.

Elise îl fixa fără să scoată o vorbă, cu ochii ei verzi-căprui aproape aurii în lumina soarelui la apus. Știa. Știa, știa, știa. Acest gând îi bubuia în creier, reverberându-i-se adânc în oase.

Știa cine era, sau cine fusese, deși îi era îngrozitor de clar cum de-i descoperise identitatea. Încerca să-și ordoneze forțat gândurile, însă creierul său refuza să coopereze.

Întinse o mână, ca și cum ar fi vrut să-l sprijine, însă Noah se feri, smucindu-se.

– Îmi pare rău, spuse ea din nou, cu glasul parcă venindu-i de la o distanță mare. N-a fost... Oftă adânc. N-a fost deloc ce intenționam să se întâmple.

– Nu, reuși să îngame el, cu mintea plină de o aglomerare de cuvinte fără logică. Voia să nege tot, dar pur și simplu parcă nu putea să formeze propozițiile necesare.

– Lasă-mă să-ți explic...

– Nu.

Elise își coborî privirea către propriile mâini.

– Știu foarte bine că ești Noah Ellery, moștenitorul ducelui de Ashland. Ar fi o pierdere de timp pentru amândoi să susții contrariul.

Treptat, Noah reîncepu să respire, luând câteva guri mici de aer, fapt care îl ajută să-și recapete treptat vederea.

– Nu eu.

Elise oftă, evident frustrată și cu o expresie de aparent regret pe chip.

– Nu te pricepi deloc să minți.

Nu era adevărat. Se pricepea de minune să mintă. Trăise în minciună timp de cincisprezece ani și nimeni nu îi descoperise taina până atunci.

– Abigail are nevoie de tine.

Noah se concentra asupra acestor cuvinte, sondând implicațiile acestei fraze.

„Abigail are nevoie de tine.“

Elise nu spusese nimic de tatăl lui. Sau de mama lui. O menționase doar pe sora sa.

Singura persoană care, în copilărie, nu îl privise cu milă. Sau furie. Singura persoană care apăraseră un băiețel când nimeni altcineva nu o făcuse. Singura persoană care nu încercase niciodată să îl „repare“.

Nevoia copleșitoare de a vărsa se mai atenuă ușor, deși inima îi fu străpunsă de o nouă spaimă. Ce se întâmplase cu Abigail?

Era bolnavă, era...

– E bine. Elise îl privea cu atenție, și Noah detesta că, fiind luat prin surprindere, ajunsese să-și expună într-atât gândurile și trăirile. Dar are nevoie de ajutorul tău, continuă Elise. Are nevoie să vii acasă. La Londra.

Noah se holbă la ea, după care se întoarse și ieși cu pași grăbiți din grădină, înspre pășunile învăluite în semiobscuritate. Nu știa unde se ducea, dar simțea nevoia să se miște. Nu putea să mai stea pur și simplu imobil sub avalanșa de secrete pe care le arunca spre el Elise DeVries.

Nu-și putea da seama cât mersese când se opri, împleticindu-se, și observă că lumina cenușie a amurgului încă mai încerca să țină piept întunericului. Undeva pe lângă râu, o bufniță își lansă chemarea lugubră, un sunet straniu care se reverberă peste pășuni. Cu o tresărire, își dădu seama că Elise se afla lângă el. Nu o auzise și nici nu se așteptase să poată să țină pasul cu el, pe terenul neregulat.

– Cine ești? o întrebă fără nici un preambul, simțind cum șocul inițial fu înlocuit de o mânie bine-venită. Care izbuti să acopere umilința și senzația că fusese trădat. Avusese încredere în ea. Își lăsase garda jos și își permisesese să creadă că simțea o anumită conexiune cu această femeie. Dumnezeu mare, o *sărutase*!

– Lucrez la firma Chegarre și Asociații din Londra. Mi s-a încredințat misiunea de a te găsi.

– Ce fel de firmă e Chegarre și Asociații? replică el, dur. Avocați? Detectivi? Deși, dacă ar fi fost agenți de investigație în legătură cu poliția, ar fi fost deja arestat.

– Nici una, nici alta efectiv. Noi ne ajutăm clienții să găsească soluții la situații... problematice. Oamenii apelează la noi când urmarea căilor legale sau sociale obișnuite nu a dat nici un rezultat.

Noah nu înțelegea nimic din asta.

– Și eu... să cred... Se opri și se concentră asupra cuvintelor lui, lăsând furia să se dezlănțuie și să îi cristalizeze gândurile. Și eu ar trebui să cred tot ce-mi spui tu acum?

O auzi pe Elise scoțând un oftat mahnit. Apoi dinspre ea se stârni un foșnet ușor de material, după care văzu că îi întindea ceva, în palmă. Ceva care lucea slab în lumina muribundă.

– Abigail mi-a lăsat asta, pentru tine. Astfel încât, atunci când aveam să te gădesc, să știi că-ți spun adevărul.

O recunosc instantaneu, deși nu se așteptase să o mai aibă vreodată în fața ochilor. Întinse mâna și o luă din palma lui Elise, având grijă să nu o atingă. Trandafirul de oțel era cald în contact cu pielea lui și îi simțea marginile extrem de netede. Își amintea ziua în care îl rugase pe John să i-l facă. Îl strânse bine în pumn și închise ochii.

– Soțul lui Abigail e fierar. A recunoscut lucrătura domnului Barr, așa că am venit în Nottingham în căutarea lui și, speram eu, să obțin ceva indicii despre locul unde ai putea fi. Glasul ei era liniștit și complet lipsit de inflexiuni. Nu m-am așteptat ca lucrurile să se desfășoare așa. Nu am anticipat să fii așa.

Noah deschise ochii și își concentră privirea în depărtare, către râu, care acum era doar o panglică argintie dincolo de perdeaua de copaci. Știa exact cum își câștiga traiul soțul lui Abigail. Acesta fusese motivul pentru care alesese să-i facă tocmai acest cadou. Dar nu luase nicicând în calcul ca lucrătura broșei să fie recunoscută.

Când apăruseră primele vești despre dezertarea lui Abigail din lumea bună, Noah citise toate detaliile în ziarele de scandal londoneze. Fiecare relatare se dovedise a fi de o exhaustivitate vindicativă, fiind o detaliere plină de ciudă și de răutate a modului în care fiica unui duce renunțase la viitorul ei și pătase numele Ashland cu rușinea și umilința faptei ei.

Când Abigail fugise din Londra la Derby, Noah o urmărise, alegând să se stabilească în Nottingham. Suficient de aproape încât să mai verifice din când în când cum o ducea Abigail, însă îndeajuns de departe ca să fie foarte puțin probabil să se întâlnească din întâmplare. Noah nu mai fusese niciodată atât de mândru de sora lui ca atunci. Și îl rugase pe John să-i facă broșa aceea cu ajutorul căreia să-i comunice asta. Își asumase un risc. Dar avusese încredere că ea avea să-i păstreze secretul. Și se părea că Abigail se ridicase la înălțimea așteptărilor sale. Până în acea clipă.

– Abigail e bine? E sănătoasă?

– Da, dar...

– Soțul ei, copiii... sunt bine?

– Din câte știi. Dar nu de-aia...

– Au nevoie de bani? Noah nu avea mare lucru, în comparație cu averea familiei Ashland, însă era dispus să vândă tot ce deținea dacă sora lui avea nevoie de ajutor.

– Nu. Dar...

– Cine mai știe că ești aici? o întrebă el, poruncitor.

– Nimeni, evident. Pe chipul lui Elise apăruse un aer ușor iritat. Chegarre și Asociații se ocupă cu chestiuni secrete, confidentiale și să știi că luăm acest aspect foarte în serios. Mă ocup cu așa ceva de mult timp și mă îndoiesc că mi-ai putea spune ceva ce nu am mai auzit până acum. Dar nu mă interesează trecutul tău, cu excepția puținelor lucruri care sunt legate de problema din momentul de față. Nu e sarcina mea să emit judecăți sau să-mi dau cu părerea. Sarcina mea e să-i ajut pe cei care au nevoie de asta. Așa cum e Lady Abigail. Așa cum ești și tu.

Noah se întreba cât de multe știa cu adevărat femeia aceasta despre trecutul lui. Dacă știa ce făcuse, ce devenise.

– Tatăl tău a murit, rosti Elise înainte ca el să-și poată duce gândul la final. Și mama ta...

– Oprește-te! Ură, resentimente și vechi reverberări de spaimă – toate se stărniră cu o forță care aproape că-l strangula. Era o prostie, știa bine. Ar fi trebuit să fi depășit genul acesta de reacții și, mai mult, ar fi trebuit să simtă regret, mâhnire sau durere. O persoană normală ar simți așa ceva când ar afla de trecerea în neființă a unui părinte. Dar el nu putea invoca în sufletul său asemenea emoții. Acestea fuseseră înăbușite cu mult timp în urmă, în iadul în care fusese trimis de cei doi oameni în care avusese cea mai mare încredere.

– Ai venit tocmai de la Londra ca să-mi spui că tata a murit?

– Da, dar nu doar...

– N-ar fi trebuit să te deranjezi, replică el, tăios. N-ai cum să-mi zici ceva despre ducele sau ducesa de Ashland care să mă intereseze. În ceea ce mă privește, amândoi au murit cu mult timp în urmă.

Buzele lui Elise se subțiară.

– Abigail mi-a zis că ai putea să reacționezi așa...

– Mai mult, rosti Noah printre dinții încleștați, să știi că nimic nu m-ar putea ispiti să mă întorc, niciodată. Spune-mi, prin preasfintele saloane londoneze, oamenii presupun în continuare că-s mort?

Ochii lui Elise se îngustară.

— Da.

— Exact așa vreau să și rămân, domnișoară DeVries. Nimic din ce-ai face sau ai spune n-o să mă facă să mă răzgândesc.

— Ai o responsabilitate față de...

— Nu am nici o responsabilitate să fac nimic, mârâi el. Nici pentru tata, nici pentru mama. Nici pentru grămezile de bogății ale familiei Ashland sau pentru șirurile de titluri și vistieria ticsită.

— Dacă m-ai lăsa o dată să-mi duc și eu propoziția până la capăt, ți-aș spune că ai o responsabilitate față de sora ta.

Strângându-și baza nasului între două degete, Noah primi cu iritare valul de vinovăție care se iscă în sufletul lui.

— Mi-ai spus că Abigail nu e în nici un pericol. Că nu este în nici un necaz.

— Poate că da, însă nu același lucru se poate spune despre mama ta...

Noah ridică palma, oprind-o.

— O să te întorci la Londra sau de unde-oi fi venit...

— Londra. Momentan, sora ta se află în Londra.

Noah nu știuse asta. Dar nu avea nici o importanță.

— Și o să-i spui lui Abigail că nu ai reușit să dai de mine. Sau orice consideri tu că e necesar pentru a o face să înțeleagă că nu pot să mă întorc. Niciodată.

„La Londra. La cel care am fost cândva.“

— Vrei să o mint pe sora ta?

— Din câte am văzut, te pricepi. La spus minciuni, zic. Noah observă cum Elise tresări, însă își împietri inima.

— Nu te-am mințit cu nimic.

— Știai cine sunt și m-ai lăsat să cred... Nici măcar nu suporta să o spună cu voce tare.

„M-ai lăsat să cred că exista ceva între noi.“

Crezuse că între ei exista o conexiune cum nu mai simțise niciodată în relație cu o femeie, ceva cu totul ieșit din comun. Dezamăgirea pe care o simțea acum era în egală măsură umilitoare și chinuitoare.

Elise își feri privirea.

— Nu mi-am dat seama imediat cine ești. Și dacă te referi la ceea ce s-a întâmplat în grădină... asta a fost adevărat. Glasul ei era abătut.

N-ar fi trebuit să se întâmple și îmi cer scuze pentru lipsa mea de profesionalism. Dar numai pentru asta.

O mică scânteie de speranță îi zvâcni în abdomen, iar Noah se urî pentru asta. Știa că nu era cazul.

– Trebuie să pleci. Nu putea să rămână aici.

– Nu. Elise se întoarse din nou către el, privindu-l fix. Nu plec de aici fără tine.

– Ba da. Era un ordin.

– Vărul tău, Francis Ellery, știe că ești în viață. Elise rosti aceste cuvinte fără nici un preambul.

– Poftim? Pentru a doua oară, se simți ca și cum Elise l-ar fi lovit în plex.

– Scrisoarea pe care i-ai trimis-o surorii tale împreună cu broșa aceea a fost furată de la ea din casă destul de recent. Cred că a ajuns în mâinile domnului Ellery sau a vreunor indivizi care lucrează pentru el. După alte... ăăă, investigații pe care le-am făcut am aflat că Francis Ellery a angajat doi asasini pentru a-ți da de urmă ca să se asigure că moartea ta nu e doar un zvon eronat.

– Asasini. Noah nu auzise nicicând ceva atât de absurd de când se știa. Mai ales că Elise rostise „asasini” în același mod în care alții ar fi spus „perceptori”. Sigur n-ai cum să-ți închipui c-o să înghit o asemenea gălușcă.

Elise își înălță capul.

– Ei bine, ar trebui. I-ai trimis scrisoarea aia lui Abigail prin poșta generală. Și, chiar dacă pe ea nu era trecut numele expeditorului, avea totuși ștampila poștei din Nottingham, ceea ce o să-i aducă inevitabil pe oamenii ăia aici – asta dacă nu a făcut-o deja.

Noah își ridică mâinile, într-o răbufnire de exasperare, ignorând nesiguranța care-l rodea pe dinăuntru.

Elise se încruntă.

– Nu cred că înțelegi cu adevărat ce e în joc aici. Câte bogății. Câtă putere. Și cât de departe e dispus să meargă vărul tău pentru a se asigura că o să devină următorul duce de Ashland. Nu pot – nu vreau – să te las aici în condițiile în care siguranța îți este pusă în pericol.

– În primul rând, domnișoară DeVries, sunt perfect capabil să-mi port singur de grijă. Nu am nevoie să mă păzești ca o infirmieră. În al doilea rând, vărul meu, ca toți ceilalți, crede că sunt mort. Nu are nici

un motiv să organizeze jefuirea casei surorii mele în căutarea unor dovezi că trăiesc sau să angajeze „asasini“.

Rostind aceste cuvinte, își dădu seama că părea de-a dreptul idiot. Era absurd, era ridicol.

Elise negă din cap.

– Din păcate, nu e așa. Motivul pentru care Abigail s-a întors în Londra – motivul pentru care mi-a contractat serviciile e că, după moartea ducelui, mama ta a făcut greșeala de a susține public că nu ești mort.

Noah își simți din nou stomacul ca de plumb.

– Cum... mama...

Nu reușea să găsească vorbele potrivite.

Elise se făcu mică.

– Abigail i-a spus. Acum îi pare rău. Dar poate că înțelegi în ce dilemă mă aflui. N-o să te las aici, expus în fața pericolului.

Noah izbucni în râs, un sunet sec și lipsit de umor, gândindu-se la arma care acum stătea rezemată de perete, în camera lui Elise. Acum nu se mai îndoia câtuși de puțin că știa să o folosească.

– Și de unde știi eu că tu nu ești o asasină?

Preț de două bătăi de inimă, Elise rămase tăcută.

– Nu sunt o asasină. Glasul ei suna straniu. Dacă aș fi fost, erai deja mort în momentul ăsta.

– Dumnezeuule! Își trecu palmele peste față. Parcă intrase în paginile unei cărți, într-o poveste în care realitatea fusese abandonată în favoarea capriciilor răutăcioase ale fanteziei. Nu știa ce să creadă. Nu vreau titlul, rosti apoi, prefăcându-se doar pentru o clipă că tot ce-i spusese Elise era adevărat. Du-te înapoi la Londra și spune-i lui Francis că poate să-l ia el, cu toate urările mele de bine.

– E în plin proces de asasinare a mamei tale.

– Poftim?

– De când a susținut în public că ești în viață, domnul Ellery a pus ca mama ta să fie internată la Bedlam, pentru a-i discredita spusele. Iar, dacă nu îți faci apariția pentru a dovedi că avea dreptate, mama ta o să fie moartă în mai puțin de o lună.

Noah era convins că auzise greșit.

– La sanatoriul Bedlam, repetă încet.

— Exact. Ultima dată când am văzut-o, era legată cu lanțuri și sub influența unor opiacee puternice. Elise îl privea din nou cu mare atenție.

— Abigail vrea să mă întorc în Londra ca să o salvez pe mama de la Bedlam. Ironia era de-a dreptul copleșitoare, iar Noah se trezi că râdea, cu hohote puternice, din piept, care se aflau la limita isteriei. Râsul lui era lipsit de orice fel de umor și, după câteva secunde, se stinse la fel de rapid pe cât apăruse, lăsând în urmă doar un hău de... nimic. După tot ce îndurase – după ani întregi de spaimă, disperare și durere –, ar fi trebuit ca acum să simtă o satisfacție perversă auzind asemenea vești. În schimb, avea nevoie de toate puterile sale pentru a nu lăsa amintirile proprii despre acel iad să se dezlănțuie cu forță completă și să-i afecteze capacitatea de a gândi.

Tatăl lui fusese cel care-l trezise în toiul nopții, ademenindu-și fiul somnoros din căldura patului cu murmure despre niște cățeluși aflați la grajduri, scoțându-l din casă către o anexă unde nu găsise nici urmă de cățeluși, ci mai mulți bărbați cu chipuri crunte și o forță copleșitoare. Tatăl lui dăduse scurt din cap în direcția lor, îi poruncise lui Noah să se supună și îi întorsese spatele în timp ce el se zbătea zadarnic să nu fie încuiat de bărbații aceia într-o trăsură cu gratii, ca și cum ar fi fost un animal periculos. Își lipise fața de gratiile acelea, cu trupul mărunțel invadat de panică, și văzuse cum mama lui îl privea de la o fereastră de la etaj. Apoi, în timp ce trăsura înainta, zgâlțâindu-se și scârțâind pe aleea dinspre poartă, ducea pur și simplu lăsase perdeaua să cadă. Pentru a nu știu câta oară Noah se întrebă dacă Abigail știuse unde fusese trimis. Dacă știuse la ce chinuri fusese supus în mâinile doctorilor de nebuni care îi spusese că aveau să-l vindece. Îi promisese că, în câteva luni, aveau să-l facă să vorbească la fel de bine ca un absolvent de Eton, căci tratamentul lor dădea rezultate garantate. Se întrebă dacă Abigail știuse cât de cruzi și nepăsători erau infirmierii și îngrijitorii de acolo și cum se purtau cu pacienții, de parcă ar fi fost mai răi decât niște șobolani.

Primele câteva luni și le petrecuse rugându-se ca mama sa să intervină și să îl salveze de la Bedlam. Dar vara se preschimbase în toamnă și apoi în iarnă, iar vântul înghețat începuse să se strecoare tot mai îndrăzneț prin crăpăturile din pereți. Infirmierii nu își conținuseră chinurile, iar unii dintre pacienții din jur se îmbolnăviseră și muriseră de dizenterie, holeră și alte boli despre care nu știa nici

măcar cum se numeau. Așa că încetase să se mai roage. Încetase să mai spere. Acceptase că nimeni n-avea să vină să îl salveze.

Și nici că venise cineva vreodată.

– Ești singurul care o poate scoate de acolo, legal vorbind, spunea Elise. De fapt, mai sunt alte căi de acțiune pe care le-aș putea pune în mișcare, dar mă tem că ar implica prea mult timp și n-ar reuși să o salveze pe mama ta la timp.

– Nu. Noah îi întorsese spatele și începu să meargă din nou, de data aceasta către grădina de trandafiri. Domnișoara DeVries habar nu avea ce-i cerea să facă. După cum ți-am spus, atât tatăl, cât și mama mea au murit în urmă cu mult timp.

Dintr-odată, Elise era în fața lui, mișcându-se la fel de rapid și de silențios ca mai înainte, cu o capacitate descumpănitoare de a se orienta prin întuneric. În semiobscuritate, expresia îi era imposibil de descifrat.

– De câte ori ți-a cerut ajutorul Lady Abigail? Vocea ei avea o tonalitate înșelător de firească, însă întrebarea îl înjunghie adânc, iar din rană începu să curgă vinovăție.

„Niciodată. Nici măcar o dată.“

– Mă gândeam eu. Probabil că ghicise care îi era răspunsul văzând că nu spunea nimic, iar glasul ei căpătase acum o tensiune plină de fragilitate. Dacă tot continui să refuzi să îi vii în ajutor, ar trebui măcar să ai decența de a o privi în ochi și de a-i spune personal asta.

– Nu pot. Nu înțelegi...

– Ai fi surprins, răspunse ea, cu un glas deloc lipsit de compasiune.

– Nu.

– În cazul acesta, Excelență, mă tem că ne aflăm într-un impas.

Noah încremeni, după care aruncă o privire în jur, din reflex.

– Nu... eu... Se opri. Nu-mi spune așa. Niciodată.

Preț de câteva clipe care părură o veșnicie, Elise nu spuse nimic.

– Nimeni de-aici nu știe cine ești cu adevărat, nu-i așa? întrebă ea, din senin.

O picătură de transpirație rece i se scurse de-a lungul coloanei vertebrale când Noah își dădu seama ce putere avea acum această femeie asupra lui. Și totuși, nu putu să-i răspundă altfel decât sincer.

– Nu.

Elise se uita din nou în ochii lui, cu ochii scăpărându-i în întunericul aproape complet.

– Nici John Barr?

Noah dădu din cap, în semn de negație. Nu prea avea rost să mintă, și ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum era ca Elise să se trezească să îi pună această întrebare chiar lui John.

– Știe că numele meu adevărat nu e Noah Lawson, atâta tot, răspunse el, cu glasul asprit.

– Și nu te-a întrebat niciodată cine ești?

– Nu.

– Mmm. Lui Noah i se păru că identifică o notă de aprobare în acest murmur. Spune-mi de ce nu vrei să te întorci la Londra. Adevăratul motiv.

Bărbatul trase aer în piept, să-și recapete stăpânirea de sine. Simțea o ușoară doză de ușurare că ea nu știa chiar totul. Nu știa adevărul.

– Nu contează.

– Ba eu cred că e destul de important. Cuvintele ei erau pline de o blândețe de-a dreptul insuportabilă pentru Noah.

O ocoli și își continuă drumul. Nu exista nimic pe lume care să-l poată face să-i spună mai multe despre trecutul său unei femei care cunoștea deja prea multe dintre secretele sale.

– Ia-ți lucrurile! Te duc eu în oraș, cu căruța.

– Și ce-o să-i spui menajerei tale?

Noah se clătină, după care se opri din mers.

– Ce faci, mă ameninți?

Elise scoase un oftat.

– Nu, nu te ameninț. Dar problema cu secretele și minciunile, domnule Lawson, e că au obiceiul să devină complicate foarte repede. Se adună, devin complexe și încurcate până ce ajungi să nu mai ții minte ce e într-adevăr real.

Noah putea simți cum firele vieții pe care le ținuse cu atâta grijă începeau să se destrame, rând cu rând, milimetru cu milimetru, și nu putea face nimic pentru a le opri. Emoțiile i se învălmășeau nebunește, o aglomerare haotică de lucruri pe care nu putea nicidecum să le pună în ordine. Nu se putea concentra, nu putea să pună cuvintele în ordinea corectă pentru a exprima cel puțin o parte din ceea ce se petrecea în mintea lui.

În semiîntunerul care-i înconjură, Elise își puse mâna pe brațul lui.

– Nu spune nimic acum, îi spuse, iar Noah se întrebă – din nou – cât de transparent era în ochii acestei femei. Se trase înapoi, îndepărându-se de ea, detestând cât de logice erau cuvintele ei. Percepuse nota de compasiune, însă forța de oțel din spatele acesteia era imposibil de ignorat.

– Să știi că toate secretele tale pe care le știi vor rămâne exact așa. Dar, indiferent ce decizi, îi datorezi o explicație surorii tale. Și asta trebuie să vină din gura ta, nu dintr-a mea. Fie că alegi să te întorci în Londra drept domnul Lawson, fie ca duce de Ashland, alegerea îți aparține. Își acordă un răgaz de o clipă, după care continuă: Dar n-am de gând să te las neprotejat. Și nu plec de aici fără tine.

Capitolul 8

Cina se desfășură în liniște, cu excepția murmurului firești de mulțumire către doamna Pritchard când aceasta le pusese în față o tocană simplă, dar delicioasă, și pâine proaspătă. Femeia le aruncase tot felul de priviri întrebătoare, dar nu comentase la adresa tăcerii tensionate din încăpere, în schimb le anunțase cât se poate de răspicat că se ducea la culcare devreme. Dacă nu ar fi fost într-atât de tristă, Elise s-ar fi amuzat văzându-i purtarea. Nu gestionase niciodată atât de prost o situație ca pe aceasta, cu Noah Ellery. Ar fi trebuit să adune mai multe informații înainte să plece din Londra, dar se grăbise, iar acum regreta că se precipitase.

„Tânărul gentleman n-a fost niciodată întreg la minte.”

„Nu știi unde l-au trimis părinții mei.”

Aceste două declarații, făcute la mare distanță una de alta, se puseră dintr-odată cap la cap, făcându-i părul fin de pe ceafă să i se zburlească. În mintea ei, bănuielele și îndoielile se războiau.

Nu voia să creadă una ca asta. Nici măcar nu voia să accepte acest gând în mintea ei. Dar, dacă era să se ia după cum reacționase Noah când aflase că mama sa era închisă la Bedlam, Elise credea că deja cunoștea răspunsul. De când se știa, nu văzuse o asemenea reacție viscerală și sumbră la o asemenea informație.

Și dacă ceea ce bănuia ea era real, iar Noah Ellery petrecuse un timp ca pacient – ca prizonier – la Bedlam în copilărie, Elise nu era chiar sigură că voia să știe ce amintiri îl bântuiau pe omul acesta. În plus, nici nu era treaba ei să le afle, își mai spusese în sinea sa. Dar regreta profund că nu era pregătită cum trebuia și că, din cauza asta, bărbatul care stătuse în fața ei, în decursul acelei mese chinuitoare, nu o privise decât o singură dată.

– Să ai bagajele făcute în zori, fusese tot ce spusese, după care dispăruse din nou în noapte.

Elise îi acordase un minut să se îndepărteze, după care îl urmăse în tăcere, lăsându-se cuprinsă de vechile ei instincte. Noah nu ajunsese foarte departe – doar până la marginea pâlcului de copaci aflați dincolo de pășunea sa, unde și rămăsese aproape o oră. Elise patru-lase pădurea și zona de arbuști din jur, dar nu găsisese nimic care să-i arate că pe acolo se afla vreo altă persoană. Nici un indiciu că altcineva îl găsisese și îl urmărise pe Noah Ellery. Această idee o făcuse să râsufle mai ușurată, deși faptul că nu verificase asta din secunda în care ajunsese la fermă o făcea să nu se simtă, totuși, în largul ei. Își permisesese să se lase distrasă și, drept urmare, exista posibilitatea ca amândoi să fie în pericol.

Așteptase cu el, nevăzută, până ce Noah se întorsese în casă. Apoi Elise se strecurase în dormitorul ei și încercase să adoarmă, deși toată noaptea se foise în pat, făcând patul să scârțâie și lăsându-și gândurile să i se dezlănțuie sub forma unei adevărate furtuni. Dar singurul lucru clar când renunțase, într-un final, să mai încerce să adoarmă și ieșise pe furiș din casă fu că n-avea de gând să-și facă bagajele decât dacă ducele de Ashland avea să o însoțească.

Vaca pe care o mulgea se mișcă ușor, iar Elise tresări, dându-și seama că mâinile i se opriseră de ceva timp. Scoase un oftat și-și rearanjă scăunelul, sprijinindu-și fruntea de corpul cald al animalului și reluă mișcările ritmice. Către est, cerul căpătase o nuanță pală, ca de platină, care anunța începutul răsăritului. Își închise ochii pentru o clipită, cu mintea alinată în mare parte de mișcările familiare, chiar dacă mulsul nu îi adusese și vreo soluție.

Poate că ar fi trebuit să-i spună lui Roddy să îi aducă o vacă...

– Ce dracu' crezi că faci? Întrebarea scandalizată a lui Noah fu lansată din cadrul ușii hambarului, iar Elise tresări, trăgând mai tare

de uger decât intenționase. Vaca bătu dintr-unul dintre picioarele din spate, iritată.

– Aș zice că e chiar evident, răspunse ea cu blândețe, neputând să-l vadă. Și te-aș ruga să nu mai țiți la nici o ființă din hambarul acesta până când nu termin.

– De ce-mi mulgi vaca?

– Pentru că mă ajută să gândesc. Și era nevoie.

Noah mormăi ceva obscen, iar din cealaltă parte a corpului vacii Elise auzi un bufnet. În aer se ridică un nor ușor de praf, fiecare particulă fiind luminată de primele raze ale soarelui. Pe sub burta animalului, Elise văzu marginea desagii ei, aflată pe jos.

– Ți-ai uitat lucrurile în casă, rosti Noah. Și pușca. Mi-am permis să ți le aduc aici. Te rog să te îndepărtezi de vacă.

Elise își continuă mulsul, tăcerea fiind punctată doar de revărsarea ritmică a jeturilor de lapte în găleată.

– Nu m-ați auzit, domnișoară DeVries?

Tânăra nu îi dădu nici un răspuns.

– Ai nevoie să-ți pun eu șaua pe cal? întrebă el.

Elise rămase mută.

Auzi un șir de înjurături rostite printre dinți.

– Refuzi să mă bagi în seamă? întrebă Noah, pe un ton poruncitor, de undeva de dincolo de bovina care se afla în continuare între ei.

– Da.

– Trebuie să pleci. Putea să distingă clar doza de frustrare din aceste cuvinte.

– Și chiar asta o să și fac. Dar numai dacă vii cu mine. În nici un caz n-avea să dea înapoi în această privință. Mâinile i se mișcau într-un ritm constant, în timp ce șuvoaiele de lapte începuseră să mai scadă din abundență, acum că găleata era aproape plină.

– Nu plec nicăieri cu dumneata, domnișoară DeVries. Și nici nu te mai primesc în casa mea.

– Nu-i nimic. Dorm aici. Oricum, probabil că era mai logic așa. Dacă ar fi rămas în casă, i-ar fi fost mult mai greu să intre și să iasă fără să fie descoperită în cazul în care, într-adevăr, i-ar fi pândit cineva. Ar fi fost mai înțelept să se instaleze în hambar.

– Unde aici? În Nottingham?

– Nu. În hambarul tău. Ultimele picături de lapte se revărsară în găleată.

— Eu... tu... *nu!* Acest șir de silabe răzbātu de-a dreptul strangulat. Doar mort te-aș lăsa să dormi în hambarul meu.

— Exact asta încerc să preîntâmpin.

Noah scoase un sunet nearticulat. Elise nu-l luă în seamă și întinse mâna către găleată, așezând-o cu grijă lângă celelalte, după care se ridică în picioare lângă scăunelul pe care îl folosise la muls. Bātu ușurel crupa vacii, apoi o scoase din hambar și se întoarse pentru a-l privi pe Noah. Vorbele pe care avea de gând să le rostească dispărură instantaneu. Bărbatul se afla în continuare lângă ușă, cu liniile trupului iluminate de razele soarelui care-l înveșmântau în auriu. Era îmbrăcat în straie grosolane, iar materialul uzat al pantalonilor și cel al hainei îi urmau îndeaproape liniile trupului, neascunzându-i deloc forța.

Instantaneu, se întoarse mental în grădina de trandafiri, amintindu-și cum se simțise când o atinsese... Cum căldura se insinuase prin materialul textil și apoi pe pielea ei, îngemănându-se cu cea care se acumulase în corpul ei. Ochii i se opriră asupra buzelor lui, amintindu-și exact cu câtă pricepere o sărutase, cum o lăsase cu răsuflarea întretăiată. Cum îi fusese efectiv imposibil să îi reziste lui și atracției nebune care o cuprinsese și o ținuse ca vrăjită. Iar acum, dacă era să judece pe baza fiorului care-i străbătea pielea, se părea că, în ciuda a tot, nimic nu se schimbase.

Dorința de a-l săruta acum, de a-i atinge chipul și de a șterge cutele de îngrijorare, frustrare și furie care îl brăzdau era copleșitoare. Asta până își aminti că ea era cea care determinase apariția acelor cute.

Înghiți în gol, cu pieptul zdrobit de vinovăție ca de o piatră de moară, dublată de o cantitate egală de regret. Avea senzația acută că pierdea irevocabil ceva imposibil de înlocuit.

„Bagă-ți mințile în cap, ce naiba!“ își impuse. Noah Ellery era un caz, nu un pretendent, iar ea trebuia să țină minte asta. Altfel, sentimentele aveau să domine judecata și rațiunea, iar asta era periculos. Își ridică privirea, sperând că expresia nu îi trădase prea mult gândurile, însă Noah nu se uita la ea.

Privirea lui era ațintită asupra găleților cu lapte.

— Mi-ai muls *toate* vacile, rosti el, iar Elise nu-și putu da seama dacă era furios sau încântat. Măcar nu mai discutau cine și unde avea să doarmă.

— Ai niște vaci de lapte excelente, rosti ea. Foarte blânde. E mult mai ușor să-ți vezi de treabă când nu trebuie să te lupți ca să obții ceva cooperare. Elise rosti această ultimă frază cu ceva mai multă emfază.

— Parcă veniseși din Londra.

— Chiar de acolo.

Noah se încruntă, cu ochii ațintiți asupra găleților.

— N-o să-ți vină să crezi, dar și oamenii din Londra știu să mulgă, îi spuse ea. Există vaci în Londra. Chiar multe.

Bărbatul dădea negativ din cap.

— Nu, sigur n-ai copilărit în capitală.

Elise se aplecă pentru a ridica două dintre gălețile grele, pline cu lapte.

— Nu, confirmă ea, privind laptele din vasele pe care le ducea și gândindu-se că asta era de-a dreptul evident și că nu avea nici un rost să nege.

Noah se puse în mișcare și îi blocă înaintarea, cu mâinile încrucișate pe piept.

— De unde ești? Unde te-ai născut, adică.

Elise lăasă gălețile jos, apoi le prinse mai bine și le ridică iar.

— La țară. Îi adresă un zâmbet amabil. Acum, dacă-mi permiți, o să duc gălețile astea doamnei Pritchard. Mai sunt încă două care trebuie duse. Făcu semn din cap către ele.

— Nu te las așa ușor, zise Noah, fără să se clintească. Îmi ești datoare cu ceva adevăruri despre tine, din moment ce se pare că știi atât de multe despre mine.

Elise șovăi câteva secunde. Nu-i era datoare cu nimic. Și nu vorbea despre trecutul ei decât foarte rar. Dar, pe de altă parte, Noah nu-i mai porunca să plece, nu mai amenința că avea să-i înșeuzeze calul sau că avea să o târască afară de pe teritoriul fermei lui. Poate că îi oferise o șansă. Avea să-i ofere o versiune prescurtată, atent cenzurată, a trecutului ei, chiar și doar ca o încercare de a stabili o legătură cu omul acesta, căci avea nevoie să aibă din nou încredere în ea.

— Sunt din York.

— Aș zice mai degrabă Yorkshire.

— Nu, din Canada.

Noah se uită lung la ea.

— Din colonii.

– Corect. Acum dă-te din calea mea! Astea sunt grele. Încercă să treacă pe lângă el, însă Noah fu mai rapid.

– Ai copilărit la o fermă.

– Da.

– Te-ai născut acolo?

– Da, eu și frații mei.

– Frații tăi? Ai zis că ai doar unul. Cuvintele lui erau încărcate cu suspiciune.

Elise închise ochii, blestemându-se pentru această scăpare.

– Fratele meu cel mai mare a murit. Acum nu îl mai am decât pe Alex. Un val de durere o luă pe nepregătite, iar Elise își mușcă partea din interior a obrazului.

Poate că locul unde se afla era cel care adusese la viață amintiri vechi și fericite din copilărie, dulci-amărui din cauza pierderilor suferite. Frații ei fuseseră lumea întreagă pentru ea – de la moartea părinților lor, pe când Elise avea șase ani, ei fuseseră cei care o crescuseră.

– Alex și Jonathon erau soldați. Regimentul 3 York, sub comanda maiorului William Allen. Jonathon și-a pierdut viața în lupta pentru apărarea Yorkului.

Habar nu avea de ce se simțise obligată să-i explice toate acestea, poate doar ca să-și aducă aminte că Jonathon își dăduse viața luptând pentru ceva în care crezuseră cu toții.

Alex lupta lângă el când Jonathon fusese ucis. Deși nici până în ziua de azi nu spusese nimic despre ce se întâmplase acolo, pe câmpul deătălie. Elise fusese și ea acolo în ziua respectivă, deși nu primise uniforma oficială a regimentului.

Ca de obicei, fusese o nălucă, trimisă de către ofițerii superiori adânc în teritoriul inamic, pentru a descoperi forțele armate și a obține informații despre mișcările, pozițiile lor și armamentul pe care îl aveau la dispoziție. Informații care, până la urmă, nu reușiseră să îi salveze viața fratelui ei.

– Îmi pare rău, rosti Noah, o serie de cuvinte rigide, ca și cum chiar și cea mai mică urmă de compasiune sau empatie ar fi putut să-i submineze hotărârea de a o ține la distanță.

Elise se mulțumi să dea aprobator din cap și îl ocoli, continuându-și drumul către casă.

– De-aia ai plecat de la fermă?

În fața ochilor lui Elise apăru pentru o clipită imaginea bânelor înnegrite și a ruinelor fumegânde.

– Nu mai era nici o fermă la care să rămân. După retragerea britanicilor, americanii au făcut toate clădirile una cu pământul, au omorât toate animalele și au ars toate livezile. Văzu cum Noah aruncă o privire în jur, ca și cum și-ar fi închipuit cum ar fi fost să se întoarcă acasă după o absență îndelungată și să vadă că tot ce construisese fusese distrus.

– Îmi pare rău, spuse el din nou.

– Și mie. Dar așa sunt războaiele.

– De ce ai venit la Londra? Noah era din nou în fața ei, și Elise se văzu nevoită să se oprească.

Pentru că, după ce trupele regulate britanice se retrăsese, în urmă rămăseseră patrule de miliție, astfel încât pentru ea Yorkul nu mai reprezenta decât o continuă sursă de pericol. Tot felul de ofițeri americani furioși care căutau orice pretext, cât de mic, pentru a-i pedepsi pe cei care rămăseseră loiali Coroanei. Elise nu era deloc sigură că îi plăcea direcția pe care o luaseră întrebările lui.

– Pentru teatru. Era un răspuns suficient de frivol și de amăgitor.

– Teatru?

– Da. Sunt actriță cu jumătate de normă la Teatrul Royal, din Drury Lane. Respectiv când nu mă ocup cu găsirea ducilor dispăruți. Se strecură pe lângă el și reîncepu să meargă către casă.

– Ești actriță? Noah ajunsese din nou lângă ea, iar aceste cuvinte fuseseră pline de suspiciune. Putea să creadă ce voia, era treaba lui. Dar era mai bine să fie suspicios decât furios.

– Joc din când în când. Lăsă din nou gălețile jos, pentru a le ține mai bine în mâini, după care își continuă drumul, având grijă să nu agite laptele și să-l verse.

– Da, așa s-ar explica multe, mormăi el ca pentru sine.

Elise se opri dintr-odată.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Te pricepi de minune să-i păcălești pe toți. Pe mine m-ai dus de nas de la început. Pe toți, de altfel.

Elise puse gălețile jos și își propti mâinile în șolduri, înfuriată de aluzia că tot ce se întâmplase de când călcase pe podul acela din Nottingham fusese un fel de plan diabolic.

– Crezi că am plănuit să intru în Nottingham și să salvez un băiețel de la înec ca să mă strecor neobservată în viața ta? Crezi că-mi place ca eu să fi fost cea care să-ți facă trecutul să ți se prăvălească peste existența foarte liniștită pe care ți-ai construit-o aici?

Noah nu spuse nimic și, oricât s-ar fi străduit, Elise nu reușea să-i descifreze expresia.

– Ca actriță, înveți anumite lucruri, rosti ea. În fiecare seară ieși pe scenă în fața publicului. În fiecare seară te prefaci a fi altcineva decât ești cu adevărat. Dar, până la urmă, cortina se lasă, oamenii din public pleacă la casele lor, costumele se întorc la garderobă și machiajul se spală. Își ridică privirea către el. Nimeni nu se poate preface la nesfârșit că e cu totul și cu totul altcineva.

– Eu nu mă prefac, dacă asta vrei să spui. Chipul lui era brăzdat de cute de furie. Bărbatul pe care ai venit până aici ca să-l găsești nu mai există.

Elise negă din cap.

– Nu mai aveți zece ani, Excelență, rosti ea, folosind în mod intenționat formula de politețe potrivită titlului său. Fie că îți place, fie că nu, ești duce. Ești un om care ar putea dispune de bogății și de putere, dacă ai hotărî să te folosești de ele. Dar, și mai important, ai o soră și o mamă care au foarte mare nevoie de tine.

Văzu o scăpărare de furie în ochii lui.

– Să înțeleg că acum îmi pui onoarea sub semnul întrebării?

Elise făcu un pas către el, refuzând să se lase intimidată de mânia lui. Era mai bine să lămurească lucrurile acum, când stăteau pe aleea goală dintre hambar și casă, unde nu aveau alți martori decât vreo două-trei vrăbii.

– Nu-ți pun onoarea sub semnul întrebării. Îți spun, pur și simplu, cum stau lucrurile.

– Lucrurile, repetă el, cu buzele curbându-i-se într-un rictus. Habar n-ai care sunt lucrurile astea despre care vorbești.

– Atunci spune-mi tu.

Noah își feri privirea, după care ochii i se ațintiră din nou asupra ei, cu obraji cuprinși de o îmbujorare furioasă.

– Să-ți spun? Pur și simplu?

– Ar fi un început. Ar fi mult mai util să înțeleg complet cu ce s-ar putea să ne confruntăm când ne întoarcem în Londra.

– Dumnezeuule mare! Nu există un „noi“. Ești... tupeu... Glasul i se frânse, în timp ce-și căuta cuvintele, și dacă se lua după expresia lui, Elise era convinsă că, odată găsite, n-aveau să fie deloc plăcute.

– Sora ta m-a implorat să-ți dau de urmă, spuse ea, întrerupând ceea ce avea să-i iasă lui pe gură. Și asta am făcut. Nu am de gând să îmi cer scuze pentru că mi-am făcut treaba. Nu ești singura persoană cu anumite lucruri din trecut pe care ar prefera să le uite. Nu ești singurul care a fost nevoit să facă orice a fost necesar doar ca să supraviețuiască. O parte din mintea ei o tot avertiza să se oprească, să lase lucrurile așa și să-l lase pe Noah Ellery să creadă ce poftea despre ea. Atâta timp cât își rezolva cazul, nu conta. Își mai împlânzi tonul: Nu sunt dușmanul tău, deși înțeleg că acum ți s-ar putea părea așa. Sunt în aceeași tabără cu tine, nu în cea inamică.

– Nu zău? Cuvintele sale erau tăioase acum. Asta încercai să-mi dovedești aseară, în grădina de trandafiri? Că ești *în tabăra mea*?

Elise își putea simți obrajii înfierbântându-se.

– Nu. Aia nu era...

– Nu era ce? Alt lucru pentru care nu simți nevoia să te scuzi?

– Ce s-a întâmplat aseară între tine și mine a fost... perfect. Chiar dacă doar pentru o clipă. Se uita direct la el și se afla atât de aproape încât îi putea vedea petele aurii de pe iriși. Deci nu, n-o să mă scuz pentru aia.

Noah clipi, privind-o, și expresia i se modifică, ca și cum și el își dăduse seama abia acum cât de aproape erau.

Și totuși, nici unul dintre ei nu se îndepărtă.

Elise își putea simți pulsul bubuindu-i în vene și o durere plină de dorință aprinzându-se și pulsându-i prin corp. Încerca să și-o reprimе, dar era mult prea târziu, căci înțelepciunea și rațiunea se evaporară în fața unei asemenea fierbințeli. Își strânse pumnii, prinzând strâns materialul rochiei pe care o purta, ca să-și înfrâneze dorința de a-l atinge.

Părul lui era liber, i se revărsa peste urechi și frunte și practic o implora să își treacă degetele prin el. Maxilarul puternic era acoperit cu o barbă de-o zi, ispitind-o să-i simtă asprimea. Gulerul cămășii sale avea marginea zdrențuită, chiar la baza gâtului, și parcă o ruga să-și treacă vârful degetului mare de-a lungul ei și apoi peste pielea bronzată și peste...

– Altceva? întrebă Noah, cu o voce ușor răgușită.

– Poftim? Dumnezeu mare, era absurd. Nu putea nici măcar să-și aducă aminte despre ce vorbiseră până atunci. După tot ce se întâmplase, după cât se mustrase și își impusese reguli rigide, după ce luase și-și impusese hotărârea, o secundă petrecută cu bărbatul acesta reușise să-i transforme rațiunea într-o grămadă fume-gândă de cenușă. Nu dorise niciodată un bărbat așa cum îl dorea pe acesta.

– Mai e și altceva pentru care ai vrea să nu te scuzi?

Elise își ridică privirea către el, dându-și seama șocată că furia îi dispăruse total de pe figură, fiind înlocuită cu ceva mult mai periculos. Privirea lui împăienjenită o întâlnește și o susține pe a ei, moment în care între ei reapăru acea dorință intensă din grădina de trandafiri, dorința și nevoia care îi înmuieră genunchii și îi făcuseră măruntaiele să îi ia foc. În continuare, el simțea la fel de intens conexiunea aceea care se stabilea între ei. Cu fiecare bătaie a inimii, Elise simțea cum prin corp i se răspândește o foame nesăbuită.

– Da, îi răspunse. N-o să îmi cer scuze pentru asta.

Și îl sărută.

Fu un răsfăț impulsiv, o nevoie disperată de a dovedi că ceea ce se întâmplase în grădina de trandafiri fusese perfect. Și bine. Și inevitabil. Și voise ca acest sărut să fie rapid, o potolire în treacăt a unei sete care probabil că n-avea să fie nicicând satisfăcută complet.

Numai că mâna lui se ridică și îi prinse ceafa, iar în secunda următoare Noah îi răspundea la sărut și ultimele rămășițe de autocontrol de care se agățase se dezintegrează. Își petrecu brațele pe după gâtul lui, cu degetele scufundându-i-se în cărlionții blonzi și ciufuliți pe care-și dorise într-atât să-i atingă. Îl mușcă ușor de buza inferioară, după care își lăsă gura să se aventureze de-a lungul conturului aspru al maxilarului lui și găsi acel loc de la baza gâtului unde îi putea simți bubuitul inimii. Avea gust de sare, de fierbințeală și de bărbat, iar Elise își lăsă mâinile în jos pentru a și le strecura pe sub haina lui și peste materialul cămășii. Palmele începură să îi hoinărească peste piept, apoi peste spate, simțind fiecare mușchi oțelit sub atingerea ei.

Noah îi sărută urechea, după care mâna lipită de ceafa ei o făcu să-și întoarcă buzele spre ale lui, iar gura lui se lipi apăsător de a ei. Cealaltă mână a lui se strecură de-a lungul coloanei ei vertebrale și peste fund, trăgând-o cât mai aproape de el. Elise îi prinsese o coapsă

între pulpe, iar materialul rochiei fiind lipit de corp, nu putea schița nici o mișcare. Nu că ar fi avut vreo dorință să o facă. Senzația trupului ei lipit de al lui era devastatoare. O lăsa fără suflare, fără rațiune, fără posibilitatea de a se concentra, umplând-o cu o poftă înnebunitoare care-i gonia prin fiecare fibră a trupului. Scoase un sunet înăbușit de frustrare și îi smulse poalele cămășii din betelia pantalonilor, strecurându-și palmele pe sub pânză pentru a le lăsa să se plimbe peste pielea lui.

Îl simți cutremurându-se sub atingere, iar mușchii de sub palmele ei se contractau cu fiecare mișcare. Elise se mișcă ușor, simțind umflătura rigidă din pantalonii lui lipită de șold. Din gât i se născu încă un sunet de frustrare. În momentul de față, ar fi dat orice pe lume pentru a simți tot trupul lui lipit de al ei. Pentru a-l simți cu totul în ea.

Mâna lui Noah îi prinse capul, lăsând-o la mila limbii lui diabolic de pricepută. Își coborî capul, desprinzându-și buzele de ale ei și avansând către partea inferioară a mandibulei, în timp ce mâinile îi porniră de-a lungul claviculelor către umeri, apoi coborâră către sâni. Instinctiv, Elise își arcui trunchiul sub atingerea lui, în timp ce toate terminațiile ei nervoase cereau poruncitor mai mult. Noah îi mângâia curbele sânilor, mai întâi cu mâinile și apoi cu gura, după care le cuprinse în palme rotunjimea grea prin materialul rochiei, în timp ce vârfurile degetelor mari îi ocoleau sfârcurile, tachinează-o.

Capul ei se lăsă ușor pe spate, iar coapsele i se încheștară peste masa dură a coapsei lui, corpul ei căutând eliberarea. Era udă, simțea o durere în pânțele și pierduse cumva controlul a ceea ce declanșase, însă trecuse de mult de stadiul în care să-i mai pese. Noah se mișcă ușor, iar palmele îi coborâră pe talia ei, trăgând-o și mai tare peste masa ca de oțel a coapsei lui. Ea nu putea face altceva decât să savureze senzațiile oferite de trupul acestui bărbat lipit de ea. Noah respira greu și neregulat, iar Elise simțea o satisfacție nemăsurată să știe că atingerile ei îl tulburaseră la fel de profund pe cât o afectaseră ale lui pe ea.

— Noah, reuși ea să îngaime încetișor, nesigură dacă era vorba de o rugămintă sau de un avertisment.

Glasul ei păru să-i pătrundă prin craniu, căci Noah se smuci înapoi și scoase o înjurătură printre dinți.

Dumnezeu să o ajute, chiar era în mare necaz. Toată lumea ei se înclinase din cauza plăcerii pe care o descoperise în brațele acestui bărbat în timp ce se atingeau și-și trăgeau de haine ca doi adolescenți înfierbântați. Nici nu-și putea închipui cum ar fi fost să-l primească pe bărbatul acesta în patul ei și să-l lase să facă tot ce dorea.

Dar stăteau în continuare în mijlocul unei alei, cu două găleți de lapte la picioare – de care uitaseră cu totul – și o mare de diferențe între ei. Elise își îndreptă poziția, netezindu-și poalele rochiei cu palmele.

Noah își îndesa poalele cămășii înapoi în pantaloni, cu mișcări tulburate. Dintr-odată, se opri. Ochii lui îi căutară pe ai ei, dorința fiind umbrită de confuzie.

– Nu înțeleg ce stârnești în mine.

– Nici ce stârnești tu în mine, dacă vrei să știi, răspunse ea, încet. În momentul în care avea să plece, o mare de regret și de muștrări de conștiință avea să se reverse peste ea. Nu i se întâmplase niciodată să renunțe într-atât la autocontrol. Dar, orice ar fi chestia asta, nu schimba nimic.

Capitolul 9

El își pierduse mințile.

De data asta, chiar și le pierduse. Dacă nu și-ar fi simțit viața prăbușindu-i-se sub picioare, lui Noah poate că i s-ar fi părut de-a dreptul amuzant.

Trase toporul în jos mai tare decât era nevoie, iar o altă buturugă se spintecă sub apăsarea tăișului, forța loviturii proiectând bucățile rezultate în toate direcțiile. Le lăsă acolo unde căzuseră, printre altele care avuseseră o soartă asemănătoare, luă un alt buștean și îl puse pe butucul lat. Ridică din nou toporul, iar mușchii aproape că-i tipară de durerea produsă, însă Noah refuză să ia în seamă durerea. Ba chiar o acceptă. Avea nevoie de o activitate repetitivă, ceva greu care să-l elibereze de nebunia aceasta care-l cuprinsese de când scoșese o femeie frumoasă din apele râului Leen.

De dimineață se dusesese în hambar, sigur că știa foarte clar ce trebuia să facă, era hotărât să o expedieze în siguranță pe Elise DeVries de la ferma lui. Departate de el. Numai că... numai că se trezise cumva că o săruta din nou. Și nu doar sărutând-o. Dorind-o cu o intensitate care sfida rațiunea. Ignorând tot ce o adusese în viața lui dintru început.

„Nu înțeleg ce stârnești în mine.“

Rostise automat acest adevăr în timp ce mintea îi era încă încetinită și subjugată de dorință. Femeia asta era ca un drog, ceva căruia îi era imposibil să i se împotrivescă, chiar dacă înțelegea exact cât de periculoasă era. Nu mai simțise așa ceva până atunci, iar asta îl tulbura dincolo de orice cuvinte.

Buf! Un alt buștean căzu victimă toporului său. Chiar și acum își putea simți sângele înfierbântându-i-se și pantalonii mai strâmți doar gândindu-se la ea. Doar cu gândul la contururile generoase ale trupului ei, la replicile ei pline de spirit, la modul în care părea să știe să-l atingă exact așa cum își dorea să fie atins. Nu era timidă și nici nu arăta vreo urmă de rușinare sau de depravare. Era o femeie care știa exact ce voia, iar asta îl excita la maximum.

Și mai erau și cuvintele ei, asupra cărora încercase să nu se concentreze. „Sunt în aceeași tabără cu tine, nu în cea inamică.“

Ei bine, nu era chiar așa, nu-i așa? Simpla ei prezență reprezenta o amenințare la adresa a tot ce construise până atunci.

Și totuși, undeva, în adâncul sufletului său, chiar crezuse cu adevărat că trecutul său avea să rămână îngropat pentru totdeauna? Chiar se așteptase ca nimeni să nu-l recunoască? I se spusese de la o vârstă foarte fragedă că îi semăna leit tatălui său. Cel mai probabil, trecerea anilor nu făcuse altceva decât să accentueze asemănarea și probabil că doar o doză mare de noroc făcuse ca nimeni să nu-l fi recunoscut. Sau măcar să-i fi pus la îndoială originile. Da, poate că evita hanurile aglomerate unde opreau diligențele care veneau de la Londra, unde era cel mai probabil să-și petreacă timpul călătoriei, dar, atâta timp cât nu era dispus să devină un adevărat pustnic, i-ar fi fost imposibil să evite orice contact cu persoane străine.

Când părăsise Londra pentru totdeauna, nu se gândise prea mult la viitorul său pe termen lung, își dorea pur și simplu să nu fie descoperit și să rămână relativ aproape de Abigail, astfel încât

să o poată veghea fără ca nimeni să știe. Odată ce se instalase aici, zilele se transformaseră în săptămâni și apoi în luni, iar, într-un final, în ani întregi, iar Noah lăsase ca trecerea timpului să-i ofere iluzia că era în siguranță.

Dar nu fusese decât atât în fond. O iluzie. Și poate că ar fi trebuit să fie recunoscător că la ușa lui apăruse Elise DeVries, nu cine știe ce detectiv sau magistrat.

Ceea ce nu însemna că avea de gând să se apropie cumva de Londra. Indiferent ce fel de poveste îi înșira Elise.

– Credeți c-o să dea înghețul mai devreme anul ăsta? Doamna Pritchard stătea la ceva distanță, lângă colțul casei, cu mâinile sprijinite pe șoldurile ei ample, măsurând măcelul pe care îl provocase în jurul lui, din ceea ce fusese cândva o stivă ordonată de bușteni care așteptau să fie spărți.

Noah înșfăcă un alt buștean din stiva din ce în ce mai mică și îl așează pe butuc. Broboanele de sudoare îi intrau în ochi, iar cămașa i se lipise de trunchi.

Buf!

– Tot trebuiau sparte, mai devreme sau mai târziu, mormăi el. Și-așa lemnele o să se usuce mai repede.

– Hmm. Scepticismul din glasul ei era cât se poate de clar.

Noah evită să se uite către ea. În loc de asta, întinse mâna și luă un alt lemn și îl așează pe butuc. Privirea i se opri asupra inelelor care abia se ghiceau pe suprafața buturugii, acolo unde fierăstrăul secționase trunchiul. O serie de cercuri concentrice, din ce în ce mai mici cu cât se apropiau de centru. Exact ca gândurile sale, acumulându-se într-o serie de cercuri indescifrabile, care nu duceau la nici o concluzie logică.

– Am o soră, zise el din senin, sprijinindu-se de coada toporului și uitându-se fix la găurile și la dungile care acopereau suprafața buturugii. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce spusese asta. Doar că Abigail fusese singurul său regret. Era ciudat, cât de dor îi era de o persoană pe care nu o mai văzuse de-atâta amar de vreme. Iar simplul fapt de a vorbi despre ea o făcea să pară mai apropiată.

– Da? Putea detecta clar nota de surprindere din glasul ei.

– Locuiește în Derby. Cu soțul și copiii ei.

– Sunteți unchi! Acum, glasul doamnei Pritchard era plin de încântare.

– Da. Noah își dădu seama, brusc, că nu privise niciodată lucrurile din această perspectivă. Că nu se gândise cu adevărat la cum ar fi putut fi copiii lui Abigail. Dacă erau blânzi și generoși, așa cum fusese ea în copilărie. Un alt strat de vinovăție se depuse peste el, ca o peliculă de praf negru.

Noah petrecuse atât de mult timp concentrându-se asupra propriei vieți, asupra menținerii și protejării realității sale noi și perfecte, că nu se gândise mai deloc la cea a surorii sale, decât că era fericită.

– Are nevoie de ajutorul meu. Sora mea, adică.

– Și când plecați?

Noah își ridică privirea către ea.

– Ce vă face să credeți că plec?

Doamna Pritchard se încruntă.

– E sora dumneavoastră...

– Nu am mai văzut-o de multă vreme.

– Și ce dacă? Menajera sa începuse să vorbească exact ca Elise.

– Vrea să mă duc la Londra.

Doamna Pritchard se încruntă și mai tare.

– Dacă vă faceți griji pentru fermă, să știți că nu e cazul. Sunt eu aici și băieții cei mai mici ai soților Carter sunt mereu în căutare de lucru. Ne-au fost de mare ajutor anul trecut, la cules.

– Nu-mi făceam griji pentru fermă. De fapt, bunul mers al fermei era ultimul lucru care îl preocupa acum.

– Atunci de ce vă faceți griji?

„Pentru tot restul.“ Dar doamnei Pritchard nu-i putea vorbi despre nimic din toate acestea. Oricum nu l-ar fi putut ajuta să scape de vinovăția asta blestemată care se tot acumulase în sufletul lui din momentul în care Elise rostise cuvintele: „Abigail are nevoie de tine“.

– E sora dumneavoastră, repetă menajera lui, cu un glas ferm, făcându-l să se simtă și mai vinovat decât până atunci, ceea ce nu era deloc puțin. Faceți ce trebuie să faceți. Nimic altceva nu contează, în fond.

– Nu e chiar așa de simplu.

– Asta doar dacă alegeți să complicați lucrurile.

Noah schiță un zâmbet disprețuitor la adresa propriei persoane. Nu alesese nimic. „Complicațiile“ fuseseră un dat pentru el.

„Complicațiile“ fuseseră puse în mișcare din ziua în care părinții lui aranjaseră să fie luat de acasă pe ascuns, într-o trăsură cu gratii.

– Poate că așa e, spuse el, în mare parte doar pentru că nu voia să pornească o discuție în contradictoriu. Trase de toporul care rămăsese împlântat în butuc și îl ridică deasupra capului.

– Sora dumneavoastră v-a sărit vreodată în ajutor când ați avut nevoie?

Buf! Toporul ricoșă strâmb de pe suprafața bușteanului, care se prăvăli cu zgomot pe pământ. Amintirea unei fete sfidătoare cu codițe și rochițe cuminiți i se materializă în minte. Abigail fusese cea mai înfocată susținătoare a sa și persoana care-l apăra cu cel mai mult curaj. Asta cel puțin până ce ajunsese destul de mare încât să-și poarte singur bătlăile. Iar atunci ea îl învățase cum să-și planifice înfruntările cu inteligență și să lupte murdar.

Noah lovi cu piciorul bușteanul căzut, dându-l într-o parte, și împlântă din nou lama toporului în suprafața butucului, nemulțumit.

– Chestiunea asta – ce-o fi ea, legată de sora dumneavoastră – o implică în vreun fel și pe domnișoara DeVries? Întrebă doamna Pritchard.

– Da. Nu. Oarecum. Își șterse fața cu mâneca, fără să știe ce-ar fi putut să spună dacă ar fi fost nevoit să dea mai multe detalii.

– Cred că trebuie să-mi spuneți exact ce se întâmplă.

– Cum adică? Era o încercare demnă de milă de a trage de timp.

– Aveți impresia că sunt chiar idioată, domnule Lawson? Întrebă femeia, deși cuvintele îi erau complet lipsite de venin.

– Nu. Își drese vocea. Bineînțeles că nu.

– Sunt în serviciul dumneavoastră de zece ani, domnule Lawson. Zece ani și, în acești zece ani, nu v-am auzit niciodată spunând ceva de vreo soră. Sau vorbind de mama sau de tatăl dumneavoastră. Ca și despre locul unde ați crescut, de fapt. Credeți că nu am observat niciodată asta? Că nu mi-am pus întrebări?

– Dar nu mi-ați pus nici o întrebare.

– Pentru că niciodată nu a contat asta. Asta până acum, din câte s-ar părea.

– E complicat.

– Da, tot repetați asta. Iar acum sunteți aici, spărgând lemne ca un apucat, evitând-o pe domnișoara DeVries și gata-gata să vă provocați

un atac de apoplexie, dar fără să faceți vreun progres în rezolvarea problemelor de care trebuie să vă ocupați.

Noah își trecu mâinile prin părul ud-leoarcă de transpirație.

– Am încercat să discut cu El... domnișoara DeVries. Și refuză să asculte de glasul rațiunii. Asta, plus că nu putea să se abțină să nu o atingă. Ceea ce era o cu totul altă sursă de probleme ilogice. Și inacceptabile. O să se întoarcă la Londra cât de curând.

Singură.

Doamna Pritchard își încrucișă brațele peste pieptul amplu.

– E în vreun pericol? Sora dumneavoastră?

Noah negă cu o mișcare hotărâtă din cap. Dacă ar fi crezut una ca asta, ar fi fost deja la jumătatea drumului către Londra, fără să-i mai pese nici cât negru sub unghie de consecințe.

– Nu. E-n siguranță.

– Dar pe dumneavoastră vă pândește vreun pericol?

– Poftim? De unde și până unde să credeți una ca asta? Noah o privea fix pe femeia din fața lui.

– Domnișoara DeVries m-a întrebat dacă am observat ceva ciudat în ultima vreme. Acum chipul îi era compus într-o expresie de îngrijorare. Voia să știe dacă au trecut pe aici cine știe ce persoane străine, dacă a pus cineva întrebări despre dumneavoastră sau despre altcineva pe nume Noah. Dacă am observat prin oraș vreo persoană nouă, sau dacă vreun alt localnic a remarcat ceva ieșit din comun.

– Când v-a întrebat asta?

– De dimineață. Pe când făcea gem.

– *Poftim?* Nu era sigur ce-l deranja mai tare – că Elise o alarmase pe menajera lui cu poveștile ei ridicole sau că nu părea să aibă nici cea mai mică intenție de a pleca. Acum unde e? Întrebă, pe un ton impunător.

Doamna Pritchard ridică din umeri.

– Nu știu. Dar s-a schimbat din nou în pantalonii ăia îngrozitori și cămașa bărbătească pe care i le pusesem la uscat în odaie și a plecat.

– Unde a plecat?

Cutele nedumerite de pe fruntea doamnei Pritchard fură înlocuite de un rictus mânios.

– Nu știu, domnule Lawson. Nu eu îi ofeream trandafiri aseară, în grădină, doar ca să nu o mai bag în seamă a doua zi.

Noah intră plin de avânt în hambarul întunecat, lăsându-și ochii să se adapteze la lumina slabă. Într-un colț, jos, se afla și acum desaga lui Elise, chiar acolo unde o lăsase el. Văzând-o, simți o revărsare bizară de ușurare și de iritare. Ochii lui cercetau peretele și observă că frâul calului ei era în continuare atârnat de cuiul pe care îl elibera-se pentru ea, ca și șaua.

Oriunde s-ar fi dus, sigur nu era departe. Ochii i se întoarseră la desagă. Cataramele greoaie luceau slab în lumină, ițindu-se de sub niște pânză cerată. Încremenii instantaneu. Pușca nu se mai vedea nicăieri.

Unde Dumnezeu plecase femeia asta?

Cu pași ușor, ieși prin spatele hambarului, lăsându-și privirea să alunece peste pășunile care coborau către pâlcurile de copaci. În depărtare, atenția îi fu atrasă de o mișcare – o coadă familiară și un mers legănat și strâmb. Câinele își înalță capul, adulmecă aerul și apoi, cu un lătrat, se făcu nevăzut printre copaci. Ce naiba căuta Pătrățel tocmai lângă râu?

Acolo se dusesse Elise? După ce-i mulsese vacile și făcuse gem, i se năzărise să plece la vânatoare? Nu l-ar fi mirat, dar... drăcia naibii, trebuia să înceteze cu toate astea! Înainte să se poată răzgândi, pornise deja cu pași mari către perdeaua deasă de copaci. Orice-ar fi făcut femeia aia acolo, sigur nu era de bine. Trebuia s-o suie pe cal și să o vadă plecând pe drumul spre Londra, nu hoinărind pe pământurile lui și punându-i în pericol sănătatea mintală.

Ajunse la marginea pădurii și se opri. Vântul se întetise în acea zi. Frunzele dansau deasupra capului său, iar crengile gherghi- nilor și ale sălcilor trosneau și se legănau. Intră în pădure și, pe măsură ce înainta, sunetul deveni din ce în ce mai slab, căci deasupra sa se întindeau crengile mai solide ale stejarilor groși, formând o boltă deasă. Porni pe una dintre nenumăratele poteci de căprioare care șerpuiau printre copaci, în direcția râului, dar nici urmă de Elise. Și nici de Pătrățel. Își continuă înaintarea.

Razele soarelui nu pătrundeau printre crengi, astfel că mergea prin aerul întunecat și răcoros, deși asta nu-l deranja câtuși de puțin pe Noah. Venea aici adesea doar pentru a sta nemișcat și a se bucura de liniștea și de pacea din jur. Ramurile copacilor erau groase, trunchiurile bătrâne, contorsionate și noduroase, iar aerul parcă era plin

de magia și de legendele care împânzeau pădurile acestea. Dar astăzi pădurea era tăcută. Prea tăcută.

Ceva nu era în regulă.

Foarte încet, Noah își scoase cuțitul de vânătoare din teaca de la brâu.

– N-ar trebui să umbli pe aici singur.

Noah se întoarse rapid, cu toți mușchii încordați și ridicând instinctiv cuțitul, trasând un arc de cerc prin aer.

Elise apăruse la nici un metru și jumătate de el. Se afla chiar în fața lui acum, iar ochii i se duseră în treacăt la cuțitul din mâna lui, după care i se ațintiră din nou asupra chipului.

– Cuțitul n-o să te ajute cu nimic dacă au pistoale.

Într-adevăr, era îmbrăcată din nou în straiile ei bărbătești, iar deasupra purta o haină albastră uzată și decolorată, care părea să fi făcut cândva parte dintr-o uniformă militară. Avea părul strâns bine la spate și era acoperit în întregime cu o șapcă ponosită. La brâu și de-a curmezișul pieptului avea prinse mai multe cartușiere, iar sub braț avea proptită pușca. Dacă nu ar fi auzit-o vorbind, ar fi crezut că avea în față un soldat tânăr. Abia dacă o recunoscuse. Și nu arăta deloc ca femeia pe care o văzuse stând aplecată asupra găleții cu lapte, chiar în dimineața respectivă. O femeie care-l privise cu ochii plini de dorință și îl sărutase nebunește în mijlocul aleii. Această Elise părea dură, distantă și... periculoasă.

– De unde dracu' ai apărut? o întreabă poruncitor, măcar pentru a acoperi bubuitul inimii din propriile urechi.

Elise se uită cu subînțeleas la ramurile unui stejar masiv aflat în apropiere.

Noah făcu un efort să tragă aer adânc în piept și o țintui cu o privire fixă.

– Și ce Dumnezeu ai impresia că faci aici? mârâi la ea printre dinții încheștați. Te-arunci de pe o creangă pe alta, te crezi Robin Hood sau ce?

Elise arată către pădurea din jur.

– Muncă de recunoaștere în teren.

– Doar nu vorbești serios! Se forță să-și mențină privirea asupra ei și să nu cerceteze împrejurimile. N-avea să îi susțină în nici un fel

aceste teorii absurde. Nu putea – nu voia nici în ruptul capului să plece urechea la balivernele pe care femeia asta încerca să i le toarne.

Elise se mulțumea să îl privească , cu ochii de culoarea caramelului intens în umbra din pădure.

– Aș fi putut să-ți tai gâtul. Sau să te fi împușcat. Trebuie să fii mai atent.

Noah își lăsă iritarea să se vadă.

– În primul rând, nu prea știu de ce simt nevoia să spun asta din nou, dar sunt perfect capabil să îmi port singur de grijă. În al doilea, trebuie să încetezi să te porți de parcă n-ar fi așa. Nu numai că o sperii pe menajera mea, dar sugestiile tale că aș fi total neajutorat sunt de-a dreptul jignitoare, ce dracu'! Orice alt bărbat ți-ar cere o întâlnire în zori, cu pistoale, martori și tot tacâmul.

– Și orice alt bărbat ar pierde în fața mea. Pușca nu i se clinti deloc din mână. Și n-am zis nicidecum că ai fi neajutorat.

– Mereu ești așa de arogantă?

– Prefer termenul „expertă”. Și țin să spun că duelurile sunt o idioțenie. Mereu sunt implicați și martorii, terenul și condițiile nu sunt mereu cele optime, iar cele mai multe arme de duel lasă de dorit. Atât ca precizie, cât și ca performanțe. Există metode mult mai bune de rezolvat asemenea situații. Dacă te trezești într-o asemenea postură în viitor, îți pot oferi o gamă largă de alternative. Această ultimă frază fu rostită cu o detașare atât de calmă, că Noah simți un fior slab coborându-i de-a lungul șirei spinării.

– Ce, cuțite și lanțuri? întrebă el cu lejeritate, încercând să mascheze neliniștea care i se trezise brusc în suflet. Nu voia să-și închipuie ce presupuneau aceste „alternative” și nici nu voia să accepte că exista un astfel de viitor pentru ei doi.

– Nu chiar la ce mă gândeam eu. Preț de câteva clipe, Elise îl măsura atentă. Știi câte ceva despre luptele de stradă. Era mai degrabă o constatare decât o întrebare. Ochii ei priviră din nou, rapid, la cuțitul din mână lui. Când vine vorba de înfruntare corp la corp, arma ta preferată e cuțitul. Și am o bănuială că ești... expert. Din nou, o constatare, iar aceasta părea să îi fie pe plac.

Noah deschise gura să-i răspundă, însă descoperi că nu-i venea nimic în minte. Nu era nimic plăcut în gustul acid al fricii, în senzația de arsură a sângelui pe mâinile și brațele sale, în izul metalic

al morții. Nu era nimic plăcut în modul expert în care știa să mănuiască un cuțit. Nu era nimic plăcut în a lua o viață. Chiar dacă asta însemna că, astfel, puteai să-ți continui viața.

Noah își simți maxilarul încleștându-i-se.

— N-o să discutăm despre asta aici. Cu mișcări hotărâte, își băgă cuțitul înapoi în teacă și se întoarse pe loc, pornind de-a lungul potecii pe care venise către casă, croindu-și drum prin vegetația deasă. Și încă ceva, îi aruncă peste umăr, încercând să afișeze un sânge-rece pe care nu-l simțea, să nu mai intri în bucătăria mea. Împinse o creangă din calea sa și așteptă răspunsul care avea să se abată negreșit asupra lui.

Numai că nu se mai auzi nimic. În loc, în urma sa nu auzi decât flecăreala unei veverițe și trilul unei păsări nevăzute. Se opri, se întoarse, dar... nu văzu nimic. Era ca și cum Elise s-ar fi evaporat efectiv. Își ridică privirea către ramurile de deasupra sa, dar nu zări nici o mișcare, doar tremuratul vreunei frunze ici și colo.

— Elise? rosti către spațiul din jurul său, simțindu-se ușor ridicol și destul de neliniștit.

— Nu mai intru în bucătăria ta dacă nici tu nu mai pui piciorul în pădurea asta. Nu ești în siguranță aici. Cel puțin în momentul de față.

Noah aproape că tresări, speriat la culme. Se întoarse brusc și o văzu pe Elise pe potecă, numai că, în mod misterios, ajunsese în fața lui.

— Ei, drăcia naibii, înjură el, nu te mai strecura pe lângă mine așa! Femeia asta se deplasa ca o nălucă în pădurea asta afurisită.

— Mai bine eu decât altcineva. Încerc să mă asigur că, atunci când o să te întorci în Londra, n-o să fie într-un sicriu de pin. Nu ne ești de nici un folos nici mie, nici surorii tale cu mâinile împreunate pe piept.

Noah își ridică brațele în aer, exasperat.

— Vărul tău a angajat...

— Vărul meu n-ar fi în stare să angajeze nici măcar un valet, cu atât mai puțin un *asasin*, i-o retează Noah.

— Și de unde știi tu asta? Când ai vorbit ultima oară cu vărul tău? Elise îi aruncă o privire impasibilă. Înainte sau după ce și-a pierdut la cărți bruma de avere pe care a avut-o? Înainte sau după ce s-a înglodat în datorii la mai multe persoane care uită greu și se înfurie repede?

Nu era deloc surprinzător că Francis își pierduse averea la mesele de joc. Când era mic, nu dăduse semne de inteligență. Deși compen-sase asta prin răutate. Era genul acela de copil care simțea plăcere smulgând aripile fluturilor și scoțând ochii broaștelor. Dar să meargă într-atât de departe pe cât zicea ea... Noah se încruntă.

– Nu contează. Francis a fost dintotdeauna crud, dar...

– Dar acum nu mai e un copil. Acum e disperat. Și oamenii dispe-rați sunt periculoși.

– Spune-mi exact cum ai aflat aceste informații. Că Francis Ellery a angajat niște oameni să mă omoare.

Expresia de pe chipul lui Elise deveni brusc indescifrabilă.

– Nu are nici o importanță...

Noah lăsa să-i scape un hohot lipsit de orice urmă de politețe.

– Mă gândeam eu.

– Vrei să spui că am născocit eu toate astea? Întrebă Elise, cu pete de roșeață în obraji.

– I-ai văzut cu ochii tăi pe oamenii ăștia? Întrebă el.

– Pe cine?

– Pe acești așa-ziși asasini care sunt pe urmele mele?

Gura lui Elise se strânse, tensionată.

– Nu.

– Știi cum îi cheamă? Câți bani au primit?

– Nu, dar...

– Dar nimic. Nu ai nimic concret.

Ochii ei frumoși se îngustară, devenind două fante verzi-căprui.

– Dimpotrivă. Îl am în fața mea pe ducele de Ashland...

– Nu. Vreau. Titlul, rosti Noah apăsând pe fiecare dintre aceste cuvinte.

– Sinceră să fiu, nu-mi pasă dacă vreți să fiți un terchea-berchea sau regele Angliei, *Excelență*. Glasul ei avea un accent la fel de tăios ca un brici pe care Noah îl detectă clar. Dar îmi pasă dacă ajungi să-ți pierzi viața din cauza asta, ca un netot. Și îmi pasă că ai o soră și o mamă care au nevoie de ajutorul tău. Sarcina mea e să mă asigur că o să aibă parte de el, într-un fel sau altul.

Potențată de amintiri pline de spaimă și de moarte, vinovăția care se tot înfierbântase domol în el pentru prea mult timp dădu în clocot, transformându-se în furie.

— Dacă aş fi crezut că Abigail e în vreun pericol, nu e nimic pe lumea asta care să mă fi putut opri să-i sar în ajutor. Dar nu e.

— Ceea ce nu se poate spune şi despre mama ta.

Noah îi întoarse spatele, cu toţi muşchii tensionaţi şi un fior ca de gheaţă pătrunzându-i în oase. Nu era bine, ştia asta, să simtă atâta ură şi ciudă faţă de cineva după atâta amar de timp. Un om mai bun la suflet decât el şi-ar fi iertat mama sau măcar ar fi încercat să dea uitării consecinţele aceluia moment în care ea îl abandonase. Dar el nu putuse să facă nici una, nici alta. Nu era într-atât de bun.

— Nu e problema mea, şuieră el printre dinţi.

— Tu nu eşti genul de om care să stea cu mâinile-n sân în timp ce alţii suferă. Elise ridicase tonul.

Capul lui Noah se smuci către ea.

— Nu mă cunoşti, domnişoară DeVries. N-ai idee ce pot sau nu să fac.

— Ştiu...

— Nu... nimic... nu ştii nimic. Sângele îi gonea prin vene, iar emoţiile îi învolburau gândurile, împiedicându-l să gândească.

— Ştiu suficient încât să fiu convinsă că nu ţi-ai lăsa mama într-o temniţă din Bedlam.

— Ei bine, ea fix acolo m-a lăsat când aveam zece ani!

La finalul acestei fraze, peste ei se prăbuşi o tăcere apăsătoare. O tăcere care parcă respira cu pădurea din jurul lui, reverberându-se în bolta de frunze argintate de deasupra lor.

Avea mâinile pe lângă corp, însă pumnii i se strânseseră cu putere, doar că regretul pe care se aşteptase să-l aibă în urma acestei spovedanii nu se făcu simţit. De fapt, în suflet îi apăruse un val incommensurabil, chiar dacă inexplicabil, de uşurare. Sesizarea aceasta, eliberarea de sub povara aceluia secret în faţa acestei femei, fusese un salt necugetat, impulsiv şi absolut illogic. Nu putea înţelege de ce îi împărtăşise lui Elise DeVries ceva ce nici măcar John Barr nu ştia. Poate pentru că ştia deja atâtea dintre secretele sale. Poate că tot ce îi spusese funcţionase ca o crăpătură într-un baraj, astfel că un şuvoi constant de adevăr îi erodase marginile până ce adevărul izbucnise, demolând toate minciunile şi secretele, lăsându-l expus. Poate că era vorba de o nevoie neconştientizată de a-şi dezvălui adevărata poveste în faţa altei fiinţe.

Totuși, indiferent de motivul din spatele acestui impuls, cum stătea aici, cu copacii drept singurii martori ai nebuniei sale, Noah nu regreta nimic.

În secunda următoare, își dădu seama că Elise nu spusese nimic. Se uită în ochii ei și descoperi că aceștia îl cercetau, fără să fie încărcați de nici o emoție. Nu oroare, nu dezgust și, lucrul cel mai grăitor, nici o urmă de uimire.

– Știai deja asta. Aceste cuvinte fură rostite abia șoptit.

Elise își înclină capul, ca și cum și-ar fi cântărit în minte răspunsul.

– Da. Cred că știam.

– Eu... tu... Noah habar nu avea cum să răspundă la una ca asta. Crezi? Abigail ți-a zis? reuși să articuleze.

– Abigail nu știe.

– Slavă Domnului, murmură el.

– Nimeni nu știe unde ai dispărut. Doar că, pe când erai doar un băiețel, nimeni n-a mai știut nimic de tine și, până foarte de curând, mai toți credeau că muriseși.

– A fost cât pe-acți să mor acolo, rosti el, oarecum amorțit. De mai multe ori. Și fuseseră și mai multe momente în care-și dorise moartea. Se rugase să moară. Implorase să i se acorde această eliberare.

Elise își puse pușca jos și o sprijini de trunchiul unui copac. Făcu un pas către el, astfel că acum se afla chiar în fața lui. Își puse palma pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, unde aceasta bătea ritmic.

– Dar nu ești.

Noah își lăsă capul în jos.

– Nu sunt mort? Sau nu sunt nebun?

– Ei bine, răspunsul la prima întrebare e destul de evident. Cât despre a doua... ești?

– Ce?

– Nebun?

– Nu, răspunse el precipitat.

– Bine. Mă bucur foarte mult că am lămurit asta. Glasul lui Elise parcă trăda că zâmbea, însă Noah se temea oarecum să se uite la ea.

Exact asta făcuse și pe drum, când el se trezise să-i facă prima mărturisire. Când recunoscuse că încurca uneori cuvintele. Cumva, redusese totul de la ceva îngrozitor și apăsător în ceva... mai puțin grav. În ceva ce exista, pur și simplu. O parte din trecutul lui, o parte

din el care merita nici mai multă, nici mai puțină atenție ca toate celelalte.

Elise își ridică și cealaltă palmă și și-o lipi de pieptul lui. Noah putea simți cum căldura pielii ei pătrundea prin răceala care îi intrase în oase mai devreme. Avu nevoie de toată puterea sa de stăpânire pentru a nu o trage în brațele sale și a nu-și cuibări capul în curbura moale a gâtului ei, ca să lase forța ei să-i gonească toate stihiiile.

Iar în urma tuturor acestor emoții veni o undă de stânjeneală. Cum de ajunsese așa plângăcios? Atât de slab? De când avea el nevoie de o femeie pentru a-i da curaj și a-l face să stea drept? Și nici mai mult, nici mai puțin decât de o femeie care avea propriile interese?

— Nu vreau mila ta, mormăi, încercând să-și păstreze doza de demnitate pe care încă o mai poseda. Nu putea să se dea în spectacol din nou, așa cum o făcuse de dimineață, pe alee, când permisesse ca nevoile josnice ale trupului să-i anuleze hotărârea, intențiile și judecata.

— Nu, nici nu m-aș fi așteptat să-ți dorești asta, răspunse ea. Dintr-odată, mâinile ei urcară, păstrând contactul cu trupul lui, și îi prinseră chipul, oprindu-l din încercarea de a și-l feri.

Noah înlemni, dar apoi își ridică privirea către ea. Elise se uita la el în modul acela direct și intens tipic ei, ca și cum s-ar fi uitat dincolo de trupul lui, ca și cum i-ar fi citit adânc în suflet.

— Dacă e să fiu sinceră, în momentul de față simt furie și frustrare în ce te privește, nu milă, rosti femeia, deși își însoți cuvintele cu un mic surâs. Deși asta e pur și simplu pentru că îmi îngreunezi munca și nu suntem încă în drum spre Londra. Își luă un răgaz de câteva clipe. Dar n-o să simt niciodată milă pentru tine. Un supraviețuitor n-are cum să-ți inspire milă, ci merită respect.

Ceva în pieptul lui deveni brusc foarte greu. Cu o claritate neașteptată, își dădu seama că își dorea neașteptat de mult respectul acestei femei. Una era să știe că îl dorea la nivel fizic, și cu totul alta să știe că avea o părere bună despre el, că îl admira – lucru mult mai important.

— Nu pot să mă întorc în Londra, spuse el, având nevoie mai mult decât orice, vreodată, ca ea să înțeleagă.

Elise nu îl contrazise, nici nu-i aduse aminte de Abigail, de titlul de duce sau de vreunul dintre lucrurile despre care îi mai vorbise până atunci.

– De ce? Își ținea în continuare palmele de o parte și de cealaltă a chipului lui.

– Am... ucis.

– Aha. Nu tresări și nici nu se trase înapoi, oripilată. Nu scoase nici un suspin de groază, pe chipul ei nu apăru nici o umbră de spaimă. Deși Noah ar fi trebuit să știe până atunci că n-avea nicidecum să obțină astfel de reacții de la ea. Povestește-mi, fu tot ce spuse Elise.

Noah făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ea, temându-se că, dacă rămânea pe loc, avea să cedeze în fața impulsului de a o săruta pur și simplu și să folosească dorința drept pretext pentru a amâna această discuție.

– Am stat la Bedlam timp de cinci ani, spuse, încercând să țină elementele concrete separate de emoțiile care îi contractau dureros organele. De la zece la cincisprezece ani. Rupse o frunză dintr-o tufă și începu să urmeze nervurile delicate cu vârful degetelor. Tata le-a spus celor care au venit să mă ia că eram băiatul grădinarului, așa că am fost internat sub un nume fals. Probabil că să nu pătez cumva numele familiei până ce capacitatea de a vorbi avea să-mi fie restabilită complet.

– Ce s-a întâmplat când aveai cincisprezece ani? întrebă Elise, iar Noah își aduse aminte cât de receptivă era femeia din fața lui, cât de atentă la detalii.

– Am evadat împreună.

– Împreună?

Noah făcu un efort să vorbească pe un ton măsurat.

– Cu un băiat, pe nume Joshua, de aceeași vârstă ca și mine, care a fost internat înainte să ajung eu acolo. De-a lungul anilor, s-a întâmplat adesea să ne țină legați cu lanțuri unul de celălalt. Ceea ce făcea parte din tratamentul nostru individual, așa ne spuneau doctorii și infirmierii, deși Joshua nu avea nici o problemă de vorbire. În noaptea în care am fugit, eram... legați împreună. Unul dintre infirmierii de la secția noastră făcuse o pasiune pentru Joshua. Profita de el adesea, într-un mod despre care n-am de gând să intru în detalii. Și avea de gând să facă la fel și în noaptea respectivă, fără să țină cont de faptul că eram legați împreună. Ba chiar *tocmai pentru că* eram legați împreună. Mi-a spus să mă uit. Mi-a spus că aş putea învăța una-alta până ce avea să-mi vină și mie rândul. Dar n-a mai avut ocazia să încerce. Noah își dădu seama că făcuse bucată frunza pe care

o ținea în mâini și lăsa resturile să cadă, privindu-le cum planau și se așezau peste bombeurile cizmelor sale. Pe lângă chei, nemernicul avea și un cuțit la brâu. Am așteptat până ce... s-a concentrat asupra altui lucru. Apoi am acționat... și m-am dovedit mai iute decât el. Își lăsa capul în jos. Și nu pot să regret ce s-a întâmplat. Aș face-o din nou, dacă ar fi cazul.

Elise îl privea fără să scoată un sunet, cu ochii umbriți de cozorocul șepcii și complet indescifrabili.

— Au mai fost și alții. După ce am fugit. Am trăit pe străzi, în Londra, timp de trei ani, și peste tot erau indivizi care ar fi fost în stare să mă înjunghie doar ca să-mi fure hainele. Își lăsa din nou bărbia în piept. Și m-am dovedit din nou mai iute decât ei.

Între ei se lăsa tăcerea și se prelungi, punctată doar de şuieratul vântului printre crengile de deasupra lor, după care se opri și acesta. De undeva, un corb croncăni tare, după care tăcu și el.

— N-am cum să-i fiu de vreun folos lui Abigail dacă o să fiu arestat de cum mă arăt pe acolo, zise Noah, măcar pentru a rupe tăcerea.

Elise își înclină capul, dar în continuare nu zise nimic.

— Zi ceva, îi porunci Noah.

— De ce te bucuri că Abigail nu știe ce ți s-a întâmplat când erai mic?

— Poftim? Nu se așteptase la o asemenea întrebare. Anticipeze răspunsurile obișnuite, asigurări că făcuse ceea ce fusese nevoit să facă, rugăminți să nu ia în seamă vreo urmă de vinovăție care-i mai rămăsese în suflet. Toate lucrurile pe care i le tot spusese Joshua în lunile de după evadarea lor de la Bedlam.

— Nu crezi că Abigail e suficient de puternică pentru a face față adevărului?

Noah clipi, nedumerit.

— Sora mea e unul dintre cei mai puternici oameni pe care-i știu.

— Și atunci de ce să nu-i spui ce s-a întâmplat?

— Pentru că nu vreau să știe ce am făcut. Ce am devenit. Acest întuneric era povara pe care trebuia să o poarte el, nu ea.

— Ce ai devenit, repetă Elise, este bărbatul care trebuia să fii dintru început. Toate tragediile, toate bucuriile, toate realizările și toate eșecurile te-au făcut bărbatul care se află acum în fața mea. Nu poți să te ascunzi de el la nesfârșit.

— Am... Glasul lui Noah se stinse, neputincios.

– De-asta nu ai mai vorbit cu sora ta, de-aia nu te-ai dus să o vezi? De-asta te-ai ascuns într-o fermă din Nottingham?

– Da.

Elise dădu din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, după care îl ținui cu o privire fixă.

– Părinții tăi l-au abandonat pe ducele de Ashland pe când acesta avea zece ani pentru că aveau impresia – în mod eronat – că era incapabil. Incapabil să preia într-o bună zi puterea, averea, responsabilitățile și puterea de a face bine care veneau cu toate acestea când avea să devină bărbat. Nu-l lăsa pe Noah Lawson să facă același lucru. Vino cu mine la Londra! Sora ta merită să-l cunoască pe bărbatul care ai devenit.

– Nu ai auzit ce ți-am spus? Noah reuși în sfârșit să-și stăpânească vocea.

– N-o să fii arestat. Grație vanității sau disperării părinților tăi – sau a amândurora laolaltă – Noah Ellery nu a fost niciodată internat la Bedlam. Dacă vrei să te întorci în Londra în calitate de duce de Ashland, pot să-ți ofer o explicație perfect plauzibilă pentru această absență îndelungată, împreună cu eventualele documente și dovezi necesare pentru a o susține.

Noah se holba la ea.

– Chegarre și Asociații e o firmă cu resurse deosebite, Excelență, îl informă Elise. Te-aș sfătui să te folosești de ele.

Noah își strânse din nou pumnii, având impresia vagă că această întreagă conversație era ireală.

– Nimic din ce ți-am spus nu te-a deranjat? o întrebă, pe un ton aspru. Nu te tulbură faptul că ai în față un criminal?

Pentru prima oară, Elise își feri privirea, pierzându-și ușor stăpânirea de sine, o umbră ca de durere marcându-i trăsăturile.

– Nu.

– Cum poți să spui una ca asta?

– Pentru că înțeleg că ceea ce ai fost nevoit să faci nu te reprezintă.

Stătea în fața lui, cu corpul dintr-odată rigid și, cu fiecare secundă care trecea, Noah începu să fie din ce în ce mai convins că haina aceea de soldat nu era un costum de teatru. Pușca pe care o purta cu ea nu era un element de recuzită. Așa cum nici expresia chinuită care-i umbri trecător fața nu era meșteșugită. Soldatul care stătea în fața lui era o parte din identitatea ei.

— Știi cum e... Să ucizi.

— Da. Răspunsul ei abia fu perceptibil.

— Ai fost pușcaș. Nu mai auzise de așa ceva. Noah auzise vorbindu-se că la Waterloo mai multe femei își urmaseră bărbații în război și luptaseră cot la cot cu ei. Din câte-și dădea el seama, situația armatelor din colonii n-avea cum să fie prea diferită.

— Nu, am fost cercetaș. Misiunea mea era să dau de urma trupeilor americane, să aflui ce armament aveau și să dau rapoarte privind manevrele și capacitatea lor. Ochii ei cercetau pădurea din jur, iar Noah își aminti exact cât de ușor se făcuse nevăzută în natură. Și eu am făcut tot ce-a fost nevoie pentru a apuca să mai văd următorul răsărit de soare.

Chipul ei era mai palid decât îl văzuse el vreodată, iar ochii îi erau concentrați asupra a ceva din interior, ceva ce doar ea putea vedea. Dar în glasul ei detectă aceeași notă de disperare și de dezolare care îi era atât de cunoscută. Elise înțelegea cum era să te trezești în situații care nu puteau avea decât două finaluri alternative. Să ucizi sau să fii ucis.

În momentul acela, Noah se puse în mișcare, oprindu-se chiar în fața ei. Îi prinse bărbia în palmă și, fără să se gândească la ce făcea, o sărută.

Fu un sărut scurt și tandru, o atingere care îi dădea pur și simplu tot ce ea îi oferise mai înainte. Înțelegere. Putere. Compasiune. Simți cum trupul ei își mai pierdu din rigiditatea aceea și își lăsă mâinile în jos, trăgând-o lângă el. Elise se lăsă cuprinsă în îmbrățișarea lui.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă.

— Pentru că priveai înspre trecut, îi răspunse el șoptit, sprijinindu-și fruntea de a ei.

— Numai frate-meu spune asta.

— Deștept băiat.

— Ei, are momentele lui de strălucire. Preț de câteva secunde cât o eternitate, rămaseră tăcuți.

— De ce ai intrat în război? întrerupse Noah liniștea dintre ei.

— Tu de ce te-ai stabilit în Nottingham? răspunse ea cu o altă întrebare.

— Pentru că nu puteam să o las singură pe Abigail. Trebuia să știu că e bine.

În momentul acela, Elise se desprinsese de el.

– Iar eu n-am putut... n-am vrut să-mi las frații singuri. Erau toată lumea mea. Își trecu degetele peste țeava puștii rezemate de copac. Pușca asta Baker a fost a lui Jonathon. Fratele meu cel mai mare. Dar eu am tras mereu mai bine decât el cu ea. Schiță un zâmbet trist. Rezervele de carne de căprioară din cămara noastră nu-l lăsau să mă contrazică în această privință, dar asta nu însemna că nu încerca, totuși.

– Ți-e dor de el.

– Nu e zi de la Dumnezeu în care să nu-i simt lipsa. Își ridică ochii către chipul lui. Așa cum tu îi simți lipsa surorii tale. Dar, spre deosebire de fratele meu, Abigail e printre noi, poți să o vezi. Să o atingi, să vorbești cu ea... Elise se opri dintr-odată, cu corpul înlemnindu-i instantaneu.

Noah se încruntă, după care fu conștient că de undeva din depărtare se auzea lătratul lui Pătrățul.

– Câinele tău latră așa de obicei? întrebă Elise, luându-și pușca de jos.

– Când avem musafiri. Lui Noah nu-i plăcea deloc neliniștea care încolți în pieptul lui. Drăcia naibii, Elise îl făcuse să-i fie frică și de umbra lui!

Tânăra se pusese deja în mișcare, strecurându-se printre copaci și prin frunzișul des. Noah porni pe urmele ei și aproape că se ciocni de ea când Elise se opri brusc lângă marginea pădurii. Se uită peste umărul ei, simțindu-se ridicol, după care și mai și când văzu o căruță oprind în fața casei, iar din ea coborî Sarah, cu ajutorul soțului ei. La picioarele lor, Pătrățul țopăia fericit, iar John îl răsplăti cu câteva mângâieri energice.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sunt John și Sarah, mormăi atunci Noah.

El privi cum Sarah luă cu grijă un pachet de pânză verde din spațele căruței și porni spre casă, ridicând o mână pentru a o saluta pe doamna Pritchard, când aceasta îi deschise ușa.

– Sarah arată foarte bine, comentă Elise, de lângă el.

Pentru prima oară, Noah observă că Sarah era într-adevăr gătită într-o rochie albastru pal. Lângă ea, John avea și el pantaloni dchișiți și o haină pe care Noah nu o mai văzuse până atunci. Arătau de parcă se duceau la...

– Drăcia dracului! Noah își trecu o mână prin păr.

– Ce s-a întâmplat? Elise se întoarse către el și îi aruncă o privire îngrijorată.

– Au venit să ne ia în căruța lor. Să mergem la picnic.

Elise clipi, neînțelegând.

– La picnicul la care te-au invitat după ce l-ai pescuit pe Andrew din apă. Cel la care ai acceptat să participi, ca oaspetele lor de onoare.

– Ah! Elise își închise ochii pentru o clipită. Uitasem.

– Deci vii?

Elise șovăia.

– Tu trebuie musai să te duci la picnicul ăsta?

– De ce să nu mă duc?

– Păi te expui. O să fie o groază de oameni în jur.

Noah se forță să se arate răbdător.

– Această „groază” de oameni despre care vorbești tu sunt vecinii mei. Prietenii mei. Oameni care mă cunosc. Deși, dacă vrei, pot să găsesc o scuză ca tu să rămâi acasă.

– În nici un caz. Dacă tu te duci, atunci trebuie să vin și eu.

– *Trebuie?* Noah ridică din sprâncene.

– Da.

– În ce calitate? De gardă de corp?

– Poți să spui și așa.

– Pentru numele lui... Noah își trecu degetele prin păr. Am mai discutat despre asta. Chiar dacă aș crede într-adevăr că mă caută cine știe ce asasini, nu am nevoie să mă păzești ca o cloșcă.

– Nu mă port ca o cloșcă. Ba chiar nici n-o să știi că sunt acolo. O să mă joc de-a Robin Hood, atâta tot.

– E de-a dreptul absurd. Îi cunosc pe oamenii ăștia. N-o să fie nici un „asasin” la picnic, te asigur. Își lăsă sarcasmul să se simtă în aceste ultime cuvinte.

Elise ridică din umeri.

– Nu te las singur.

Noah încercă să simtă iritare, dar ceva din modul în care ea rosti-se aceste cuvinte îi umplu inima de căldură. Îl făcea să-și dorească să o sărute din nou. Își dresе vocea și răspunse:

– Bine. Atunci o să vii la picnic cu mine, ca o persoană normală. N-o să te porți ca o cloșcă. O să fii invitata de onoare a lui Sarah Barr, așa că o să te porți cât mai politicos. Și n-o să-ți iei pușca la tine.

– Sunt de acord cu primele trei. Dar să știi că îmi iau și pușca. Maxilarul lui Elise căpătase un aer hotărât.

– Spune-mi că glumești.

– Ți se pare că am fața unui om care glumește? Trebuie să mă asigur că o să pot să te protejez.

– Și ce-o să faci? O să patrulezi încolo și înapoi cu pușca în mână și-o s-o ațintești către orice persoană care-ți iese în cale până ce respectivii o să facă semnul secret că ne sunt prieteni, nu dușmani?

Elise se înroși.

– Dacă e nevoie, da.

– Nu ai nevoie de pușcă la un afurisit de picnic.

– Bine. Dacă așa te simți tu mai bine, o las în căruță, bine ascunsă.

– Nu, nu mă simt mai bine. Tot mi se pare o nebunie. Lăsa să-i scape un hohot lipsit de orice urmă de umor. Și dacă nici eu nu știu, atunci cine?

Buzele lui Elise se subțiară, iar privirea îi alunecă departe de el.

– Nu-mi place să mă cert cu tine, zise ea dintr-odată. Tare aș vrea să ai încredere în mine.

– Să am încredere în tine? Noah își simți fruntea încrețindu-se. Ești în posesia celor mai întunecate secretele ale mele. Știi mai multe despre mine decât orice altă persoană. Nu am de ales, trebuie să am încredere în tine.

Elise scutură din cap, și privirea ei o întâlni din nou pe a lui.

– Mi-ai împărtășit din tainele tale și îți sunt recunoscătoare pentru asta. Sunt onorată, chiar. Și n-o să trădez niciodată încrederea pe care mi-ai acordat-o. Dar aceasta este o alegere. Și dacă ai avea într-adevăr încredere în mine, nu am mai purta această discuție.

Acum fu rândul lui Noah să-și ferească ochii.

– Ești dorit, Noah. E nevoie de tine. Ești iubit. Nu doar pentru ceea ce ai putea face, ci pur și simplu pentru ceea ce ești. Glasul lui Elise avea din nou o tărie ca de oțel. Sora ta crede în tine. Întotdeauna a fost așa, și cred că tu știi asta.

Lui Noah nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Francis Ellery, de datoriile lui sau despre planurile pe care le avea cu averea familiei

Ashland, deși îl umplea de furie gândul că o implicase pe Abigail în mașinațiunile sale lacome. Dar Elise avea dreptate, parțial. Pentru prima dată, Abigail avea nevoie de fratele ei mai mult decât avusese el nevoie de ea vreodată. Cât despre mama lui... Noah închise ochii. Ori de câte ori încerca să găsească în suflet tăria de a o ierta, așa cum ar fi trebuit, în fața ochilor îi apărea imaginea acelei perdele lăsate să cadă când îi întorsese spatele unui copil înspăimântat.

Pe neașteptate, simți scurt atingerea buzelor lui Elise peste ale sale și deschise imediat ochii.

– Nu privi înapoi, Noah Ellery. Pentru că și eu cred în tine. Și când o să înțelegi asta, o să ai încredere în mine.

Rămase uitându-se lung la ea, simțind cum în sufletul său se aprindea o scânteie minusculă de speranță imposibilă, străduindu-se să lumineze hăul întunecat al trecutului său.

Capitolul 10

Elise se privea în oglinda înaltă, cu rame mobile, neștiind dacă să fie supărată sau încântată.

– Îți vine foarte bine culoarea asta. În spatele ei, Sarah radia de fericire. Arăți superb!

Într-adevăr, arăta încântător, recunoscuse Elise fără nici o urmă de îngâmfare, cercetându-și reflexia cu aceeași obiectivitate de care dădea dovadă la teatru când evalua un costum.

Rochia pe care i-o oferise Sarah nu era complicată, ci tocmai potrivită pentru un picnic rustic, dar liniile simple o făceau cu atât mai spectaculoasă. I se potrivea aproape perfect, cu excepția faptului că la piept îi era un pic strânsă, însă poalele i se revărsau ușor peste șolduri și îi fluturau în jurul gleznelor. Era de un verde ca iarba și, în contrast cu pielea ei și cu părul castaniu, nuanța îi puneă în valoare de minune atributele fizice.

O panglică de broderie albă cu un model fantezist se întindea de-a lungul liniei decolteului și pe poale, iar efectul general era, într-adevăr, frumos.

Dar frumusețea ieșea în evidență. Elise nu voia să iasă în evidență. Își mușcă buza inferioară. Rochia ei maro ar fi fost mult mai bună. Nimeni nu-și aducea aminte de o femeie într-o rochie banală, maro, care putea, cu ceva pricepere, să se piardă în fundal și să treacă neobservată exact cât avea nevoie.

– E de-a dreptul superbă, spuse Elise, căutând un pretext potrivit în minte. Dar nu pot să împrumut o rochie așa fină.

– E pentru tine. Sarah îi adresă un zâmbet.

– Poftim?

– Rochia. E cadou. Știu că n-aș putea să mă achit vreodată de datoria pe care o are familia mea la tine, dar te rog să accepți rochia asta, ca semn al recunoștinței noastre.

Ei, drăcie! N-avea cum să se iasă din încurcătura asta fără să îi insulte grav pe soții Barr sau fără să se poarte grosolan, iar Elise n-avea nici o dorință să facă nici una, nici alta.

– În cazul ăsta, mulțumesc, rosti ea privind-o în ochi pe Sarah. E un adevărat privilegiu să accept acest dar. Își trecu palmele peste materialul rochiei.

– Domnul Lawson o să facă infarct când o să te vadă, rosti Sarah, pe un ton foarte încântat și satisfăcut în același timp.

Elise refuză să ia în seamă felul în care stomacul i se agită și stânjeneala subită care o izbi.

– Nu prea cred că înfățișarea mea o să afecteze în vreun fel sănătatea cuiva, mormăi ea.

Sarah scoase un sunet incredul.

– Orice mascul cu sânge-n vene o să...

– O să fie mulți oameni la picnic? întrebă Elise, nedorind să meargă mai departe în această direcție cu discuția, pentru care avea o mulțime de răspunsuri amuzante și spirituale. De asemenea, își spuse, dacă n-avea să poată să rămână complet neobservată, măcar putea să se intereseze cam la ce putea să se aștepte.

– În general vin destul de mulți, îi răspunse Sarah, aruncându-i o privire piezișă care o anunța că nu păcălise absolut pe nimeni. Sunt invitați toți cei din zonă. Moșieri, neguțători, patroni de prăvălii. De multe ori vin și nobilii de pe aici, deși de cele mai multe ori mai mult defilează printre noi parcă pentru a ne aduce aminte de ce trebuie să-i admirăm. Înainte de masă se organizează jocuri: o întrecere de tir pentru bărbați și crochet pentru femei. Iar după aceea avem muzică

și se dansează. Sarah îi zâmbi larg. Chiar dacă domnul Lawson o să încerce să te țină numai pentru el, o să am eu grijă să te prezint unor persoane care cred c-o să-ți fie pe plac.

— Din ce spui, e minunat. Chiar părea un eveniment distractiv, conchise Elise. Din câte aflate, semăna destul de mult cu balurile din perioada recoltei care se organizau în York, la care se adunau toți prietenii și rudele ca să se distreze și să se bucure de o seară de petrecere înainte să se lase frigul și ca iarna să pună stăpânire pe tot. Numai că nu venise aici ca să se distreze. Nu venise ca să danseze. Și în mod clar nu venise aici ca să-și facă prieteni.

Această ultimă constatare o umplu de o tristețe bizară.

— Stai puțin! Sarah băgase mâna într-un săculeț aflat pe pat. Ținu-ta nu e completă încă. John a făcut asta pentru tine.

Elise dădu din cap în semn de refuz.

— Nu, te rog. Nu mai am nevoie de nimic... Cuvintele i se stinseră, văzând că Sarah o ignoră și se aplecă ușor, prinzându-i ceva de partea din față a corsajului. Apoi se îndepărtă, iar Elise își coborî privirea către broșa prinsă acum pe pieptul ei. Era făcută din fire fine de oțel și semăna cu cea în formă de trandafir pe care Noah i-o dăruise lui Abigail, numai că aceasta reprezenta un copac în miniatură. Firele contorsionate de oțel se uneau pentru a forma un trunchi, după care se răsfirau, fiecare ramură împletindu-se cu celelalte.

În oglindă, Sarah îi întâlني privirea.

— E un stejar, gândit să simbolizeze forța și familia. Curajul și puterea pe care le-ai pus în serviciul familiei noastre nu vor fi uitate niciodată.

Elise își duse mâna la piept, să atingă bijuteria.

— Mulțumesc, fu tot ce reuși să articuleze, căci simțea un nod suspect în gât.

— Ți-ai câștigat un loc pe veci în familia noastră, îi spuse Sarah. Chiar dacă drumurile pe care trebuie să le faci o să te poarte departe de noi.

Degetele lui Elise se strânsă pe broșa de oțel, iar Sarah o cuprinse într-o îmbrățișare blândă. Cum se întâmplase asta, cum de intrase în viațile acestor oameni pe care nu intenționase să ajungă să-i cunoască? De când ajunsese în Anglia, Elise se mulțumise să se poziționeze *mereu la limita relațiilor cu ceilalți*, fie ele intime sau de altă natură. Asta în mare parte pentru că mereu juca un rol, și fiecare relație,

oricât de plăcută, era trecătoare. Pentru că, în cele din urmă, avea să fie nevoită să devină un alt personaj.

Asta până acum. Acum o parte din ea își dorea ceva... mai puțin calculat. Mai puțin simulat. Ceva mai real. Poate că decorul rural era cel care îi trezise această dorință de a-și găsi locul aici. Poate că era vorba de conștientizarea faptului că pe lumea aceasta existau într-adevăr locuri unde oamenii nu aveau nevoie de la ea decât... să fie ea însăși.

Când femeile ieșiră din casă, Noah stătea sprijinit de căruță, proaspăt spălat și cu haine curate, prins într-o discuție cu John. Chiar în momentul acela, își ridică privirea și dădu cu ochii de Elise, oprindu-se în mijlocul propoziției. John rămase și el mut, ochii deschizându-i-se un pic mai mult pe chipul rotund.

După atâția ani pe scenă, după toate rolurile pline de provocări pe care le interpretase pentru cazurile de la Chegarre și Asociații, ar fi trebuit să fie imună la atențiile bărbaților, de orice fel ar fi fost aceștia. Acum, însă, simți apăsarea privirii lui Noah în fiecare fibră a corpului, până în vârfurile picioarelor. O făcu să se îmbujoreze, să se tulbure și să se sfiască în același timp.

– Nu-i așa că domnișoara DeVries arată încântător? rosti Sarah de lângă ea, aruncându-i soțului ei o privire cu subînțeles.

John își îndreptă imediat umerii și își dresе vocea.

– Într-adevăr, arătați deosebit de încântător în seara aceasta, domnișoară DeVries, rosti el, postându-se imediat lângă soția sa. Aproape la fel de încântător ca Sarah a mea.

Aceasta îl bătu ușor pe braț, ca și cum ar fi dezmințit asemenea vorbe, dar zâmbea cu tot chipul.

– Trebuie să recunosc, sunt subiectiv. John îi adresă și el un zâmbet larg.

– Domnule Lawson? îl îmboldi Sarah pe Noah.

– Da, rosti bărbatul, ușor răgușit. Încântător. Ochii săi erau în continuare ațintiți asupra lui Elise, o căutătură intensă care nu o ajuta deloc să se simtă mai în largul ei. Parcurse distanța dintre ei, prinzându-i mâna într-a lui și lipindu-și buzele de dosul palmei ei. Ochii nu i se desprinsesă deloc de ai ei, însă îi eliberă mâna, deși ea putea simți în continuare efectul ameteitor al atingerii buzelor lui pe piele. Apoi privirea lui coborî, iar mâna i se duse imediat către broșa prinsă

în corsajul ei, chiar în mijloc. Cu mișcări foarte ușoare, trase conturul bijuteriei din oțel, buricele degetelor sale mângâind în treacăt pantele sânilor ei. Elise trase aer în piept, simțindu-și sfârcurile întărindu-se instantaneu și rezistând cu greu impulsului de a-și arcui trupul pentru a se oferi acestei atingeri ispititoare. Totuși, John și Sarah erau la nici doi metri distanță.

– Broșa e superbă, domnule Barr, rosti Elise, încercând cu disperare să-și păstreze glasul neafectat. O să o prețuiesc pentru totdeauna.

– Cu mare plăcere, îi spuse John, deși parcă vorbele sale veneau de undeva de departe, pentru că acum nu se putea concentra asupra altui lucru decât asupra senzației date de atingerea lui Noah.

– Chiar superbă, articulă Noah în momentul acela, deși Elise nu știa dacă se referea neapărat la broșă. Pentru o clipă, în fața ochilor îi apără imaginea mâinilor sale desfăcând marginile corsajului și atingând-o din nou, de data aceasta cu buzele, iar prin corp i se stărniră suvoaie de fierbințeală.

– Simbolizează curajul și puterea ei, sublinie Sarah.

– E perfectă, spuse Noah, lăsându-și mâna să coboare de la nivelul broșei, atingând fugar talia lui Elise și apoi coborând pe lângă corp. Aceasta răsuflă, dându-și seama abia atunci că-și ținuse respirația, iar realitatea din jur prinse din nou contururi clare.

John și Sarah se îndepărtară, iar fierarul o ajută pe soția sa să urce pe capră, chiar în față. Noah o conduse pe Elise mai aproape de spatele vehiculului, unde fusese pregătită o a doua banchetă, de-a curmezișul. Tânăra se aventură să îi arunce o privire și înghiți greu. Ochii lui erau incandescenti, maxilarul încordat și părea cum nu se poate mai dornic să o devoreze de-a dreptul.

– Am iarbă dintr-aia din râu în păr? îi șopti la ureche Elise, încercând cu disperare să adopte un ton degajat.

Noah tresări.

– Poftim?

– Sau între dinți?

Noah clipi, nedumerit.

– Te holbezi la mine.

Noah izbucni în râs și-și lăsă capul în jos.

– Ai început să-mi furi replicile.

– Da.

—Ești minunată, rosti el, cu amuzamentul dispărându-i de pe trăsături când ochii îi coborâră către buzele ei, iar Elise făcu un pas înapoi în mare grabă. Dacă nu punea ceva distanță între ei, avea să-i dea exact ce dorea, fără să mai țină cont de locul unde se aflau pentru că — o, Doamne! — și ea își dorea același lucru.

În pădure fusese mai ușor, când el se cufundase în amintirile sale, căci rămășițele fricii și furiei de atunci fuseseră îndeajuns de puternice încât să acopere focul care părea să se aprindă ori de câte ori se apropiiau unul de celălalt. Acolo, atingerile sale fuseseră pline de o înțelegere plină de blândețe, oferite ca dovadă de susținere, nu dorință. O recunoaștere împărtășită a tot ceea ce se întâmplase în trecut și îi adusese împreună, acolo.

Mărturisirile lui Noah o umpluseră de groază, căci i se păruse înimaginabil ce fusese în sufletul unui copil nevoit să îndure câte îndurase el. Se înfuriase, punându-se în locul lui, că existaseră oameni care permiseseră să se întâmple așa ceva. Deși nu putuse să arate față de el nimic din toate acestea. Nu-și putuse manifesta aceste emoții. Noah avusese dreptate. Nu avea nevoie de mila ei. Nu avea nevoie ca ea să se scandalizeze, să se oripileze sau să se înfurie. Toate acestea n-ar fi făcut altceva decât să amplifice puterea distructivă a secretelor de genul celor pe care Noah i le încredințase. Trebuia să ai mare grijă cu astfel de secrete.

Elise își netezi poalele rochiei, care nu aveau nevoie de asemenea eforturi, nesimțindu-se în stare să dea ochii cu Noah în aceste momente. Își frământa mintea să găsească o replică nevinovată.

—Și tu ești foarte fercheș, îți stă bine așa.

O, Doamne! Parcă era o debutantă stângace. Ea, care purtase discuții inteligente cu prinți, generali și guvernatori când circumstanțele i-o ceruseră! Și se descurcase de minune. Dar, totodată, nu fusese puternic atrasă de nici unul dintre aceștia.

Noah întinse mâna și, după o clipă de ezitare, Elise își puse palma într-a lui. El o strânse ușor, o atingere blândă care, totuși, reuși să îi presare o mulțime de noi scânteii pe piele.

—Ți-am pus pușca în spate, îi spuse el încet. E sub banchetă.

Elise încremeni.

—Mulțumesc, răspunse ea șoptit.

—Mi s-a părut mai ușor decât să mă cert cu tine, de față cu John și Sarah. Glasul lui era aspru.

Elise îi aruncă o privire piezișă. Nu era chiar o victorie, dar avea să o accepte fără comentarii.

– Bineînțeles. Ești foarte atent.

– Da, păi... Noah își dresе vocea. Hai... Caleașca e pregătită, milady.

Elise aruncă o privire către partea din spate a căruței și către bancheta din lemn.

– Îmi pare rău că nu e chiar o caleașcă, spuse el.

Elise își aținti privirea asupra propriei mâini prinse într-a lui. În momentul de față, nici c-ar fi fost un alt loc pe lume unde să fi preferat să fie.

– Mie nu.

„Îmi pare rău că nu e chiar o caleașcă.“

Noah făcuse această remarcă fără să se gândească, cu mintea tulburată de imaginea ca de poveste a lui Elise DeVries. Dar acum se întreba dacă nu merita să accepte titlul de duce doar pentru a avea la dispoziție un adevărat convoi de asemenea vehicule. Mijloace de locomoție închise și intime, în care putea să tragă perdelele, iar apoi să o țină pe Elise în poală, pentru a-și face poftele cu ea.

Soldatul dârz care îl ascultase cu calm și fără să dea semne de slăbiciune în după-amiaza aceea încărcată de tot felul de emoții fusese înlocuit cu o prințesă de o frumusețe eterică. Această metamorfoză era în egală măsură tulburătoare și uluitoare. Elise era femeie până în măduva oaselor și era nevoie să facă eforturi serioase pentru a nu-și lăsa mâinile să exploreze contururile rotunjite ale trupului ei frumos, pus în valoare la perfecție de rochia aceea verde. Își strânsese părul la spate, în cine știe ce coafură, dar șuvițe lungi de păr evadaseră din agrafe și îi mângâiau contururile dulci ale gâtului, încadrându-i chipul. Avea nevoie de toată concentrarea de care era capabil pentru a nu-și îngropa degetele în părul ei, pentru a nu-i gusta buzele și pielea. Stătuse rigid și nemișcat pe bancheta aceea afurisită de lemn, care nu era îndeajuns de lată pentru a le permite să stea separați. Fiecare clătinare, fiecare groapă de pe drum îi împinsese mai aproape unul de celălalt, coapsă lângă coapsă, sold lângă sold. La un moment dat, Noah îi cuprinsese spatele cu brațul, pentru a se ține amândoi dreți cât căruța trecu peste un șanț adânc aflat de-a curmezișul drumului. În ciuda căldurii zilei de vară, o simțise

tremurând și își retrăsese imediat mâna, temându-se că reacția ei l-ar fi făcut să uite unde se aflau. Având în vedere ora și locul, ispita pe care o reprezenta Elise i se păruse a fi o încercare nedreaptă.

Și apoi, când ajunseseră, regretase și mai mult că nu avea la dispoziție un vehicul închis, în care să o țină pe Elise departe de ochii oricui altcuiva, doar pentru desfătarea lui.

Când căruța familiei Barr trăsese lângă altele asemănătoare, fură întâmpinați cu strigăte de bun-venit care punctau muzica săltărească care răzbătea deja prin aer, o împletire de note de cimpoi și de scripcă. Se alăturaseră imediat mulțimii vesele, croindu-și drum printre tot felul de grupulețe de oameni. Sarah o ținuse de braț pe Elise în tot acest timp, lansându-se într-o mulțime de prezentări obositoare.

Elise era întruchiparea politeteii, afișând un aer relaxat, dar se întorcea adesea, ca și cum ar fi vrut să se asigure că Noah era în continuare acolo. El se ținuse în urma lor, observând cum celelalte femei îi zâmbeau lui Elise, curioase, dar și prietenoase. Bărbații mai în vârstă își scoteau pălăriile cu gesturi pompoase în fața ei, cu o sclipire în ochi, iar cei mai tineri se bălbăiau ca niște netoți, prezentându-se cu mare stângăcie.

Se forțase să își relaxeze mușchii maxilarului, dându-și seama că scrâșnea din dinți.

– Văd că ești în continuare vrăjit. John apăru din senin lângă el și îi puse în mână o cană cu bere.

– Nu sunt vrăjit. Noah privea cum un bărbat cu o haină închisă la culoare făcu o plecăciune peste mâna întinsă de Elise și fu recompensat cu un zâmbet draguț.

– Cine te vede ar zice că ești în stare să-l strângi de gât pe Stuart Howards. John făcu semn către bărbatul cu haina închisă la culoare, care acum dădea expansiv din mâini, prins în cine știe ce relatare animată, spre amuzamentul extrem al lui Sarah și al lui Elise.

– N-am nici o intenție să strâng pe nimeni de gât, răspunse Noah, tăfnos. Domnișoara DeVries e foarte... plăcută.

– Plăcută? Mare mincinos mai ești, domnule Lawson!

– Poftim?

– Ești vrăjit, și la fel e și ea. John izbucni în râs – un sunet gros, ca un bubuit. Poate că sunt mai în vârstă decât tine, dar orb nu sunt. Și nici prost. Pe drumul încoace, mai-mai că mi-ați dat foc la căruță cu ce priviri v-ați aruncat acolo, în spate.

Noah își simți obrazii înroșindu-i-se.

– E complicat. Luă o înghițitură sănătoasă de bere.

– În calitate de tată a șase copii, cred că sunt în măsură să-ți spun că nu e deloc așa.

Noah se înecă, iar John îl bătu pe spate, vesel nevoie mare.

– Am auzit că de dimineață, după ce ți-a muls vacile, a făcut și gem de mure, adăugă el. Mi-a salvat băiatul de la înec și nevastă-mea o place la nebunie. Și te face să zâmbești. Te rog să uiți ce ți-am zis... să ai grijă și așa mai departe. Poate-ar fi cazul să te gândești să o oprești la tine. John îl mai bătu pe spate pentru o ultimă oară, după care se îndepărtă.

Când reuși să-și restabilească ritmul normal al respirației, Noah se uită din nou după Elise, însă aceasta plecase din locul unde o văzuse el ultima oară. Atenția îi fu atrasă de o străfulgerare de verde lângă ceva albastru și văzu că Elise și Sarah ajunseseră până aproape de un câmp, într-o zonă împrejmuată cu un zid scund și punctată cu ținte din lemn. Câțiva bărbați stăteau la umbra oferită de un cort fără laterale, prinși într-o discuție relaxată. De zid erau sprijinite mai multe puști. Noah observă că Sarah gesticula, tot arătând către câmpul respectiv. Fără îndoială, acum îi explica lui Elise regulile concursului de tir care avea să înceapă nu peste mult timp. Elise o asculta parțial atentă, cercetând din ochi marginile pășunii, după care se concentră asupra grupurilor de oameni aflați în imediata lor apropiere. Masca relaxată pe care o afișase până atunci parcă îi alunecase ușor de pe chip, lăsând la iveală precauție și atenție maximă.

Noah scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea, și își croi drum printre oameni până la cele două femei.

– Domnule Lawson! îl întâmpină cu veselie Sarah, când se apropie. Chiar mă întrebam unde dispăruseși!

– Soțul tău m-a abătut de la calea cea dreaptă, răspunse el cu umor, arătând către cana cu bere din mână.

– Nu i-a trebuit mult, răspunse Sarah în glumă. Aruncă o privire peste umărul lui și, dintr-odată, îi făcu mâna cuiva din spatele lui. Mă scuzați un minut, spuse și se puse în mișcare, trecând pe lângă el.

– Vrei ceva de băut? o întrebă Noah pe Elise, care studia în continuare împrejurimile, ca și cum s-ar fi așteptat să fie atacați dintr-o clipă în alta de o hoardă de tătari.

– Nu, mulțumesc, murmură ea.
– Dă-mi voie să reformulez... Noah îi întinse cana cu bere. Te rog să accepți această băutură.

Ochii ei se întoarseră la el.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să-mi țin mintea cât mai limpede.

– Trebuie să te relaxezi.

– Nu pot. Sunt o groază de oameni aici.

– Da, și nici unul nu e vreun străin. Îi susținu privirea. Nu există nici o amenințare la adresa vieții mele. Se simți ridicol rostind aceste ultime cuvinte, căci era înconjurat de oameni pe care îi știa de mai bine de zece ani.

Trupul lui Elise se mai relaxă oarecum.

– Și-o să mă anunți dacă se schimbă ceva?

– Ce să se schimbe? Sarah se întorsese, gâfâind ușor.

– Hotărârea mea de a nu participa la concursul de tir, îi răspunse Noah, salvând situația cu eleganță.

– Nu te înscrii? întrebă Sarah.

Noah privea câmpul unde avea să se desfășoare competiția.

– Nu m-am hotărât definitiv.

– Ei bine, ar trebui. Sarah se întoarse către Elise. Domnul Lawson a câștigat concursul de anul trecut, să știi, o informă.

– Ai câștigat? Ochii lui Elise se împlântară într-ai lui. Nu mi-ai spus că ești... expert în mânuirea armelor de foc.

Noah îi înfruntă privirea.

– Nu m-ai întrebat.

– *Touché*. Lui Noah i se păru că buzele ei zvâcniră ușor. Și cât de expert ești?

– A, mă descurc.

– A ieșit primul din treizeci și unu de înscriși, interveni Sarah.

O sprânceană neagră se ridică întrebător.

– Din treizeci și unu?

– Din care vreo jumătate întrecuseră măsura cu băutura, sunt convins, o asigură el.

– Ptiu! se auzi dinspre Sarah, care simțea nevoia să-și exprime dezacordul. Nimeni nu era beat, și o știi prea bine, domnule Lawson. Îl împunse în glumă în piept. Nici unul dintre cei de-aici n-ar amesteca trasul cu arma cu cantități mari de alcool. De-aia pun mereu concursul de tir înainte și cel de crochet după. Pentru că, spre deosebire

de tir, jocul de crochet chiar are de câștigat de pe urma consumului de alcool.

Elise izbucni în râs, iar Noah se trezi că râdea și el cu ea.

— Corect, rosti el.

Observă că avea un aer mai relaxat. Mai mult, Elise îi zâmbea jucăuș acum, apropiindu-se de puștile rezemate de zidul din piatră. Alese o muschetă lungă, lustruită, și își trecu palma peste țeava de oțel.

— Dacă n-o să participi la concurs, n-ai vrea să ne faci o demonstrație, domnule Lawson? întrebă ea.

Noah își așază cana cu bere pe zid și înaintă către ea, simțindu-se ușor, cum nu se mai simțise de mult, și oarecum temerar.

— Și ce-aș avea de câștigat din asta?

— În primul rând, mândria proprie, rosti Elise, cercetând arma din mâinile ei cu un ochi critic.

— Nu-mi fac probleme în privința asta.

— Zise bărbatul care încă nu a avut onoarea de a pierde în fața unei fete. Elise făcu vreo câțiva pași spre el, oprindu-se atât de aproape că aproape că se atingeau.

— Să-nțeleg că mă provoci, domnișoară DeVries?

Elise îi adresă un zâmbet superior și înclină ușor din cap.

— Da.

Noah simți un fior de anticipare și ceva cu totul diferit stărnindu-i-se în sânge.

— În cazul acesta, să știi că accept.

— Care să fie miza? întrebă ea. În afară de mândria personală, bineînțeles.

— Pari sigură că o să pierd în fața ta.

— Așa o să și fie.

Din spatele lui Elise, Sarah le asculta schimbul de replici cu ochii mari și foarte mare interes.

— Crezi că l-ai putea întrece pe domnul Lawson la tras cu pușca?

— S-ar putea. Noah zâmbi larg, plăcându-i la nebunie modul în care Elise zâmbi și ea. Îi plăc foarte mult armele de foc. Și mi s-a spus că e foarte, foarte bună.

Sprâncenele lui Sarah se ridicară brusc, amenințând să i se unească cu părul, iar pe chip îi apărură un zâmbet încântat.

– În cazul ăsta, domnișoară DeVries, cred c-ar trebui să-i arăți domnului Lawson una-alta despre...

– Domnule Lawson! Această chemare acoperi continuarea frazei pe care o începuse Sarah. Domnule Lawson!

Noah se întoarse și dădu cu ochii de o femeie care venea spre ei în șaua unui frumos cal sur, împărțind mulțimea care se afla între ei așa cum prora unei corăbii spintecă apa mării. Noah scoase un geamăt discret.

– O, Doamne, ai milă de noi, murmură Sarah ca pentru sine, parcă citindu-i gândurile. A sosit Maiestatea Sa, a venit să-și chinuiască șerbii.

Femeia călare pe iapa aceea sură era tânără, probabil nu avea mai mult de douăzeci de ani, și purta un costum de călărie elaborat. Avea părul blond și lucios, prins elegant la spate și ascuns sub o pălărie cu bor, care-i apăra de soare tenul impecabil, ca laptele. Valetul care o însoțea se retrase când văzu mișcarea neglijentă schițată de mâna ei, iar iapa fu oprită chiar în fața lor.

– Domnule Lawson, rosti ea din nou, cu glasul oarecum întretăiat. Tare mă bucur să văd că sunteți teafăr și nevătămat. Ochii ei îl măsurară pe Noah din cap până în picioare, ca și cum ar fi cântărit un taur premiat, la târg.

– Domnișoară Silver – Noah își îndreptă poziția –, e o plăcere să vă văd. Rigiditatea trupului său îi arăta clar lui Elise că simțea orice, numai plăcere nu.

– Bineînțeles, rosti femeia, cu privirea sărindu-i imediat la Elise.

– Domnișoară Silver, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara DeVries. Prezentarea făcută de Noah avea o anumită rigiditate.

– Mda. Ochii domnișoarei Silver erau acum ocupați cu evaluarea rochiei și a părului lui Elise. Buzele i se arcuiră ușor când cercetă pușca lungă pe care Elise o ținea și acum în mână. Am auzit că ați salvat un copil de la înec, domnule Lawson. Și a trebuit efectiv să văd cu ochii mei că sunteți teafăr și nevătămat. Eram înnebunită de grijă.

„A trebuit efectiv să văd cu ochii mei“. Elise își reprimă un pufnet amuzat, știind că interesul femeii nu avea nici o legătură cu sănătatea lui Noah, ci mai degrabă cu dorințele unei fetișcane.

– Nu eu.

– Hmmm? Domnișoara Silver o cerceta în continuare pe Elise.

– Nu eu, repetă Noah, pierzându-și oarecum răbdarea.

– Vorbiți mai tare, domnule Lawson. Abia dacă vă aud. Cravașa femeii se lovi de marginea șei, trădând o ușoară iritare, iar iapa se mișcă ușor, tulburată, însă domnișoara Silver trase imediat de frâie pentru a o controla.

Politețea îl împiedica pe Noah să îi vorbească acestei femei așa cum merita. Din fericire, Elise nu suferea de asemenea rețineri.

– Domnul Lawson încerca să găsească un mod politicos de a vă spune că vă înșelați fără să vă afecteze mândria, domnișoară Silver, rosti ea.

– Poftim?

– Îmi pare rău să vă spun asta, dar ați fost informată greșit.

– Ai idee cine sunt eu? Întrebă autoritar domnișoara Silver, acoperind fiecare silabă cu cristale de gheață.

– Ar trebui? Deși Elise nu știa *cine* era femeia din fața ei, știa foarte clar *cum* era. Dominatoare. Răsfățată. Genul de persoană care credea că totul i se cuvenea. Obraznică.

În cadrul activității ei la Chegarre și Asociații, avusese de-a face cu multe persoane de genul acesta, și toate erau la fel. Iar, de obicei, cel mai eficient era să le spună pur și simplu ce voiau să audă și să-i trimită la plimbare.

– Stimata domnișoară Silver e fiica baronului Corley, interveni Noah, pe un ton istovit.

– Exact, și ai face bine să nu uiți asta, replică amazoana.

– Ce impresionant, murmură Elise, având grijă să își încarce cuvintele cu o doză credibilă de respect. N-am mai văzut o fiică de baron până acum, continuă apoi, cu o sinceritate absolută. Clientela ei era alcătuită în mare parte din femei cărora legile etichetei impuneau să li se adreseze cu „Excelență“.

Domnișoara Silver se împăună ușor la auzul acestor cuvinte.

Noah îi aruncă pieziș o privire sceptică. De câteva secunde conștientizase că în jurul lor se adunaseră mai multe persoane, chipurile în așteptarea concursului de tir, iar acum le ascultau conversația.

– Domnișoara DeVries a fost cea care a salvat copilul de la înec, interveni el, cu glasul tensionat, căci în mod clar ajunsese aproape la capătul răbdării. Andrew Barr a avut foarte mare noroc că s-a nimerit în apropiere o persoană atât de capabilă și de curajoasă atunci când a căzut de pe pod.

– Ptiu! Oricine ar fi putut să îl scoată din apă. Domnișoara Silver se îmbufnă rostind aceste cuvinte, evident deranjată că Noah spusese despre Elise că era capabilă și curajoasă.

– Nu, n-ar fi putut. Acum, glasul lui Noah era de-a dreptul iritat. Dacă n-ar fi fost o înotătoare extrem de puternică, n-ar fi avut cum să-i salveze viața.

Chipul domnișoarei Silver se transformă într-o mască revoltată. Se uita lung la pușca din mâinile lui Elise, fără să-și ascundă în vreun fel disprețul.

– Și presupun că ai impresia că știi să tragi cu pușca la fel de bine cum înoți, domnișoară DeVries?

– Chiar mai bine. Acest răspuns sec veni din partea lui Sarah, indignată și furioasă în numele lui Elise. Poate să tragă cu pușca și mai bine.

Din mulțimea din spatele lor se iscă un zumzet de comentarii pline de interes, căci oamenii auziseră schimbul de replici, iar Elise scoase un gemăt în sinea ei. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era să se dea în spectacol.

Pentru prima oară, domnișoara Silver păru să observe că aveau un public. Își permise un zâmbet îngâmfat.

– A, doamna Barr. Păreți foarte sigură de ce ziceți. Nu m-așteptam la așa ceva din partea dumneavoastră. Dar, întâmplător, eu mă pricep foarte bine la trasul la țintă. O mică pasiune de-ale mele, dacă vreți să-i spunem așa. Poate că, dacă ne permit domnii, am putea să descoperim care dintre noi e mai... capabilă. Imediat, îi aruncă o privire mulțumită de sine lui Noah.

Elise își reprimă impulsul de a pufni. Mai văzuse asemenea eforturi de împănare în sălile de bal din Mayfair, dar nu avusese niciodată privilegiul de a fi martoră la un asemenea comportament pe o pășune de oi îngrădită.

– Nu cred că e cazul să dove...

– Bineînțeles că simți nevoia să refuzi. Nici nu-mi închipuiam că ai fi putut fi într-atât de curajoasă pe cât părea să creadă domnul Lawson c-ai fi. Domnișoara Silver scoase un oftat condescendent.

– Merde, murmură Elise doar pentru propriile urechi. Fetișcana aia tocmai o făcuse lașă? În fața atâtor oameni? Copila asta cu creier cât o vrăbiuță tocmai o încolțise într-o poziție foarte stânjenitoare.

Noah făcu un pas în față, cu corpul tensionat și pumnii strânși bine, pe lângă corp.

– Aveți grijă ce spuneți, domnișoară Silver.

Elise se uită lung la Noah, surprinsă. Nu conta că domnișoara Silver și toate opiniile ei copilărești erau lipsite de importanță sau că ea era perfect capabilă să aibă grijă de ea. Noah tot sărise în apărarea ei. În piept începu să i se răspândească o căldură cum nu mai simțise vreodată, înmuindu-i și cele mai nesimțitoare cotloane ale inimii. Voia să îl atingă, să-și petreacă brațele în jurul trupului lui și să nu-i mai dea nicicând drumul.

Domnișoara Silver se trăsese un pic înapoi, îngustând din ochi cu o expresie plină de ciudă.

– Ai grijă *la ton*, domnule Lawson, îi replică mușcător. Nu uita că te adresezi unei persoane dintr-o clasă superioară. Eu sunt fiică de baron, iar tu... *un nimic*.

– Domnișoara Silver nu m-a ofensat în nici un fel, interveni Elise, în mare grabă. Simțea tensiunea din corpul lui Noah ca pe o entitate tangibilă. Se aplecă ușor către el. Deși apreciez cavalerismul de care dai dovadă, Sir Noah, te rog să-ți aduci aminte ce ți-am spus despre dueluri, îi șopti la ureche.

Noah se încruntă puternic.

– Nu aveam de gând să o provoc la duel pe-o fetișcană proastă ca ea, îi răspunse el, șuierat.

– Asta e bine de știut. Elise își permise o clipă de tăcere, apoi continuă: Poate că ar trebui să-i spui că ești un duce și că te deranjează *tonul ei*.

Noah se holbă la ea, cu ochii mari.

– Ar fi amuzant s-o vedem cum leșină în șa. Pun pariu pe-un șiling că se duce cu fundul în sus ca un Hopa-Mitică peste crupa iepei și nu se scurge pe-o parte, ca un sac de napi.

– Elise, rosti el șuierat, scandalizat.

– Sau poate aș putea să mă întorc prin părțile astea și să-i fac o vizită costumată ca o prințesă franceză. Pe de altă parte, împărăteasa Bavariei îmi e datoare cu un serviciu...

– *Poftim?* Ce Dumnezeu spui acolo?

– Ar putea fi distractiv să o împingem puțin pe domnișoara Silver de pe treapta ei socială atât de importantă, nu crezi? rosti Elise, pe un ton gânditor.

– Ești nebună. Noah rămăsese cu gura căscată, privind-o.

– Fratele meu folosește termenul „diabolică”. Acum, însă, Noah se străduia din răsuputeri să nu zâmbească, așa că nebunia ei diabolică reușise să obțină rezultatele dorite.

– Ca șușotiți acolo? întrebă poruncitor domnișoara Silver.

Elise răspunse, pe un ton normal de această dată.

– Ei, despre Hopa-Mitică și napi...

– Poate că ați prefera să mă provocați pe mine la o astfel de întrecere, domnișoară Silver, o întrerupse Noah pe Elise, aruncându-i o privire de avertizare lipsită însă de o notă reală de amenințare.

– De ce Dumnezeu aș face una ca asta? întrebă domnișoara Silver. Anul trecut ai câștigat concursul de tir, domnule Lawson. Ce rost ar avea să mă întrec cu cineva pe care e puțin probabil să-l înfrâng?

Elise își reprimă un zâmbet disprețuitor.

– Da, chiar, ce rost ar avea? murmură ea.

Noah îi dădu un ghiont.

– Vreau să mă întrec cu domnișoara DeVries. Tânăra își lovi cravașa de marginea șei, ca o copilă răsfățată, iar iapa ei își ciuli urechile. Și nu-mi vine în minte decât un singur motiv pentru care ea n-ar vrea să facă asta.

În mintea lui Elise erau multe astfel de motive, dar i se părea inutil să le combată în vreun fel.

– Prea bine, domnișoară Silver. Dacă domnii sunt de acord să-și amâne concursul pentru puțin timp, vă accept bucuroasă provocarea. Aruncă o privire în jur, la mulțimea din ce în ce mai numeroasă, iar răspunsul general fu unul afirmativ, ba chiar entuziast. La naiba!

– Bine. Domnișoara Silver părea foarte încântată de propria persoană.

Noah mormăi ceva murdar doar pentru sine, după care plecă de lângă ea și se făcu nevăzut în mulțime. Unde Dumnezeu se ducea..

– Ce se întâmplă aici? Această întrebare autoritară veni din partea unui bărbat care-și croia drum prin mulțime, împingându-i pe ceilalți fără prea mari menajamente.

– Tati! exclamă domnișoara Silver, de pe cal. Ai venit exact la timp!

Lordul Corley se încruntă, ceea ce determină ca ridurile care-i brăzdau chipul tras să se adâncească.

— La timp pentru ce? Bărbatul aruncă o privire bănuitoare către oamenii care se adunaseră în jurul iepei fiicei sale, și își netezi cu palma pulpanele hainei luxoase. Avea o convingere privind propria importanță aproape la fel de evidentă ca și conturul scalpului, pe sub părul rărit.

— O să particip la o întrecere de tras cu pușca.

— Ba n-aș zice. Ochii mici ai bărbatului se îngustară și mai mult.

Domnișoara Silver flutură din mână înspre locul unde erau Elise și Sarah.

— Dar doamna Barr a zis că nu mă pricep. A zis că domnișoara DeVries trage mai bine la țintă decât mine, se îmbufnă ea, cu buza de jos tremurându-i și cu ochii umplându-i-se de lacrimi la comandă. Și știu că așa ceva e cu neputință, din moment ce am învățat să trag cu pușca de la tine...

Elise privea complet uluită scena din fața ei. Fata aceea își ratase vocația de actriță în vreunul din teatrele londoneze.

— Așa e, doamnă Barr? întrebă poruncitor baronul, ațintindu-și ochii îngustați asupra lui Sarah. Asta pentru că fiica mea e un trăgător foarte bun. Sau... trăgătoare, mai degrabă. O insultă la adresa abilităților ei e și o insultă la adresa mea. Aș zice că nu-și dorește nimeni să facă una ca asta.

Sarah scoase un sunet slab de deznădejde, iar Elise rezistă nevoii de a scoate un oftat exasperat. Câtă prostie încrezută...

Din câte se părea, domnișoara Silver interpreta spusele tatălui ei drept aprobarea privind participarea ei la întrecerea cu Elise. Se duse țănoșă la aceasta și întinse mâna.

— Dă-mi arma!

Fără un cuvânt, Elise îi oferi muscheta. Era o armă bună, o versiune mai nouă a muschetei standard folosită de trupele de infanterie. Patul lucios, din lemn de nuc, nu era încă lovit și ciobit, iar porțiunile de alamă nu erau încă profanate cu zgârieturi. Fata se întoarse la tatăl ei, iar cei doi se lansară într-o discuție pe care Elise nu o putea auzi. Între timp, domnișoara Silver începu să examineze arma și să ia în vizor o țintă, cu mișcări demonstrative.

După câteva minute interminabile, domnișoara Silver și tatăl ei dădură afirmativ din cap.

— Am mai folosit așa ceva. Pușca asta o să fie numai bună, decretă fiica baronului, după care ea și tatăl ei porniră ca într-un fel

de paradă către marginea câmpului, privind atent țintele, printre pleoapele îngustate.

– Poftim. Dintr-odată, Elise auzi glasul lui Noah și se trezi că acesta îi pune în mâini pușca și pungile ei cu muniție. Lângă el aștepta Sarah, cu o expresie teribil de îngrijorată pe chip.

Elise își ridică ochii spre ei, surprinsă.

– Mulțumesc.

– Îmi pare rău pentru toate astea, zise Noah fără alt preambul. Domnișoara Silver e...

– Un copil, completează Elise. Cu o viziune infantilă privind propria importanță pe lumea asta.

Noah se uită la ea, cu maxilarul în continuare încordat.

– Da. Dar tatăl ei îi face toate poftele. Din punctul lui de vedere, fata lui are întotdeauna dreptate și convingerea asta sfidează limitele raționalului în cazul lui.

– Nu mai spune, răspunse Elise, cu cuvintele îmbibate de sarcasm.

– De asemenea, baronul are o bucată de pământ chiar lângă proprietatea lui John și a lui Sarah. Bucată de pământ pe care ei sunt în tratative să o cumpere, astfel încât John să-și poată extinde atelierul.

– Ar fi trebuit să-mi țin gura, declară Sarah, mohorâtă.

– Înțeleg. Elise cântărea în mâini contururile atât de familiare ale puștii.

– Zău? o întrebă Noah.

– Bineînțeles. Aveți nevoie ca eu să pierd în fața copilei ăsteia.

– Da. Cuvintele lui erau pline de regret. La ce om e baronul, sigur ar vrea să îi pedepsească pe doamna Barr sau pe soțul ei în vreun fel pentru că – după cum vede el lucrurile – au împins-o pe fiica lui să participe la o întrecere trucată pe care ea să o piardă și, astfel, să sufere îngrozitor. Chipul i se contorsionă într-o strâmbătură neplăcută.

Elise inspiră pe nas.

– Și mie ce îmi iese la afacerea asta?

Noah clipi, după care buzele i se relaxară într-un început de zâmbet.

– Iar îmi furi replicile.

– Sunt o actriță excelentă. Mă pricep de minune să țin minte replicile bune, confirmă ea. Dar mă gândesc că... aș putea să mă aștept de la una-alta din partea cavalerului meu rătăcitor, nu?

Noah își pipăi buzunarele demonstrativ.

– Ca să vezi, am rămas fără buchete de flori și fără panglici de mătase.

– Păcat! Atunci trebuie să găsești altceva.

– Ce-ai vrea?

Elise îi zâmbi, privindu-l în ochi – un zâmbet lent, jucăuș. Făcu un pas înainte și se ridică pe vârfuri.

– O să mă crezi obraznică. Sau nesocotită. Sau și una, și alta, îi șopti la ureche.

Observă cum respirația i se blocă în piept, auzi cum expiră ușor, forțat, și văzu cum degetele i se strânseră și i se relaxară apoi. Privirea pe care i-o adresă fu de-a dreptul arzătoare, iar Elise se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

– Din nou, astea-s replicile mele, domnișoară DeVries, îi răspunse pe un ton coborât.

– După cum am zis, domnule Lawson, întotdeauna le țin minte pe cele reușite.

– Prea bine, milady. Noah schiță o plecăciune formală, deși ochii nu i se desprinseră de ai ei nici o secundă. Puteți considera că avem o înțelegere.

Capitolul 11

Elise trase aer prelung în piept și expiră încet, relaxându-și trupul. Se uită de-a lungul țevii, localizând clar locul aflat chiar la marginea găurii lăsată în urmă de glonțul tras de domnișoara Silver. Era un adevărat miracol că nimerise totuși ținta, având în vedere că folosisese o muschetă și nu o pușcă, dar Elise trebuia să-i recunoască măcar meritul că reușise să se descurce cu o armă mai grea fără să se agite prea tare.

Toate țintele fuseseră date cu var, iar suprafața le fusese marcate cu cercuri concentrice, trasate cu negru, iar cea pe care o alesese

domnișoara Smith era aflată la o distanță medie. Dar nu era în mișcare. Și nu bătea vântul, nu ploua, iar vizibilitatea nu era îngreunată nici de fum, nici de ceață. În jur nu răsunau țipetele răniților sau muribunzilor, nu bubuiau copitele sau pașii celor care ucideau sau erau uciși. Nu se auzeau strigăte și nici șuieratul gloanțelor rătăcite. Această lipsă de elemente de distragere a atenției ajungea să o facă să se simtă dezorientată, își dădu seama Elise. Și totuși, avea să țintească acolo unde trebuia să o facă.

O chinuia faptul că trebuia să dea greș intenționat. Simțea o tentație imensă de a trage pur și simplu în centrul țintei, chiar și numai pentru a vedea ce față avea să facă domnișoara Silver. Dar nu merita să riște repercusiunile asupra familiei Barr sau a cine știe cui doar pentru a avea satisfacția de a-i da o lecție domnișoarei Silver. Chiar în secunda aceea, privirea îi fu atrasă de o mișcare, chiar dincolo de țintă. O pată de cenușiu, în mișcare, chiar deasupra zidului din celălalt capăt al câmpului. Schiță un zâmbet și apăsă pe trăgaci.

Noah privi cum Elise trase, absorbind reculul armei cu o asemenea ușurință încât oricine ar fi urmărit-o și-ar fi dat seama fără nici o îndoială că trăsesese cu arma aceea de mii de ori. Pușca devenise o prelungire a mâinii ei, poziția de tragere era impecabilă, iar fiecare mișcare trăda o pricepere desăvârșită, mai ales poziționarea minuțioasă și atentă a țevii în secunda anterioară apăsării pe trăgaci. În timp ce tot restul perechilor de ochi se mutau instantaneu asupra țintei, ai lui rămaseră la femeia în rochie verde, care își îndreptase umerii. Pe buze îi juca un zâmbet ușor, ca și cum ar fi deținut o taină amuzantă.

– A ratat, anunță înțepător domnișoara Silver de unde urmărise tragerea și își împreună mâinile, încântată. Apoi îi adresă un zâmbet victorios lui Elise. Poate că, dacă te mai antrenezi, o să tragi mai bine, domnișoară DeVries.

– Sunt convinsă. Elise își compusese trăsăturile într-o expresie potrivit de gravă și de pedepsită, iar Noah nu era sigur dacă să râdă, văzând cât de bine juca teatru, sau să se înfurie, pentru ea, văzând toată farsa aceasta și atitudinea condescendentă a domnișoarei Silver. În clipa următoare, însă, Elise îi întâlni privirea și îi făcu cu ochiul, astfel că orice urmă de mânie dispăru cu totul, căci dintr-odată erau parteneri în toată această țărășenie.

„Sunt în aceeași tabără cu tine, nu în cea inamică.”

În sufletul său se purta o bătălie, o adevărată înfruntare decisivă cu partea din el în care precauția și resentimentele se împlântaseră adânc. Aceasta îl ajutase să se țină la distanță și la adăpost de trecutul său ani de-a rândul, lucru care îl ajutase să supraviețuiască de unul singur. Acum însă, Noah se întreba dacă își mai dorea să se țină la distanță, la adăpost. Asta pentru că, de cealaltă parte, inima și conștiința îi erau influențate de admirație și speranță. Pentru că, atunci când Elise DeVries intrase în viața lui, călare pe calul ei frumos, adusese cu ea ideea că, de fapt, nu era singur. Și afirmarea insistentă că, dacă făcea această alegere, putea fi tot ceea ce Elise părea să creadă că avea potențialul de a fi.

Femeia aceasta credea în el. Chiar și dacă îi știa toate tainele, tot credea în el. Mai mult decât crezuse el însuși vreodată.

Iar faptul că era conștient de asta făcea să îi fie greu să se concentreze asupra oricărui alt lucru de pe lume decât asupra acestei femei frumoase, care ținea în continuare în mâini o pușcă Baker.

Nu-și putea desprinde ochii de la ea. Refuza să ia în seamă grupurile de oameni care murmurau și arătau către ținte. Refuza să o ia în seamă pe domnișoara Silver, care primea felicitările tatălui ei, lângă marginea câmpului. Refuza să ia în seamă persoanele care rămăseseră în apropiere, fixând-o pe Elise cu priviri curioase. Se duse direct lângă ea și se opri, având pur și simplu nevoie să fie alături de ea.

Elise îi adresă un zâmbet scurt, după care se aplecă pentru a cerceta cremenea de la pușcă.

– Unde e Sarah?

– E cu John, rosti Noah, încercând din răspuțeri să arboreze un aer politicos pentru a rezista impulsului coplesitor de a o săruta și, astfel, să mențină această senzație îmbătătoare de complicitate pentru încă alte câteva momente.

– A, bineînțeles. Te rog să îmi spui dacă piticania aia de baron îi face vreo problemă – ei sau celorlalți din familia ei – în perioada următoare.

– De ce? Ai tu grijă să fie exilat? Sprâncenele lui Noah se uniră, însă vorbele ei reușiră să-i ofere prilejul de a se concentra asupra a altceva decât dorința care-i bubuia prin vene.

Elise își înalță capul și îi adresă o privire aprobatoare.

– Vai, ce idee excelentă, domnule Lawson!

– Glumeam.

– Eu nu.

– Ai putea aranja așa ceva?

– Da. Deși la Chegarre și Asociații sunt oameni care au relații mult mai sus-puse decât mine în această privință. Cred că i-aș recomanda doamnei Barr să discute cu ei.

Noah își simți gura deschizându-i-se de la sine.

– Sper că mi-am jucat rolul bine, da? întrebă Elise, concentrându-se din nou asupra puștii.

Noah își drese vocea.

– Nu trebuia să ratezi ținta cu totul.

– Dar nici n-am ratat-o.

– Glonțul tău n-a nimerit cercul alb.

– Aaa! Da, păi... n-am tras la ținta aia, îi spuse ea, curățând camera armei.

– Atunci ce Dumnezeu ai luat în cătare?

– Am văzut un șobolan.

– Un șobolan? Noah se uită lung la ea. Poftim? Unde? Eu n-am văzut nici un șobolan.

– Pe zidul din partea cealaltă. Alerga pe el. Cam la un metru spre stânga de la poartă. Termină cu operațiunea de curățare și își înălță capul. Ți-am spus că detest șobolanii. Să știi că-s oameni care spun că ei anunță Moartea Neagră, să știi.

– Zidul din partea cealaltă. Noah era conștient că repeta ce spusese ea, ca un retardat, dar zidul respectiv era la o distanță cel puțin dublă față de cea la care se afla ținta.

– Da. Elise dădu din mână, într-o încercare de a îndepărta o muscă. Știi ceva? Mi-e o foame de lup. Chestia asta cu pierdutul m-a lăsat lihnită de-a dreptul. Crezi c-am putea să facem rost de ceva de mâncare?

Noah o țintui cu o privire severă.

– Rămâi aici!

– Ce... începu ea, însă bărbatul pornise deja în pas alergător de-a lungul câmpului, îndreptându-se către zidul care îl mărginea. Ajunse la poarta de lemn și apoi o luă cu pași măsurați spre stânga. Dacă fusese într-adevăr un șobolan acolo ar trebui să-l gă...

Se opri brusc, după care sări peste zid. La peste un metru de cealaltă parte, în ierburile plăcut mirositoare zăcea un șobolan. Sau ce mai rămăsese din el. Îl întoarse cu vârful cizmei, văzând cum din blană îi săriră mai mulți purici. Trupul era și acum cald.

Se întoarse și se uită fix în direcția în care se afla Elise, rochia ei verde fiind ușor de localizat prin mulțimea de oameni care se mișcau în continuare de colo-colo. Vedeă clar că tânăra își pusese mâinile în șolduri și dădea din cap, nevenindu-i să creadă. Cu pași lenți, Noah se întoarse spre pavilion.

Elise îl privi ridicând dintr-o sprânceană, cu maxilarul încordat.

– Ce ai găsit de cealaltă parte a zidului, domnule Lawson?

– Un șobolan.

– Dumnezeule mare! Nu mai spune... Și... era mort?

– Da, mormăi el.

– Ca să vezi! Să știi că ai fi putut să eviți să te duci tocmai până acolo dacă m-ai fi crezut, rosti Elise, cu o notă sardonică în glas. O femeie mai puțin sigură pe ea s-ar putea simți ofensată de o asemenea lipsă de încredere.

Noah se făcu mic.

– Nu-i corect!

– Da, păi... viața nu e prea corectă, domnule Lawson. Tocmai am pierdut un concurs de tras la țintă în fața unei copilițe prostuțe care și-ar fi găsit sfârșitul în nici șase săptămâni în Canada, pe timp de iarnă, dacă ar fi fost nevoită să se bazeze pe priceperea ei la tras cu pușca pentru a-și asigura de-ale gurii. Asta nu e corect, să știi.

– Să fiu al naibii, ai omorât un șobolan care se afla pe zidul din capătul opus al câmpului... Asta-i...

– Dovada că-s expertă? completă ea, pe un ton arțăgos.

– Foarte dificil. Aproape imposibil.

– Imposibil? Elise scoase un zgomot deloc politicos. Bine că nici tu nu te bazezi pe cât de bine tragi cu pușca pentru a avea mâncare pe masă, în cazul ăsta. Inspiră prelung, pe nas. Mereu le faci complimente de-astea femeilor care te însoțesc la picnicuri?

Noah își trecu mâna prin păr, dându-și seama că se dovedise de-a dreptul moșic. Elise avea dreptate.

– Îmi cer scuze.

Tânăra oftă.

– Bine, se acceptă. Își puse mâna pe brațul lui. La un moment dat, domnule Lawson, o să mă iei pur și simplu prin surprindere. O să mă crezi pur și simplu când îți spun ceva. Îl bătu ușurel pe braț, iar Noah îi prinse palma într-a lui.

O trase mai aproape, nefiind dispus să-i elibereze mâna din strânsoare.

– Mulțumesc că ai pierdut.

– Pentru nimic. Elise dădu din cap, ambiguu. Te rog să nu-mi mai ceri niciodată să fac una ca asta.

– Nu mai fac. Noah se opri, lăsându-și ochii să i se plimbe pe chipul ei frumos.

– Bine. Îi zâmbea din nou. Sunt mai mult decât dispusă să pierd în tot felul de întreceri dacă e nevoie, dar nu și la cele de tras cu pușca. Am și eu mândria mea, să știi.

– Ești... Glasul lui se stinse, căci Noah nu reușea să aleagă termenul cel mai potrivit. „Incredibilă. Incomparabilă. În aceeași tabără cu mine.“

Și chiar așa era. Pentru prima oară de când devenise un bărbat în toată firea, nu mai era singur. Da, avea niște prieteni minunați și era înconjurat de oameni dragi, dar aceștia fuseseră ținuți întotdeauna la o distanță precaută. Nici măcar John, cel mai apropiat prieten al său, nu-i știa adevăratul nume. Avusese foarte puține relații cu reprezentantele sexului opus, știind că asemenea legături aveau să fie lipsite de orice intimitate autentică dincolo de plăcerea fizică. N-ar fi putut să existe între ei dezvăluiri șoptite ale speranțelor, visurilor și ale poveștilor din trecut pentru că Noah nu putuse – și nici nu voise – să dezvăluie nimic adevărat. Ca toți ceilalți, femeile respective cunoscuseră doar omul pe care se străduise el să li-l arate, persoana frumos conturată cunoscută sub numele de Noah Lawson.

Iar toate aceste eforturi de a se păzi de ochii celorlalți îl făcuseră, în fond, să se simtă și mai singur. Asta până ce o cunoscuse pe Elise. Până ce o întâlnise pe femeia care îi știa secretele. Până ce femeia aceea refuzase să îl părăsească, refuzase să dea înapoi, refuzase să-i accepte reproșurile. În loc să plece, îi smulsese alte câteva secrete din cele pe care le purtase pe umeri ani întregi, primindu-le în inima ei neînfricăată.

Și, astfel, îi mai ușurase povara.

– Cum sunt? îl îmboldi Elise, aruncându-i o căutătură ușor nedumerită.

Bărbatul tresări, dându-și seama că Elise aștepta în continuare ca el să-și termine propoziția. Numai că... nu putea. În mintea și în inima sa se aglomerau tot felul de cuvinte, sentimente și dorințe, iar el nu putea să le ordoneze într-o propoziție care să illustreze exact ce reprezenta Elise DeVries pentru el. Întinse mâna și îi atinse chipul, folosind singurul limbaj pe care-l putea stăpâni acum.

Pupilele ei se dilatără, iar respirația îi deveni neregulată și fu nevoie de un efort să-și aducă aminte că se afla într-un pavilion public, înconjurat de oameni care mergeau încolo și înapoi, ale căror conversații îi ajungeau la urechi sub forma unor frânturi când mai puternice, când mai slabe. Fu nevoie de un efort pentru a-și aminti de ce nu putea să o sărute chiar acolo. Nevoia dureroasă de a o simți era cât pe-acum să copleșească orice dram de simț practic pe care-l poseda.

– Dacă te mai uiți mult așa la mine, domnule Lawson, o să fac o prostie, după care tu o să faci o prostie și mai mare și, până dimineață, o să ne trezim cununați cu acte-n regulă, murmură ea.

– Nu suntem într-o sală de bal londoneză, rosti el, chiar și numai pentru a-și distrage mintea de la dorința primară care-l sfârteca doar la gândul de a o băga pe femeia aceasta în patul lui. Și de a o ține acolo la nesfârșit.

– Nu, suntem pe-un afurisit izlaz de oi. Înconjurați de arme. Și de oameni. Și de căcăreze de oaie. Nu înțeleg însă de ce e mai bine că suntem aici.

Noah își trecu degetul mare peste conturul maxilarului ei.

– Chiar am nevoie de o trăsură. Una cu zăvor la ușă.

Elise se cutremură și-și umezi buza inferioară.

Instantaneu, tot sângele din corpul lui Noah se concentrează în zona vintrelor.

– Nici n-ai idee cât te doresc acum. Nu putea decât să fie sincer cu ea, stând acolo, în pavilion. Ți-aș oferi...

Un foc de muschetă spintecă aerul, marcând începutul concursului de tir.

– Măncare, articulă ea, făcând un pas înapoi, astfel încât Noah n-ar mai fi putut s-o mai atingă.

Mâinile lui se lăsă moi, pe lângă corp.

– Poftim? Pâcla de dorință carnală abia dacă-i permitea să mai gândească.

– Poți să-mi oferi ceva de mâncare. Glasul ei era tremurat. Noah trase câteva guri mari de aer. Acum o să plec, domnule Lawson. Îi întoarse spatele și plecă de pe câmpul acela, departe de el. Departe de nesăbuiința care îi prinsese în vraja ei.

– Unde te duci? Noah porni grăbit pe urmele ei. Creierul său primise înapoi o cantitate suficientă de sânge încât să-și iasă din amorțea.

– Să găsesc ceva de mâncare.

– Atunci dă-mi măcar mie pușca. O pun înapoi în căruță.

Elise deschise gura, ca și cum s-ar fi pregătit să i se opună.

– Nu am văzut nici o față care să nu-mi fie familiară, domnișoară DeVries. Și oricine ar vrea să-mi facă vreun rău ar trebui să fie de-a dreptul idiot ca să facă vreo mișcare în fața atâtor oameni pe care-i consider prieteni. Cuvintele îi fură punctate de un alt foc de mușchetă. Mai mult, prieteni care în momentul de față au în mâini arme de foc.

Elise pipăia patul puștii, nesigură.

– Ești sigur?

– Complet. Noah întinse mâna, după armă.

Și totuși, Elise șovăia.

– Dacă-ți faci probleme privind mâncarea, tot ce se va servi la picnic e deja împușcat și jupuit.

Elise se strâmbă la el.

– Foarte amuzant.

– Ei, încerc și eu...

Încet, Elise puse arma în mâna lui.

– Mă încred în tine să mă anunți dacă observi vreo schimbare, domnule Lawson.

– S-a înțeles. Și mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că ai încredere în mine.

Elise negă din cap.

– Nu am nevoie de cuvintele tale frumoase, domnule Lawson. Poți să-mi mulțumești făcând același lucru pentru mine, cândva.

— Aș fi în stare să pun rămașag pe toți nasturii de alamă pe care i-am vândut la viața mea că domnișoara DeVries a pierdut intenționat concursul ăla de tras la țintă cu fata baronului Corley, spuse Stuart Howards, aproape strigând ca să se facă auzit peste melodia care pulsa în jurul lor. Pământul de sub tălpile lui Noah vibra de-a dreptul, resimțind pașii dansatorilor care se învâртеau nu de parte de el.

Noah îl asculta oarecum distrat. Howards, care acum era ușor cherchelit, era unul dintre cei vreo zece-doisprezece bărbați care aduseseră vorba de întrecere în discuția cu Noah, sperând ca acesta să confirme sau să contrazică această idee, care părea să fie pe buzele tuturor celor aflați la picnic. În public fuseseră prea mulți veterani, care recunoscuseră nu numai arma folosită de Elise, care era oarecum neobișnuită, ci și priceperea mâinilor care o folosiseră.

— Poate, răspunse el ambiguu. Era același răspuns pe care li-l oferise și celorlalți. Ochii săi scanau mulțimea, în căutarea femeii respective.

Howard luă o înghițitură sănătoasă din cana sa cu bere.

— De unde e domnișoara DeVries? îl întreabă, cu chipul îmbujorat de căldură, de alcool sau de amândouă laolaltă.

În momentul acela, ochii lui Noah dădură de Elise. Tânăra stătea lângă marginea zonei de dans, bătând din picior în ritmul muzicii și cu o expresie de dor nostalgic pe chip. Pentru prima oară, nu cerceta mulțimea, în căutarea unui pericol despre care el știa că nu se afla aici. În loc de asta, admira dansatorii, cu aerul cuiva care și-ar fi dorit foarte mult să li se alăture.

— Din York, răspunse Noah, neatent.

— Aha, e din nord. Howard dădu serios din cap, ca și cum așa se explica tot.

Printre trupurile care se învâртеau pe acordurile melodiei populare, ochii lui Elise îi întâlniră pe ai lui Noah, ca și cum l-ar fi simțit privind-o. Acesta dădu ușor din cap înspre dansatori și ridică dintr-o sprânceană. Chipul ei fu luminat dintr-odată de un zâmbet radios. Într-o clipită, sângele lui Noah se înfierbântă și inima începu să îi bată mult mai tare.

Era pierdut. O dorea pe femeia aceasta dincolo de orice rațiune sau simț practic. Pentru că erau aici, avea să se mulțumească cu un dans, deocamdată, dar știa bine că n-avea să fie de ajuns.

Howard tocmai se ștergea la gură cu mâneca de la cămașă.

– O groază de călători prin oraș, în perioada asta a anului, zise. Face bine la negoț, să știi, deși trebuie să stai cu ochii în patru. Chiar ieri mi-au intrat doi înși în prăvălie și tot întrebau de...

– Te rog să mă scuzi, Howards, îl întrerupse Noah, dar știu o doamnă care caută un partener de dans. Iar Noah n-ar fi permis nici în ruptul capului ca Elise să danseze cu altcineva. Ea era a lui și doar a lui. Pornise deja spre ea, prin mulțime, înainte ca Howards să fi avut timp să-i dea un răspuns. Ceea ce părea oarecum grosolan, însă lui Noah nu-i mai păsa, oricât s-ar fi străduit. Nu-l interesa câtuși de puțin să discute despre nasturi de alamă sau despre cum mergeau vânzările lui Howards. Acum, singurul lucru care-l interesa era femeia în rochie verde care-i făcea măruntaiele să i se contracte de nerăbdare și de dorință.

Nu avu nevoie decât de câteva secunde pentru a o trage pe Elise din mulțimea de spectatori spre cuplurile care dansau, savurând bucuria și încântarea care-i radiau în privire când își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

Capitolul 12

Drumul spre casă fu plin de o fericire mulțumită, soții Barr având grijă să mențină conversația vie. Într-un final, îi lăsară pe Noah și pe Elise în fața casei lui, după care își întoarseră căruța și porniră spre gospodăria lor.

Pătrățel îi întâmpină, ridicându-se din locul unde dormise până atunci, lângă ușa casei, întinzându-se și dând bucuros din coadă.

– Să înțeleg că am ajuns acasă înaintea doamnei Pritchard? întreabă Elise. Nu e nici o lumină aprinsă.

– I-am sugerat că poate și-ar dori să rămână la o prietenă, în oraș, câteva nopți, îi răspunse Noah.

Surprinsă, Elise se întoarse către el, cu luna argintându-i câteva suvițe de păr.

– Poftim? Când?

Noah întinse mâna și îi împinse o șuviță rebelă după ureche.

— I-am spus chiar înainte să plecăm spre picnic. Pentru că dacă, într-adevăr, vărul meu și-a pierdut complet mințile și cineva chiar a primit sarcina de a uide un duce care nu mai există, nu vreau să o pun în pericol.

— Mulțumesc, rosti Elise. Mulțumesc că mă crezi.

— Țin să se consemneze că tot mă simt ca un netot, preciză Noah, prinzând mai bine în mână pușca lui Elise, pe care o luase din spatele căruței.

— Nu-mi pasă cum te simți. Doar că poți să te simți într-un fel sau altul. Și aș vrea ca lucrurile să și rămână astfel. Ce explicație i-ai dat doamnei Pritchard?

— Nici una.

— Nici una? Nu te-a întrebat de ce...

— Nu, nu mi-a pus nici o întrebare. Pur și simplu a tras tot felul de concluzii. Iar eu n-am contrazis-o în nici un fel.

— Zău așa? Expresia serioasă de pe chipul lui Elise fu înlocuită de un zâmbet larg. Ce fel de concluzii?

— Genul de concluzii care o să-i frângă inima dacă nu mă iei de bărbat până joia viitoare. Cel târziu vineri.

— Aha, o să-mi eliberez programul, atunci.

— Ți-aș rămâne recunoscător. Noah izbucni în râs.

În momentul acela, între ei se lăsă o tăcere stranie, căci aerul cald, de vară, era încărcat cu parfumul trandafirilor, iar lumina intensă a lunii crea forme și umbre ciudate în jurul lor.

— Te-ai simțit bine în seara asta? întrebă Noah, pentru a rupe tăcerea. Habar nu avea ce îl făcuse să întrebe asta.

— Da.

— Pari surprinsă.

— Poate că și sunt. Seara asta mi-a adus aminte de o vreme în care lucrurile erau... mai simple. Mi-a readus în minte o mulțime de amintiri fericite. Își acordă câteva clipe de tăcere. Mulțumesc pentru asta.

— Nu am făcut nimic.

— Ai dansat cu mine.

— Nu prea bine.

Elise își ridică privirea către el, zâmbind.

— Ba țin să te contrazic. Mi-ai părut de-a dreptul fermecător, Sir Noah.

Acesta simți ca și cum un pumn uriaș îi cuprinse și-i strânse pieptul. Momentele ca acesta aproape că-l făceau să-și piardă complet autocontrolul. Într-o altă viață, ei doi ar fi putut să fie un cuplu obișnuit, doi iubiti care stăteau pur și simplu într-o grădină parfumată de trandafiri, sub razele lunii pline. Iar în seara aceasta mai fuseseră câteva ocazii, alte momente pline de dans, muzică și râs, momente în care uitase de ce venise Elise aici. Momente în care uitase că simpla ei prezență reprezenta o lume care aștepta să pună gheara pe el, o lume plină de complicații și de amărăciune.

Dar aceste fărâme de timp erau trecătoare. Și, în viața aceasta, în realitatea aceasta, stăteau pe marginea unui abis de dorință, a unui cazan bizar de circumstanțe care clocotea sub ei, ceea ce făcea ca fiecare pas pe care-l făceau să fie periculos și imprevizibil.

Noah întinse mâna, căutând-o pe a ei, ca și cum acel gest ar putea să-i ofere echilibru. Elise își lăsă mâna într-a lui, iar apoi el îi simți degetele strângându-i-se în căușul palmei lui.

– Ce facem aici, Noah? întrebă Elise dintr-odată în încremenirea deplină, cu un glas trist, gol de orice urmă de amuzament.

Noah nu voia să poarte această discuție. Voia să se agațe de acest vis pentru încă vreo câteva minute, astfel încât să o ducă înăuntru și să o dezbrace. Să o întindă pe patul lui și să facă dragoste cu ea așa cum își dorise încă de prima oară când Elise îi zâmbise. Avea să o facă a lui pentru noaptea aceasta și pentru totdeauna. Astfel încât să danseze mereu cu el la picnicuri. Astfel încât să-i mulgă vacile oricând voia ea. Astfel încât să se îndrăgostească cu totul și definitiv de ea.

– Nu știu.

– Nu putem continua așa. În lumina palidă a lunii, ochii ei erau plini de tristețe. Nu mai putem să ne prefacem. Să ne dorim ca lucrurile să fie altfel. Asta n-ar face decât să îngreuneze totul și, în cele din urmă, n-ar rezolva nimic.

Avea dreptate, iar Noah detesta asta.

– Am nevoie să-mi dai un răspuns, Noah, rosti Elise, în șoaptă. Am nevoie să-mi spui că o să te întorci în Londra.

Noah simți cum în piept i se formă din nou acel gol cunoscut, acel hău întunecat plin de durere și resentimente. Veselia și fericirea din seara aceasta se prăbușiră în acel hău într-o clipită, lăsându-l pustiu. Voia să-i spună ce voia să audă. Că avea să abandoneze tot ce clădise aici, în Nottingham. Că avea să intre vijelios în Londra,

să ia în stăpânire un titlu nobiliar pe care nu și-l dorea și, astfel, să salveze o mamă care nu-l dorise niciodată.

— Vreau. Dar nu pot. Nu... nu încă.

— Nu vrei. Sunt două lucruri complet diferite.

Noah își feri privirea. Hăul deveni o apăsare, o greutate zdrobitoare care îi bloca respirația.

— Am făcut o promisiune să o ajut pe mama ta, Noah, și am de gând să mă țin de cuvânt. Chiar dacă sorții șoptesc că nu merită asta. Glasul îi tremura ușor. Am zis că n-o să plec de aici fără tine, dar am mințit. Pentru că, sinceră să fiu, nu pot să te oblig să faci nimic. Nu pot să te oblig să te urci pe cal și să pornești spre Londra. Nu pot să te forțez să-ți asumi un titlu care îți aparține de fapt și de drept.

Noah privea în noapte, fără să distingă ceva, mai nefericit ca niciodată. Elise avea un mod de a privi lucrurile care le reducea la elementele esențiale, eliminând aparențele și scuzele care acopereau adevărul. Și lăsa în urma ei leșuri de frici, îndoieli și secretele care săreau în ochi, ca niște oase albite în lumina puternică a soarelui.

— Nu pot să-ți dau răspunsul pe care vrei să-l primești pentru că nu știu dacă o să pot să o iert vreodată, rosti el, răgușit. Acesta era adevărul. Și era îngrozitor. Se detesta pentru asta. Nu știu dacă o să o pot ierta vreodată pe mama pentru ce a făcut.

— Atunci n-o face.

Capul lui Noah se întoarse brusc spre ea, sub influența șocului resimțit.

Elise își ridică ochii către ai lui.

— Consideri că e vinovată de tot ce ai îndurat. De tot ce ai fost nevoit să faci. Iar eu nu pot să-ți spun că n-ai dreptate să crezi asta.

Înțelegerea ei era ca un cuțit care i se răsucea adânc în inimă. L-ar fi durut mai puțin dacă Elise l-ar fi blamat, dacă l-ar fi acuzat de lipsă de onoare, de nepăsare sau de cruzime. Toate fiind acuzații pe care și le aruncase singur în obraz nu o dată.

— Am trăit ca un animal sălbatic cinci ani, închis în temnița aia. Cuvintele acestea i se revărsară de pe buze, ca veninul care se scurge dintr-o rană infectată. Și acum mai am cicatrice de la lanțuri. Mă țin neau legat, mă suspendau într-un soi de leagăne și îmi turnau apă ca gheață peste cap ore la rând, până leșinam. Dormeam pe niște paie putrezite, în vomă și rahat, iarna dărdăiam de frig, vara mă sufocam de căldură. M-am luptam cu alți copii pentru cine știe ce resturi

de mâncare, pentru că altfel aş fi murit de foame. Am omorât un bărbat pentru că îl viola pe un băiat cu puţin mai mare decât mine. Respira greu. Am devenit...

– Tu. Elise îl întrerupse, aruncând flăcări din ochi. Ai devenit tu. Greutăţile cărora le-ai supravieţuit n-au reuşit să te frângă, Noah Ellery. Te-au făcut puternic. Mai puternic decât orice om pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc. Elise respira la fel de greu ca şi el. Nu pot să-ţi spun că într-o bună zi o să găseşti puterea de a ierta. Nu ştiu asta. Dar ştiu că faptele mamei tale ţi-au definit cândva existenţa. Nu le mai lăsa să ţi-o modeleze şi acum. Acum, tu deţii controlul, Noah. Este cazul să decizi ce vrei să faci cu această putere. Elise îşi lăsă palma să alunece dintr-a lui şi apucă puşca, luându-i-o din mână.

Tânărul stătea ca împietrit.

Elise se ridică pe vârfuri şi îşi lipi scurt buzele de ale lui, un sărut tandru, impresionant, care se termină chiar înainte să înceapă. Se retrase şi începu să urce treptele care duceau către uşă, întorcând capul doar o singură dată.

– Plec la răsărit, fu tot ce spuse.

Somnul veni greu, iar când se instală, fu turbure, plin de umbre neliniştite, apăsătoare. Noah se trezi brusc, lac de sudoare, neştiind sigur cât de mult dormise, dar afară era în continuare întuneric. În cameră domnea o atmosferă ciudată, de nelinişte. Auzea cântecul greierilor de afară, iar aerul din jurul său era greu şi umed. Prin fereastră pătrundea un fascicul de raze de lună care tremură scurt sub apăsarea unor degete de nori care goneau pe boltă.

Se întoarse cât mai silenţios, dându-se jos din pat şi ieşind din cameră. Nu se obosi să aprindă vreo lumânare, căci luna proiecta o lumină slabă prin camerele pe care oricum le ştia ca pe propriile buzunare. Se opri la uşa odăii lui Elise, cu respiraţia tăiată, încercând să distingă vreun zgomot care să-i arate că era trează. Sau poate vreun sforăit.

Dar din interior nu se auzea nimic.

– Elise? rosti el în şoaptă.

Nu primi nici un răspuns. Rămase lângă uşă, nesigur. Şi simţindu-se mai ridicol decât se simţise de mult timp. Ceea ce, luând în considerare evenimentele recente, era ceva. Dar ce Dumnezeu îşi închipuia că făcea, strecurându-se prin casă desculţ, cochetând

cu ideea de a o spiona pe o femeie care, fără îndoială, dormea în patul pe care i-l oferise? Existau nume pentru cei care făceau lucruri de genul acesta. Și nici unul dintre ele nu era de bun augur.

Un lătrat slab îl făcu să-și înalțe capul. Se încruntă și se îndepărtă de ușa lui Elise, intrând cu pași silențioși în sufragerie. Prin ferestrele înalte văzu că grădina era nemișcată și tăcută, scăldată în lumina palidă. Putea distinge siluetele copacilor aflați la marginea pășunii, pete întunecate pe fundalul argintiu reprezentat de râul care se afla dincolo de ei. Privirea îi fu atrasă de o pată albă în mișcare, la urechi îi ajunse un alt lătrat, iar Pătrățel se făcu nevăzut printre copaci. Pătrățel nu pleca niciodată noaptea de lângă casă. Uneori dormea în hambar, când ploua sau când era frig, dar în nopți ca aceasta dormea în fața casei. Nu avea nici un motiv să se aventureze pe malul râului. Asta dacă nu cumva...

Pentru o clipă de șoc paralizant, Noah încremeni, după care se întoarse cu pași zoriți la camera lui Elise și deschise ușa. Cearceafurile erau mototolite, pernele mișcate, însă patul, ca și camera, era complet gol.

- Ei, drăcia naibii, înjură în barbă Noah. Văzu rochia ei verde atârnată respectuos de cuiele bătute în perete. Acolo se afla și rochia ei urâtă, maro, precum și haina albastră, uzată, pe care o purtase în după-amiaza precedentă. Dar cămașa și pantalonii nu se vedeau nicăieri.

Trebuia să termine. Să nu mai dispară așa. Nu numai că era deranjant, ci și de-a dreptul periculos. Dincolo de ideea absurdă cu asasinii care poate că-i pândeau, prin jur putea să dea oricând de braconieri sau de hoți. Sau de cine știe ce capcane sub forma unor gropi în pământ în care să cadă și să-și fractureze vreun picior. Sau să cadă din vreun copac, prilej numai bun să-și rupă gâtul.

Porni în mare grabă, îndepărtându-se de fereastră, fără să se mai deranjeze să se întoarcă în dormitorul său, ca să-și tragă o cămașă pe el, însă își luă cuțitul de vânătoare din cuiul de lângă ușă unde-l ținea întotdeauna. Ieși în noapte și fluieră, chemându-l pe Pătrățel. Nici un răspuns. Neliniștea i se scurse în suflet, însă Noah o izgoni cu un efort.

Era teafără și nevătămată, își spuse. Probabil că se cocoța într-un copac sau orice altceva obișnuia să facă Elise DeVries într-o

noapte cu lună ca asta. Probabil că femeia asta era oricum o ființă nocturnă. La naiba, n-ar fi fost deloc surprins să descopere că, în nopți ca asta, se transforma într-o bufniță. Sau într-un liliac. Sau într-una din ielele despre care povestea doamna Pritchard. Elise îi dovedise în mod repetat că se putea metamorfoza în orice.

Se deplasa către râu, fără să-și dea seama că alerga de-a dreptul. Fluieră din nou, un sunet ascuțit, luptându-se să țină la distanță panica. De data aceasta fu răsplătit cu un lătrat scurt din direcția râului, urmat de o tăcere bruscă. Spaima de gheață pe care o tot respinsese își înfipse ghearele crude în carnea lui, făcându-i părul de pe ceafă să i se zbârlească. Ceva nu era în regulă. Se întâmplase ceva.

Gonea nebunește prin vegetația deasă, sărind peste gard și parcurgând porțiunile deschise cu viteză maximă. Un alt lătrat și Noah se forță să alerge chiar mai repede. Luna se ascunsese în spatele unor nori hoinari, scufundând peisajul din jur în beznă. Continuă să gonească și ajunse la perdeaua de copaci exact când luna reapăru, oferindu-i măcar posibilitatea de a se orienta în spațiu. Se avântă în vegetația densă ca un animal panicat, năvălind pe malul râului cu respirația întretăiată, chinuindu-se să tragă aer în plămâni. Lumina lunii sărăci din nou, iar Noah se trezi nevoit să se chinuiască pentru a zări ce era în jur. Simți atingerea unui nas ud în palmă în același moment în care ceva moale se lăsă pe piciorul său gol. Se trase înapoi instantaneu, ținând cuțitul în față, simțindu-se vulnerabil și orb.

Perdeaua de nori se dădu la o parte. Instantaneu, reuși să distingă blana bogată și albă a lui Pătrățul care ședea în fața lui, așteptând, cu dinții expuși într-un rânjet plin de salivă și lovind surd cu coada în covorul de frunze uscate. Masa caldă de pe piciorul lui Noah se dovedea a fi un rozător moale, de o culoare incertă.

Ce Dumnezeu se întâmpla? Mai mult ca sigur, dacă Elise dăduse de necaz, câinele ar fi fost agitat, nu i-ar fi oferit daruri sub forma unui șobolan mort. Își lăsă cuțitul în jos, simțindu-se ridicol. Din nou. Dar, dacă Pătrățul era aici, nici Elise nu putea fi departe.

„Recunoaștere“, așa era sigur că urma să i se justifice ea când avea să-și facă apariția din pădure, ca un elf. După care o să-l întrebe de ce respira ca un taur obosit, de ce îi șiroia sudoarea pe față și piept, de ce îi bubuia inima în urechi și de ce gonise așa din casă până aici.

Când avea să dea de ea, o s-o zgâlțâie până când o s-o facă aproape pe să-și dea sufletul. Asta dacă scăpase de hoții, braconierii, asasinii și de ielele care o pândiseră în mintea lui. Spaima care aproape că-l sugrumase se mai atenuă. Se aplecă și luă în mână darul lui Pătrățel, aruncându-l înapoi în direcția câinelui, cu o mulțumire nesigură. Afurisitul ăla de câine era măcar politicos.

Îl privi pe Pătrățel cum porni cu mișcări stângace către râu și se întinse lângă apă, lăsând șobolanul jos. Îl văzu ciulind urechile la ceva, după care își relua cercetarea atentă a celei mai recente prăzi ale sale.

Noah se uită în direcția în care privise câinele său și inima i se opri. Elise plutea cu fața în sus în apă, îmbrăcată doar în cămașa ei lungă, cu părul involburându-i-se în jurul feței, formând un nor întunecat pe suprafața argintată a apei. Avea ochii închiși și chipul relaxat, iar pielea îi căpătase o paloare deosebită sub razele lunii.

Nu se mișca deloc.

Cu un țipăt chinuit, Noah se puse în mișcare.

Capitolul 13

În contact cu pielea ei fierbinte, apa era rece, iar senzația de anulare a propriei greutate pe care i-o dădea plutirea reușea să o aline și să o calmeze.

Neputând să doarmă, Elise se strecurase afară din casă și se dusese ținută către pădurea dinspre râu, căutând să pună ceva distanță între ea și bărbatul care se culcase de cealaltă parte a peretelui odăii ei. Ieșise pe mal și, sufocată de fierbințeala nopții, nu putuse rezista chemării apei argintii. Intrase ușor în apă și se întorsese pe spate, privind lung multitudinea de stele de pe boltă. Sub apă, sunetele lumii erau estompate, iar Elise acceptă cu dragă inimă acea liniște, folosindu-se de acest răgaz pentru a-și calma gândurile nebunești și a și le pune în ordine.

Avea să se întoarcă în Londra fără el.

Dezamăgirea pe care o simțea era ca o tăietură adâncă, mai adâncă decât ar fi fost dispusă vreodată să recunoască. Crezuse că Noah

avea să facă pentru mama lui ceea ce ducesa refuzase să facă pentru propriul fiu. Și crezuse că, dacă reușea să-l facă pe Noah să-și dea seama că nu era singur, acesta avea să poată să treacă peste durerea profundă cauzată de faptul că fusese părăsit de toți. Însă eșuaseră amândoi.

Și totuși, dacă era să se pună în locul lui și își examina sincer cele mai întunecate cotloane ale sufletului, nu putea spune cât de cât sigur că ea ar fi reacționat altfel decât o făcuse el. Poate că știa tot ce îndurase, dar nu trăise pe pielea ei toate acele grozăvii. Nu fusese copilul acela condamnat la o soartă mai rea decât chinurile iadului tocmai de cei doi oameni în care se încrezuse că aveau să-l apere și să-i ofere siguranță. Gândindu-se la toate acestea, ochii i se umpleau de lacrimi.

Dar plânsul nu rezolva nimic. Așa că acum era timpul să lase acest eșec în urmă și să exploreze alte variante de rezolvare.

Bineînțeles, avea să insiste ca Noah să dispară un timp – poate că era momentul perfect să călătorească un pic prin Europa. Din câte auzise ea, în Bavaria era frumos în perioada asta a anului. În mod clar, ea putea să-i stabilească relațiile necesare. Odată ce el avea să plece, avea să-i spună lui King că reușise să îl găsească pe Noah Ellery și că acesta îi refuzase momentan oferta de ajutor în altă privință decât aceea de a-i asigura plecarea din Anglia în condiții de siguranță. Asta deși King era un ticălos bănuitor și cel mai probabil avea să-i ceară ceva dovezi că Noah era în siguranță. Trebuia să se gândească exact ce putea să-i ofere pentru a-l convinge că spunea adevărul.

Pe de altă parte, mai era și pista secundară a puștiului numit Joshua, care fusese tovarășul de suferință și partenerul de evadare al lui Noah de la Bedlam, deși cel mai probabil era mort. Băietanii care trăiau pe străzile Londrei rareori ajungeau la maturitate, indiferent cât de agili erau. Dacă nu cădeau pradă foamei sau bolilor, violențelor sau viciilor, se puteau trezi luați cu arcanul în armată sau de vânătorii de recompense. Adolescenții ca Joshua prezentau un mare risc de dispariție.

Deși în mod clar nu mai era cazul să se gândească la inevitabila dispariție a stimabilului Francis Ellery. Spera doar că misteriosul King avea să aibă grijă ca trupul să îi fie găsit. Ultimul lucru de care avea nevoie ducatul era ca succesiunea să se încurce și mai tare, cu încă un moștenitor dispărut de pe fața pământului. Aveau să își facă

apariția imediat alții care să emită pretenții la titlu, iar ea era convinsă că oricare dintre ei avea să se dovedească mai potrivit decât pretendentul curent, cu toate intrigile sale.

Cel mai probabil, înlăturarea lui Francis Ellery avea să rezolve și problema ducesei. O parte din banii pe care Ellery reușise să-i obțină prin rugăminți sau contractare de împrumuturi erau folosiți pentru a o ține pe mătușa sa în lanțuri. Fără aceștia sau măcar promisiunea altora, aproape sigur că avea să fie mult mai ușor să o scoată pe ducesa de Ashland de la Bedlam.

Poate că așa era mai bine pentru toată lumea. Poate că ar fi trebuit să vină chiar ea cu această idee de mult. În mod clar, prezenta anumite avantaje, cel mai puțin important fiind acela că acest plan nu era împiedicat câtuși de puțin de absența adevăratului moștenitor al ducatului de Ashland. Ceea ce era bine, chiar dacă era total nesatisfăcător.

De fapt, era atât de nesatisfăcător, încât îi venea să țipe de frustrare. În ciuda a tot, ar fi vrut ca Noah să-și lustruiască armura, să urce pe calul său alb și să-și implante vârful lăncii în pieptul afurisitului de Francis Ellery, ce naiba! Voia să-și susțină dreptul la un titlu și la un domeniu care ar prospera sub conducerea sa, sub influența curajului și a principiilor sale. Pentru că era un om capabil. Și incredibil, și...

Un șuvoi de apă îi năvăli în nări în momentul în care capul îi fu tras violent sub apă. O menghină ca de oțel îi prinse încheieturile și o trase la fund. Ochii i se deschiseră imediat, în timp ce trupul i se zbătea instinctiv ca să se elibereze, creierul ei înregistrând apăsarea dureroasă a unor degete pe piele.

Elise se smuci și se zbătu, însă presiunea exercitată de mâinile atacatorului său nu slăbi deloc. Frica i se învolbura în minte, împreună cu instinctul primar de a se lupta. Își ridică picioarele și lovi puternic, simțind că talpa îi nimerise abdomenul expus cu o forță satisfăcătoare. Degetele din jurul încheieturii ei slăbiră, astfel că reuși să se elibereze, înotând cu mișcări puternice din brațe pentru a se îndepărta de cel care o atacase.

Leși la suprafață, tușind, și se strădui cu disperare să își dea seama de unde avea să vină următorul atac. Se întrebă dacă nu cumva erau două persoane străine în apă. Sau dacă nu cumva unul dintre asasini intrase în apă, iar celălalt aștepta pe mal. Dar tot ce putea distinge

era forma întunecată a unui cap deasupra apei, niște brațe și picioare care se agitau, necoordonate, făcând ca reflexia lunii pe suprafața apei să se frângă în mii de licăriri. Începu să calce apa, rămânând pe loc, cercetând atent malul. Unde era partenerul lui?

Din perspectiva momentului actual, se purtase nepermis de prostește, expunându-se astfel. Dar fusese amăgită de absența oricărui semn de prezență umană, plus că îl avea și pe Pătrățel în preajmă. Se bazase pe faptul că dulăul ar fi descoperit apropierea vreunei persoane cu mult înainte ca simțurile ei să o poată sesiza. Deși animalul o dezamăgise în stil mare în această privință. Afurisitul nici măcar nu lătrase!

Ochii i se opriră asupra câinelui care stătea liniștit pe mal, privind ceea ce se întâmpla, cu capul ridicat și dând bucuros din coadă.

Elise se holba la el, nevenindu-i să creadă. Fusese trasă la fund de cel puțin un atacator, iar câinele nu făcea altceva decât să se uite? Și să dea din coadă? Nu că s-ar fi așteptat la ceva loialitate și eforturi vitejești de a o apăra, dar ar fi fost drăguț să-l fi văzut având o reacție mai energică. Cum de ajunsese atacatorul ei să intre în apă fără ca Pătrățel să se fi ridicat măcar ca să cerceteze ce se întâmpla?

Ochii i se duseră imediat la silueta care se agita nebunește în apă, între locul unde se afla ea și mal. La urechi îi ajunsese o înjurătură cruntă.

De pe buze i se desprinsese un hohot gâlgâit, căci valul de ușurare o umplea de veselie. Îl putea vedea pe Noah lovind înnebunit din picioare, încercând să-și mențină capul la suprafața apei în timp ce se chinuia în van să se întoarcă pe mal. Elise își putea închipui acum cum arătase, făcând pluta în lumina lunii, cu ochii închiși și trupul complet relaxat.

Noah crezuse că se înecase. Și sărise în apă ca să o salveze, deși devenise cât se poate de clar că nu știa să înoate. Ce fusese în capul lui, să facă una ca asta?

Cu mișcări rapide, înotă către el, având grijă să mențină o distanță între ea și trupul lui necoordonat.

– Trage aer adânc în piept și nu mai te agita atât, îi porunci.

Noah tresări, surprins, dar făcu întocmai.

– Și nu mă atinge. Își strecură un braț pe după gâtul lui, așa cum făcuse și cu Andrew Barr, și îl trase încet către zona puțin adâncă de lângă mal. Simțea clar cum toți mușchii din trupul lui se încordară,

fie de teamă, fie de furie. Cumva, Elise se îndoia serios că era vorba de prima variantă.

Atinse cu tălpile pământul moale de pe fundul apei, dar nu îi dădu drumul și nici nu îi arătă în vreun fel că apa era mai puțin adâncă aici. Noah se afla în continuare cu fața către mijlocul râului.

– Ce-a fost în mintea ta? N-ar fi trebuit să sari în apă când ești conștient că nu știi să înoți, îl muștră ea.

Îl simți tresărind.

– Ce era în mintea *mea*? Glasul lui se înalță și se reverberă peste suprafața apei. Nu era nimic. Încercam să te salvez pe tine, scrâșni el printre dinții încleștați.

– Îmi pare rău.

– Îți pare rău? Am crezut că ești *moartă*.

În sinea ei, remușcările se războiau cu iritarea.

– Dacă ai fi stat o clipă să te gândești, ți-ai fi amintit că morții se duc direct la fund. Nu plutesc. După câteva secunde, adăugă: Cel puțin nu în primele zile după deces.

– Dacă asta-i o încercare să faci o glumă, domnișoară DeVries, poți să fi sigură că eu, unul, nu râd.

Elise se uită urât la el.

– Trebuie să înveți să înoți. În seara asta, singura persoană aflată în pericol ai fost tu. Dacă n-aș fi intervenit, ai fi ajuns direct pe fundul apei.

– Tocmai din pricina ta aproape că m-am dus la fund ca un bologan! mârâi el.

– Poți să stai în picioare acum, rosti Elise dintr-odată și îi dădu drumul.

Noah bolborosi și se propti cu mișcări precipitate de fundul apei, întorcându-se pentru a-i arunca o privire fioroasă.

Precaută, Elise înotă suficient de departe încât el să nu o poată ajunge.

– Nu am vrut să te sperii.

– Nu m-am speriat, replică el.

– Bineînțeles.

Noah îi mai aruncă vreo câteva căutături furioase, după care se întoarse și se apropie și mai mult de mal, ștergând apa care-i șiroia pe chip.

– Cum Dumnezeu e posibil să nu știi să înoți? întrebă Elise, riscând să vină mai aproape. Sigur aveți iazuri și altele asemenea pe moșiile familiei tale, nu? Sigur s-a trezit vreun prieten idiot care să te provoace să sari în apă. Genul ăsta de prostie e ca un afurisit de rit inițiativ pentru orice băiețel de pe lumea asta.

Noah scoase un sunet care nu avea nimic de-a face cu politețea.

– Și de unde știi tu asta?

– Am avut doi frați, în caz că ai uitat. Aveam cinci ani când Jonathon m-a provocat să mă arunc în apă.

– Când eram mic, nu m-am apropiat niciodată de vreun lac.

– Niciodată?

– Ești surdă, domnișoară DeVries?

– Nu, doar surprinsă.

– De la câțiva anișori, am fost ținut ascuns și departe de oricine ar fi putut observa că fiul ducelui de Ashland avea un defect. Nu am avut nici un prieten care să mă provoace astfel.

Noah rosti aceste cuvinte cu un rictus aspru.

Pe Elise o durea sufletul pentru băiețelul acela care fusese ținut în singurătate, neputând să facă altceva decât să privească viețile altora. I se frângea inima pentru copilașul acela, care nu meritase deloc chinul și tristețea de care avusese parte. Cu mișcări largi din brațe, se apropie de mal și se ridică în picioare, ținându-și mâinile în șolduri.

– Te provoc, îi zise.

– Poftim?

– Te provoc să sari în apă.

– Termină cu idioțeniile.

Elise își încrucișă mâinile pe piept.

– Hai! Te provoc!

Noah își ridică brațele în aer, exasperat.

– Eu mă întorc în casă.

– Și dup-aia?

– Dup-aia nimic. Mă bag înapoi în pat, ca un om normal la minte. Începu să urce pe mal.

– Și ce-o să se întâmple data viitoare când un copil ca Andrew Barr cade în râu? Sau într-un lac? Sau în vreun iaz? Ce-o să se întâmple când cineva o să aibă nevoie de ajutor și tu nu o să poți să i-l acorzi, pentru că în seara asta ai refuzat să-ți asumi un risc? O să stai pur și simplu cu mâinile în sân?

Mersese intenționat în această direcție, apelând la natura sa protectoare. Apelase la cavalerismul și la bunătatea lui, iar rezultatele nu se lăsară așteptate.

Noah se opri și se întoarse.

– O să mă scufund ca un bolovan.

Elise îi putea distinge contururile chipului care, în lumina lunii, era rigid și palid. Pe piept i se scurgeau numeroase picături de apă, diamante mititele care se prăvăleau și se făceau nevăzute ori de câte ori trăgea aer în piept.

– Ba nu, n-o să te duci la fund. O să fiu eu cu tine.

Bărbatul rămase nemișcat, în tăcerea deplină, iar Elise lăsa această nemișcare să se desfășoare în voie, nedorind să spulbere posibilitatea fragilă care se materializa lent.

– Nu poți să mă înveți să înot în cinci minute, rosti el într-un final.

– Nu. E nevoie de timp pentru așa ceva. Și de exercițiu. După noaptea asta, n-o să fi în stare să traversezi Canalul Mânecii, dar măcar pot să te învăț să faci pluta.

– Știu să fac pluta, pufni el, disprețuitor.

– Mmm.

– Nu mă crezi?

– Deloc.

– Știu, zău.

– Atunci arată-mi, Sir Noah. Asta dacă nu cumva...

– Nu cumva ce?

Elise își îndoi brațele, băgându-și palmele la subsuori și își agită coatele, cotcodăcind de zor.

– Vrei cumva să sugerezi că aș fi laș ca un pui de găină? Noah rămăsese cu gura căscată.

Elise își lăsa ușor brațele pe lângă corp și schiță un zâmbet condescendent.

– Ei, dacă o asemenea comparație ți se potrivește, Sir Noah...

Chipul lui arăta clar că nu-i venea să creadă ce vedea.

– Te porți de parcă ai avea doisprezece ani.

– Eu ținisem undeva în jur de nouă.

– Ești imposibilă!

– Iar tu tragi de timp.

Noah ridică mâinile, declarându-se învins.

– Bine. Fac pluta un minut, după care ieșim din apă și ne întoarcem în casă. E clar?

– Extrem de clar. Elise îi adresă un zâmbet cuceritor. Acum hai să te vedem cum faci pluta!

Noah se încruntă, însă pătrunse cu pași mari în apă. Când apa îi ajunse până la piept, se opri. Trase aer adânc în piept și își întinse picioarele în față. Trupul îi dispăru în totalitate sub apă.

Când Noah se ridică din nou în picioare, tușind și scuipând apă, Elise râdea cu mare poftă.

– Bravo, Sir Noah, o ispravă pe cinste! Se mișcă spre el. Faci pluta exact ca o piatră de moară.

– Nu eram pregătit, îngăimă el, apărându-se.

– Ei, în cazul acesta, te rog... n-aș vrea să-ți stânjenesc pregătirea. Elise se opripe lângă el.

Noah se uită urât la ea, dar trase din nou aer în piept. De data aceasta, când bărbatul își întinse picioarele pe orizontală, Elise făcu un pas înainte și își puse o mână în spatele taliei lui. Imediat, Noah încercă să-și ridice capul cu o mișcare smucită, însă ea îi împinse fruntea înapoi în poziție orizontală cu cealaltă mână.

– Uită-te la lună, îi spuse. Și, pentru numele lui Dumnezeu, relaxează-te!

Noah o ascultă întocmai, deși Elise putea simți în continuare o anumită rigiditate cuibărită în trupul lui. Își luă palma de pe fruntea lui și-i trase brațele de pe lângă corp, astfel încât să stea întinse la suprafața apei. Înainte încet de-a lungul trupului lui, menținându-și o mână în spatele taliei lui.

Apoi își trecu palma pe sub coapsele lui și-i trase picioarele în sus, astfel încât să fie și ele la suprafață.

– Închide ochii, îi spuse scurt. Și trage aer adânc în piept.

– Ce faci... începu Noah, însă Elise îi făcu semn să tacă.

– Ai încredere în mine, rosti ea.

Ochii lui îi cercetau chipul. O clipă mai târziu, se închiseră.

Elise zâmbi, privindu-l atentă în lumina palidă. Așa voia să-l țină minte. Exact așa, cu chipul eliberat de orice cută de îngrijorare, cu trăsăturile sale puternice compuse într-o expresie liniștită și aparent uimită. Apa îi mângâia ușor coastele și pieptul, susținându-i spatele, iar tensiunea și rigiditatea care fuseseră atât de evidente mai devreme dispăruseră fără urmă. Mâna ei îl susținea, iar el o lăsa.

În sfârșit, începuse să aibă încredere în ea.

Preț de câteva clipe furate, Elise își permise răsfățul de a savura senzația de bine care o învăluise. În momentele acestea era al ei și ar fi dat orice să-l păstreze pentru totdeauna. Dar nimic nu dura la nesfârșit și, indiferent ce avea să se întâmple peste o zi, peste o săptămână, peste câțiva ani, tot avea să fie nevoită să accepte că nu putea să-l păstreze pe ducele acesta pentru sine.

Cu un zâmbet dulce-amăru, își luă palmele de pe spatele lui și îl lăsă să plutească singur.

Văzu cum degetele i se strânseseră, însă trupul lui rămase la suprafața apei. Elise se îndepărtă ușor, către mal. Urcă pe pământul acoperit cu iarbă, își puse pantalonii pe care îi abandonase acolo și se așeză, cu apa șiroindu-i pe spate din păr. N-ar fi putut spune cât timp trecu până ce picioarele lui Noah se întoarseră din nou pe fundul apei și acesta ieși din apă cu pași mari, venind spre ea. În momentul acela, fu frapată de frumusețea pură a trupului său, pusă în valoare de faptul că fruntea nu îi mai era încruntată. Se lăsă pe iarbă, alături de ea, și rămaseră amândoi nemișcați și tăcuți, cu ochii ațintiți către apă.

Elise tremura ușor, iar Noah își puse mâna peste umerii ei, trăgând-o mai aproape de el. Degetele îi alunecară peste pielea spatelui ei, unde șireturile largite ale cămășii permisese materialului să se lase într-atât încât să-i lase umărul dezgolit. Atingerea sa lină se opri brusc chiar deasupra omoplatului ei.

– Elise? Degetele lui se puseră din nou în mișcare, explorând pielea încrețită de pe spate și crestele cicatricei lăsate în urmă de o rană adâncă.

N-avusese cum să vadă rana aceasta veche mai devreme, căci locul fusese mereu acoperit de haine. De multe ori, Elise uita cu totul de ea, deși uneori simțea o durere surdă acolo, mai ales când se lăsa frigul umed al iernii.

Noah se lăsă pe spate, trăgându-i cămașa și mai mult peste umăr și în jos, iar Elise îl auzi cum inspiră iute, uimit.

– Poți să-l tragi la socoteală pe frate-meu, Alex. Tânăra scoase un oftat, punând o palmă pe coapsa caldă a lui Noah. Bine măcar că se pricepe la bani, calcule și alte asemenea. Nu-i bun deloc de chirurg.

Degetele lui cercetau partea cea mai gravă a cicatricei, iar Elise își dădu seama că încerca să determine exact ce fel de rană lăsase un asemenea semn.

– Ai fost împușcată. Aceste cuvinte îi ieșiră de pe buze împreună cu un suspin îngrozit.

– Da.

– Dumnezeule mare, Elise! Când?

– Când n-am reușit să fiu atât de nevăzută pe cât credeam că reușisem să devin.

– Poftim?

Elise lăsă să-i scape un oftat.

– Soldații americani din posturile de pază au ochi ageri și sunt niște țințași excelenți. Sau poate că sunt mediocri la capitolul ăsta. În fond, nu m-au omorât, deși rana a fost cât pe-acți să reușească.

– Și fratele tău era acolo? Nu a putut să te ducă la un chirurg ca lumea? În glasul lui Noah se simțea o notă dură, ca și cum l-ar fi considerat vinovat pe Alex pentru ceva ce fusese eșecul ei.

Elise se încruntă.

– Alex a avut nevoie de trei zile ca să-mi dea de urmă. Când cei care m-au împușcat au descoperit că nu murisem, mi-au legat mâinile și picioarele și m-au dus până aproape de tabăra lor. M-au lăsat acolo, legată în picioare de un pin, unde am și rămas. Își acordă un răgaz. Sentimentul acela de neajutorare a fost mai cumplit decât durerea fizică.

Mâna lui Noah o apucă mai strâns de umăr. Elise nu avea nevoie ca el să zică nimic pentru că, dintre toți oamenii, el înțelegea asta mai bine decât oricine. Până a doua zi, rana se infectase, deși îmi aduc aminte vag că îmi turnau apă pe gât și îmi cereau să le răspund la niște întrebări pe care deja nu mai reușeam să le înțeleg. În a treia zi s-au lăsat păgubași și m-au lăsat acolo, convinși că eram ca și moartă. Din câte mi s-a spus, Alex m-a găsit chiar în noaptea următoare. Mi-a scos glonțul din umăr cu cuțitul la lumina unei singure lumânări, căci i-a fost prea frică să facă focul, de teamă să nu fim descoperiți. M-a așezat în albia unui izvor și a stat lângă mine două zile, încercând să potolească febra pe care eu, una, nu mi-o aduc aminte. Se opri dintr-odată, dându-și seama că cel mai probabil dezvăluise mai mult decât era necesar, dar nu voia ca Alex să fie pus cumva într-o lumină proastă. Deci nu, fratele meu n-a putut să mă ducă

la un chirurg ca lumea. Era la trei kilometri în spatele liniilor inamice și la aproape cincisprezece de un chirurg și nu avea decât un cuțit, o pușcă și o soră pe moarte.

— Îmi pare rău.

— De ce-ți pare rău? Datorită lui Alex, am scăpat cu viață. A venit după mine când deja fusesem trecută pe lista celor dispăruți și probabil morți. A venit după mine când aveam cea mai mare nevoie de el. Și-apoi a făcut ce-a trebuit să facă.

Noah nu spuse nimic, ținându-și în continuare mâinile pe pielea ei. Norii continuau să se fugărească pe cer, iar lumina lunii se stinse, aruncându-i într-o beznă profundă.

— Înseamnă că-i sunt dator, zise el într-un final.

Elise se întoarse către el, dorindu-și să-i poată vedea fața.

— Tu? Mi-a salvat viața mie, nu ție.

— Nu. Cred că a salvat-o și pe a mea. Pentru că datorită lui am primit darul prezenței tale într-a mea.

— Poate c-ai vrea să îi mulțumești personal, sugeră Elise, pe un ton blând.

— Cred că asta o să și fac. Noah îi găsi mâinile în întuneric și își împleti degetele printre ale ei. Dar, mai întâi, o să mă văd cu Abigail. Pentru că a trecut prea mult de ultima oară când am vorbit cu ea. Pentru că, uneori, surorile au nevoie de frații lor.

Elise încremeni și își încordă degetele, strângându-l cu căldură. Razele lunii se revărsară din nou peste ei, șovăind din nou preț de o clipă, după care se stabilizară din nou.

— Chiar așa e, întări ea, aproape temându-se să respire.

— Mi-a luat prea mult până am înțeles asta. Glasul lui era abia audibil. Și să știi că îmi pare foarte rău pentru asta.

— Cred că Abigail o să te ierte, rosti Elise în șoaptă, cu un nod în gât.

— Sper. Tu mă ierți?

— Nu am nimic pentru care să te iert.

— Dar...

Elise își ridică mâna către fața lui și îi stăvili cuvintele lipindu-și două degete de buzele lui.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Sir Noah.

Noah o privi preț de o clipă cât o eternitate, după care îi eliberă degetele dintre ale sale și se ridică în picioare. Îi întinse mâna.

– Nici eu.

Elise apucă mâna oferită și îl lăsă să o ajute să se ridice, iar în momentul acela își dădu seama că tocmai acest gest, faptul că îi întinsese mâna lui puternică pentru a o ridica de pe malul plin de ierburi, îi furase inima. Stăteau în picioare pe malul râului, fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă, ca și cum ar fi fost îngroziți să nu rupă vraja stranie care părea să fi învăluit malul râului.

Dintr-odată, aerul se puse în mișcare, căldura sufocantă fiind atinsă de primele acorduri ale unei brize răcoroase care se intensifica, făcând frunzele să foșnească. La urechi îi ajunse un bubuit îndepărtat.

– Ar trebui să ne grăbim, șopti Noah.

Fără să scoată vreun sunet, Elise dădu aprobator din cap și se lăsă condusă printre copaci și peste câmp până la casă. Fierbințeala degajată de palma lată a lui Noah i se insinua prin braț și îi încălzea întregul corp, deși temperatura exterioară scădea rapid.

Primele picături de ploaie se făcură simțite chiar când intrară cu pași zoriți în curte. Pătrățel o porni glonț pe aleea îngustă, spre adăpostul oferit de hambar, iar Elise și Noah trântiră ușa casei în urma lor, ajutați de o rafală de vânt iscată ca din senin.

Casa era cufundată într-o beznă completă, astfel că îi era aproape cu neputință să îl vadă. Putea doar să-l simtă – căldura pe care o radia pielea lui, senzația dată de trupul lui sub atingerea ei. Se concentră să respire încet și constant, sclava unei dorințe care-i dădea dureri surde peste tot. Ceea ce simțise și data trecută când stătuseră față în față, cu picăturile scurgându-li-se din hainele ude leoarcă și cu mâinile unite. Dar această poftă imperioasă era diferită. Ceva se schimbase. În ea se instalase ceva mai puternic, mai fierbinte, mai disperat față de tot ce simțise până atunci, impunându-i să se dezlănțuie.

Preț de o fracțiune de secundă, un fulger scaldă totul în lumină, după care se auzi bubuitul profund al tunetului. Se părea că zeii din ceruri erau la fel de tulburați ca și ea.

– M-ai fi învins, să știi, rosti Noah, încet.

– Poftim? Elise încercă să-i distingă chipul, dar era de-a dreptul imposibil.

– Dacă ne-am fi întrecut la tras cu pușca, m-ai fi învins.

– Ce tot spui acolo? Momentan, mintea lui Elise era în cu totul altă parte. Ce importanță are?

– Nu am întâlnit niciodată o femeie așa de sigură pe ea ca tine. Elise zâmbi slab.

– Cred că termenul folosit de tine a fost „arogantă“.

– M-am înșelat. E siguranță de sine. Și e uluitoare.

O trase mai aproape, iar Elise făcu un pas împleticit, proptindu-și cealaltă mână de pieptul lui. Această atingere o făcu să simtă masa de păr care-i acoperea pieptul și fierbințeala radiată de pielea lui dezgolită. Afară, vântul se stârni din nou și zgâlțâi obloanele.

– Mulțumesc, spuse ea în șoaptă, nesigură ce altceva să spună.

– Vreau să pot să fac și eu ce poți tu.

Elise își înălță capul, surprinsă.

– Ce anume? Te referi la trasul cu pușca? Pentru că te asigur că pot să te învăț să te descurci de minune cu pușca mult mai repede decât te-aș putea învăța să înoți...

– Nu vorbeam despre înot sau tras la țință. Mă refeream la... Se opri. La faptul că tu știi cine ești. Eu, unul, nu știu dacă omul care sunt acum, omul format aici, poate să se potrivească într-un fel sau altul cu cel care trebuie să fie în Londra.

– Sunt una și aceeași persoană, Noah. Lawson, Ellery, Ashland... numele nu are nici o importanță. Drumul tău prin viață contează numai prin prisma lecțiilor pe care le-ai învățat în decursul anilor, nu a destinației finale.

În întuneric, cealaltă mână a lui Noah îi găsi obrazul, iar degetele sale îi împinseră părul ud peste umăr, după care îi mângâiară linia maxilarului.

– Dar tu ești așa de sigură... sigură că știi exact cine ești.

– Sunt sigură atunci când sunt cu tine. Acest adevăr stânjenitor fu rostit înainte ca Elise să îl oprească, înainte ca ea să-l împingă înapoi în cotlonul întunecat al minții ei în care sălășluise până atunci, fără să fie observat sau conștientizat.

Mâna care o ținea pe a ei se strânse.

– Nu înțeleg.

– Lasă... nu contează. Elise își lăsă capul în jos, sprijinindu-l de suprafața amplă a pieptului lui, ascultând bătăile ritmice ale inimii lui.

Cealaltă mână a lui Noah se lipi ușor de ceafa ei, ținând-o aproape de el.

– Aș zice că da.

Elise își simți buzele arcuindu-se.

– Acum tu ești cel care-mi fură replicile.

– Ei, îmi ești datoare cu câteva.

Peste ei se lăsă tăcerea, în timp ce Elise încerca să găsească termeni potriviți care să-i explice gândurile, iar Noah aștepta răbdător.

– Când sunt cu tine, așa, fără alte persoane, uit ce trebuie să fac. Uit rolul pe care ar trebui să-l joc, uit replicile pe care ar trebui să le rostesc. Cu tine, pot să ies din umbre, zise ea încet. Dar, în restul timpului, sunt o actriță, Noah. O femeie care creează iluzii pentru a obține rezultatele la care trebuie să ajungă, fie că e pe scena propriu-zisă sau într-o sală de bal din Londra. Azi am fost doar o fată simplă, înarmată cu o pușcă. Măine s-ar putea să fie nevoie să fiu cu totul altcineva. Peste o săptămână, n-o să poți să mă recunoști dacă mă vezi. La naiba, nici eu n-o să mă pot recunoaște în oglindă.

– Ești mult mai mult decât o fată simplă, cu o pușcă în mână. Noah rostise aceste cuvinte cu atâta pasiune că Elise își simți stomacul ca de plumb și pulsul luându-i-o la goană. Să știi că te văd cu adevărat, Elise DeVries. Indiferent ce haine porți sau ce mască îți pui, îți văd inima vitează și mintea frumoasă. Îți văd bunătatea și optimismul, hotărârea și puterea. Dacă tu nu știi cine ești, află că eu da.

O străfulgerare orbitoare de lumină îi atacă ochii, urmată instantaneu de o revărsare de sunet. Cuvintele lui o făcură să-i vină să plângă, fiind rostite cu atâta convingere senină. Era de-a dreptul ironic, în fond. Fiecare era cum nu se poate mai sigur de celălalt. Amândoi vedeau mai bine din exterior decât din interior.

– M-am săturat până peste cap să mă prefac, spuse ea în șoaptă. Uneori nici nu mai știu dacă-mi mai pot aduce aminte persoana care am fost cândva. Sau măcar persoana care vreau să fiu în viitor.

– Cum vrei să fii în viitor? o întrebă el, cu un glas răgușit de dorință.

Elise închise ochii.

– Nu vreau să vorbim despre viitor.

Noah încremeni. Mâna de pe ceafa ei se încordă, iar degetele sale se cufundară în părul de deasupra gâtului. Cealaltă mână a lui

se desprinsese de a ei, iar degetele porniră în sus, de-a lungul brațului, peste claviculă și se opriră pe obraz.

— Atunci hai să vorbim despre prezent!

Gura lui era la nici trei centimetri de a ei.

Elise îi sesiză foamea care-i îngreuna tonul și nevoia de ea în modul aspru în care articulase aceste cuvinte. Își ridică și cealaltă mână pe pieptul lui și trăsă cu palmele conturul ferm al pectoralilor săi, înaintând peste abdomen și apoi către spate, lipindu-și trupul de al lui. Avea sânii grei, iar materialul ud al cămășii îi freca sfârcurile sensibilizate.

Noah îi trase capul pe spate cu blândețe.

— Cine vrei să fii acum? o întrebă, cu gura lipită de urechea ei. Glasul îi era aspru și plin de promisiuni. Carnea ei se topi într-o incandescentă lichidă, care pulsa ritmic. Simțea o umezeală dornică între picioare. Acum avea să o facă a lui, dacă ea nu-l oprea. Asta dacă ea nu făcea un pas înapoi, dacă nu se retrăgea din îmbrățișarea lui.

Înghiți în sec, cuvintele blocându-i-se în gât.

— Chiar acum, în momentul ăsta, cine vrei să fii, Elise?

— Femeia ta, răspunse ea șoptit. Vreau să fiu a ta.

Noah îi găsi buzele în beznă chiar când bubuitul unui tunet spin-tecă bolta, iar ploaia se revărsă peste acoperiș, bătând în ferestre. Reflecta cumva tumultul din trupul lui, căci nevoia și foamea de această femeie eclipsau orice gând rațional și comprehensibil. O sărutase înainte să afle cine era și ce avea să-i ceară, prins într-un vârtej de dorință intensă cu care nu avea puterea să se lupte. Și o sărutase și după aceea, în continuare incapabil să-i reziste, dar acum... acum era diferit. Era o îngemănare de inimi și suflute, o recunoaștere viscerală a faptului că erau legați de ceva mai mult decât circumstanțe și destin. Era vorba de ceva care era mai mult decât un simplu sărut și n-aveau cum să se sustragă de la consecințele sale, oricare aveau să fie acestea.

Își afundă și mai mult mâinile în masa bogată a părului ei ud, poziționându-și buzele oblic față de ale ei. Uniunea aceasta era o spovedanie, o recunoaștere a caleidoscopului de emoții care se luptau pentru supremație în inima lui. Confruntată cu un asemenea asalt, Elise îl întâmpină dornică, parcurgând și ea jumătate din distanța dintre ei. Exact așa cum Noah știa că avea să facă.

Încerca să se domolească pentru că – Doamne, Dumnezeu! – știa că ar trebui să fie tandru, răbdător și atent. Voia să fie astfel – Elise merita să aibă parte de un astfel de partener –, dar nevoia care-l invadase era sălbatică, diferită de tot ce simțise până atunci. Era insuportabil de tare, iar erecția îi pulsa, împingând în materialul restrictiv al pantalonilor săi uzi. Simțea pe piept apăsarea fermă a sânilor ei și își trecu palmele de-a lungul coloanei ei vertebrale, trăgând-o într-o îmbrățișare strânsă. Pofta nebună de a pune stăpânire pe ea, de a o poseda rapid în picioare, sprijiniți de perete, pe masă, pe podea, oriunde ar fi putut să se împlante adânc în fierbințeala cărnii ei și să se elibereze de acest chin, îl amețea complet.

Peste cer răzbătu un alt tunet, zgâlțâind pereții casei. Își lăsă palmele în jos, cuprinzându-i fundul, trăgând-o fără menajamente către el, disperat de-a dreptul că n-avea să aibă puterea de a se controla suficient pentru ca ea să aibă parte de o experiență perfectă. Măinile lui se ridicară, pentru a mângâia locul unde piscurile sânilor se conturau și descoperi că pielea ei parcă luase foc pe sub stratul de material rece și ud al cămășii. Dar nu era de ajuns. Voia să o simtă toată, peste tot corpul lui. Măinile îi înaintară către poalele cămășii ei și le traseră în sus, încercând să îi dezvelească trunchiul și brațele, dar pânza era udă, se strângea și se lipea, făcând-o pe Elise să scoată un geamăt frustrat, cu buzele în continuare lipite de ale lui.

Fără ca în mintea lui să se formeze un gând coerent în acest sens, mâinile îi trecură la șiretul de la gulerul cămășii, strângându-se peste tivul materialului și trăgând de fibrele uzate. Știa clar că pânza roasă până la urzeală avea să se rupă dacă trăgea suficient de tare, de la gât până în talie. Degetele prinseră mai strâns materialul și simți imediat cum primele fibre fragile cedară. Undeva, dincolo de pâcla de dorință carnală, mintea îl avertiză că o asemenea acțiune nu trăda nicidecum atenție sau răbdare. Simțea că pierduse complet controlul și abia dacă se mai recunoștea, într-o asemenea stare.

Dintr-odată, Elise puse capăt sărutului lor.

– Fă-o, suspină.

Noah rămase ca înlemnit. Era imposibil ca ea să-i fi ghicit gândurile.

Elise își puse palmele peste ale lui.

– Nu vreau să fie nimic între noi. Respira greoi și superficial. Nimic.

Pentru o clipită, Noah strânse din pleoape cu putere, încercând să-și recapete măcar o fărâmbă de autocontrol. Cuvintele ei îl împingeau și mai departe de ultimele rămășițe ale bunelor sale intenții.

– Fă-o, Noah! Elise își ridică mâinile și își strecură degetele în părul lui, cu buzele aproape lipite de urechea lui și trecându-și limba ușor peste porțiunea de piele sensibilă de pe gât, chiar sub lobul urechii.

– Elise...

– Te provoc.

Noah scoase un geamăt și trase tare, iar materialul din mâinile sale cedă cu ușurință. Elise făcu un pas înapoi, iar el îi trase materialul ud peste umeri. Mâinile ei se lăsă în jos, astfel încât Noah să-i poată împinge ușor mânecele peste ele. Cămașa căzu pe podea în spatele ei, deja uitată, iar pantalonii ei avură și ei aceeași soartă.

Noah îi auzea respirația sacadată, simțea mirosul de ploaie de pe pielea ei și fierbințeala trupului ei aflat atât de aproape de al lui. Fulgerul luminează din nou prin ferestre și, pentru o clipă efemeră, Noah putu să o vadă. Apoi bezna se lăsă din nou, însă imaginea trupului ei dezgolit îi goli instantaneu plămânii de aer, și din gât îi erupse un sunet pe care Noah nu-l recunoscuse.

În secunda următoare, mâinile ei se lipiră de el, palmele și degetele alunecând peste pieptul, peste coastele lui și coborând apoi până la betelia pantalonilor. Cu mișcări îndemânatice, Elise desfăcu nasturii, fiecare atingere fugară a erecției lui pulsând fiind o adevărată tortură. Dintr-odată, pantalonii nu îl mai strângeau, iar mâinile ei se aventurară sub betelie, împingând materialul ud peste șoldurile și coapsele lui. Își dădu seama că se lăsase într-un genunchi în fața lui și îi simțea mâinile alunecând peste mușchii tari ai pulpelor și apoi peste cei ai gambelor, împingându-i până la glezne. Noah făcu un pas, lăsând materialul mototolit pe jos și înlăturându-l cu o lovitură de picior, după care rămase nemișcat ca o statuie în timp ce mâinile ei îi explorau genunchii și apoi partea interioară a coapselor. Când se aplecă, îi simți părul mângâindu-i membrul în treacăt, iar apoi buzele ei porniră pe calea trasată de degete, presărând o serie incandescentă de sărutări pe pielea sensibilă a interiorului coapselor și chiar mai sus.

Îi cuprinse testiculele în palme și apoi îi mângâie erecția, iar el gemu, copleșit de plăcerea incomensurabilă a atingerii ei. Degetele

i se împletiră în părul ei, în timp ce mâinile lui Elise îi cercetau coapsele și fesele. Apoi îl primi în gura ei, iar Noah aproape că atinse culmile plăcerii chiar atunci, când limba ei începu să-i tachineze vârful penisului cu mișcări circulare.

Realitatea fu luminată din nou preț de o clipă de un fulger, iar Noah o întrezări pe neașteptate pe Elise în genunchi în fața lui, cu capul înclinat, explorându-l cu gura. În toată viața lui, niciodată nu văzuse ceva atât de erotic, complet scandalos, iar dorința clocotitoare pe care se luptase să o țină sub control se transformă într-o răbufnire de foc care i se avântă prin vene, cuibărindu-i-se la baza coloanei vertebrale și făcându-i membrul să pulseze entuziast.

Se clătină ușor și făcu un efort să facă un pas înapoi, lăsându-se în genunchi în fața ei.

– N-o să rezist prea mult, îi șopti gâfâind, ținându-și în continuare mâinile în părul lui.

– Nici nu plănuisem să te las, murmură ea, găsindu-i din nou gura în beznă și sărutându-l profund.

Auzindu-i cuvintele pline de o asemenea dorință primară, Noah se cutremură, cu trupul cuprins de un sentiment de posesivitate atât de intens, încât parcă totul se învârtea în jurul său. Preluă controlul asupra sărutului și își trecu dinții peste buza ei inferioară, în timp ce limba i se duela cu a ei.

– Vreau să simți și tu ce simt eu când sunt cu tine, îi spuse aspru, cu gura aproape lipită de a ei, după care începu să îi sărute maxilarul și coloana lungă a gâtului. Vreau să știi exact ce efect ai asupra mea.

Mâinile lui Elise se ridicară pentru a-i prinde încheieturile, cu degetele tremurându-i la atingerea mușchilor lui.

– Simți? îl întreabă. Simți cum tremur?

Posibil să fi dat afirmativ din cap, căci mai nou îi era greu și să respire, cu atât mai mult să vorbească.

– Asta-mi faci. Îi ghidă o mână la unul dintre sâni, peste sfârcul întărit. Asta-mi faci. Îi trase degetele și mai jos, peste curba lină a abdomenului și i le apăsă pe locul tainic dintre coapse. Și-mi faci și asta.

Acum Noah era cel care tremura, iar Elise își retrase mâna de pe a lui. Era udă și fierbinte, iar el își strecură un deget în centrul acelei călduri minunate, legănându-și tare palma pe osul ei pubian. Elise scoase un șuierat și își arcui trupul, lipindu-se și mai tare de el,

cu șoldurile mișcându-i-se instinctiv în timp ce el împinse un deget în ea, apoi două. Elise îl prinse de umeri, lăsându-și capul pe spate. Noah se retrase, după care își împinse din nou mâna în ea, făcând-o să scâncească, împingându-și șoldurile către el, pentru a mări presiunea. Își lăsă capul în jos, gura lui găsind curba sânelui ei și apoi sfârcul, trecându-și ușor dinții peste vârful întărit, după care supse ușor.

Imediat, simți cum toți mușchii din corpul ei se contractară, iar Elise se împinse din nou către el, trădând aceeași disperare pe care o simțise și el cu doar câteva momente în urmă.

— N-o să rezist prea mult, gâfâi ea.

— Nici nu plănuisem să te las, reuși el să răspundă.

— O, Doamne! Elise scoase un sunet înfundat, posibil un hohot de râs.

Un val de aer rece năvăli în spațiul dintre ei, iar un fulger umplu camera cu o lumină orbitoare, moment în care un tunet bubui undeva deasupra. Noah se aplecă spre ea, nesuportând ca între ei să se creeze nici cea mai mică distanță. Își trecu un deget peste buza ei inferioară, acum umflată și moale. Un alt val de posesivitate îl lovi până în ultima fibră a ființei sale, o poftă atât de acută încât se concretiză sub forma unei dureri fizice.

— Spune-mi, Elise! Spune-mi ce-ți dorești!

O auzi cum trase șuierat aer în piept și sesiză tremurul din glasul ei.

— Vreau să mă faci a ta. Vreau să te simt adânc în mine. Vreau să simt pielea ta pe a mea. Vreau să te aud rostindu-mi numele când atingi culmile plăcerii. Vreau să-ți fiu alături nopțile și în cele mai secrete fantezii. Și, când o să ajung la orgasm, vreau ca pe buzele mele să fie numele tău.

Noah închise ochii, știind că era pierdut pentru totdeauna. N-avea să-și revină niciodată din pasiunea pe care o făcuse pentru ea. N-avea să găsească pe nimeni care să-i ofere ceea ce-i dăruise ea deja. Elise era stăpâna inimii, a sufletului său și a tot ce era lumină și întuneric în ele. Îi găsi mâna, ridicându-se cu un efort și trăgând-o și pe ea cu el.

Apoi, fără să șovăie vreun moment, o ridică în brațe.

O purtă pe brațe în camera ei, iar panica pe care o simțea mereu când nu mai avea control asupra mișcărilor sale nu își mai făcu deloc apariția. Totul se schimbaseră între ei, metamorfozându-se dincolo de orice noțiune recognoscibilă. Acum, Noah era parte din ea, întrețesut în tapiseria care era ființa ei și era în stare să-și pună și viața în mâinile lui. Îl ținea strâns de gât, îi simțea brațele puternice susținându-i greutatea și sărutările pe care le punctau înaintarea, degustări fugare care o lăsau cu răsufierea tăiată și având nevoie de mai mult.

Aproape că ajunsese la orgasm prima oară când Noah își strecurase degetul în miezul sexului ei. Ar fi putut să-l lase să o poarte până pe culmile extazului și să o facă să se avânte în paradis folosindu-și doar mâinile. Dar știa că n-avea să-i fie de ajuns. Nu acum. Poate că niciodată n-avea să fie suficient. Îl voia cu totul, voia să-i simtă forța și hotărârea când avea să o posede.

Avea să vină o vreme când o să-și dorească să vadă. Când avea să fie suficientă lumină în jur ca să se poată uita în ochii lui când făcea dragoste cu ea, să-i admire trupul splendid, să privească unirea trupurilor lor. Dar în noaptea aceasta avea să se bazeze pe celelalte simțuri. Avea să guste sudoarea apărută pe pielea lui, să audă sunetele de plăcere pe care le scotea și să-i simtă trupul căutându-și calea spre eliberarea supremă.

În întuneric, Noah se opri brusc și se aplecă, iar Elise abia avu timp să conștientizeze atingerea răcoroasă a cearcafurilor de pe patul ei, căci el se lăsă pe pat, poziționându-se peste ea, sărutările sale nemaifiind degustări grăbite, ci asalturi înfometate la care ea răspundea cu un entuziasm deosebit.

Bărbatul își împinse ușor piciorul între genunchii ei, poziționându-se între ei și îndreptându-și spatele, moment în care buzele i le părăsiră pe ale ei. În schimb, mâinile îi coborâră peste clavicule pentru a îi explora curbele generoase ale sânilor. Îi cuprinse în palme, trecându-și vârfurile degetelor mari peste vârfurile sensibile ale sfârcurilor. Elise scoase un sunet de plăcere, și spatele i se ridică de pe pat, arcuindu-se și mai mult pentru a se dărui complet acestor atingeri în timp ce picioarele îi cuprinseră strâns șoldurile.

– Ești atât de frumoasă, șopti Noah în bezna care-i înconjura.

Elise nu-i putu da nici un răspuns, căci senzațiile oferite de mâinile lui, de atingerea pielii lui pe a ei îi goliseră mintea de orice gând

coerent. Tot ce putea înregistra era electricitatea trezită de degetele sale care alunecau peste coastele ei, pe șolduri și apoi se aventurară pe partea interioară a picioarelor, îndemnându-le să se depărteze mai mult. Apoi se aplecă, lipindu-și buzele de buricul ei, apoi de pielea fină a interiorului coapsei, atingeri chinuitoare care o lăsau fără răsuflare. Pofta care se acumulase jos, în pânțele ei, se materializă într-o zvâcnire care se amplifică odată cu fiecare atingere ațățătoare.

Apoi gura lui ajunse *acolo*, iar limba sa făcea lucruri de-a dreptul neortodoxe care-o determinau să strângă cearcafurile în pumni, într-un soi de încercare de a găsi ceva fix în marea învolburată de plăcere pe care plutea. De a găsi ceva care să o salveze de a se spulbera din pricina extazului.

– Noah, suspină. Trebuia să-l facă să se oprească. Trebuia să nu-l lase nicipând să se oprească.

Bărbatul își înalță capul, iar Elise resimți acut lipsa mângâierilor sale, o adevărată tragedie, dar apoi trupul îi fu acoperit de al lui, iar greutatea și căldura lui o afundară în masa moale a saltelei. Frecarea dintre părul de pe pieptul lui și sânii ei era un chin îmbătător, iar inima lui bubuia la unison cu a ei. Noah se ridică ușor, sprijinindu-se pe coate, iar Elise își petrecu picioarele pe după talia lui, încordându-și mușchii șoldurilor. Sub gambele ei, mușchii feselor lui se contractară și Elise îi simți vârful penisului atingându-i ușor punctul acela fierbinte care devenise centrul ființei sale.

Își încordă picioarele, lăsându-și palmele să alunece peste spatelul lui, chemându-l în ea. Îl putea auzi gâfâind și simțea pelicula de transpirație apărută pe pielea lui înfierbântată, semn că se lupta cu disperare să se controleze.

– Nu-i de ajuns, gâfâi ea. Te vreau tot.

Noah scoase un sunet chinuit și se avântă în ea, împlântându-se complet.

Elise gemu, înălțându-și șoldurile, savurând senzația delicioasă de a fi umplută, de a fi întinsă, de a fi posedată de el. Noah rămase nemișcat pentru un moment minunat, în care parcă noțiunea de spațiu fu suspendată înainte ca el să se miște, retrăgându-se și apoi împingându-se înapoi în ea cu o mișcare prelungă și lină.

În spatele pleoapelor ei dansau mii de stele care apoi explodară. Elise se legănă pe marginea hăului, dorind, trebuind să-l ia cu ea în saltul acela în gol. Își mișcă picioarele, ținându-și acum călcăiele chiar pe fesele lui, și își încleștă mușchii în jurul lui, legănându-și șoldurile.

Noah scoase un geamăt și se retrase, după care o pătrunse din nou, de data aceasta mai puternic.

– Nu te opri, suspină ea.

Noah inspiră forțat, un sunet aspru și disperat, și făcu întocmai, împingându-se în ea cu putere, într-un ritm hotărât, care-i proiecta săgeți de plăcere agonizantă în tot trupul. Elise îi răspundea cu aceeași monedă, simțind cum tensiunea dintre ei se acumula, iar spirala de energie și așteptare părea să se strângă din ce în ce mai tare, gata-gata să țâșnească. Sub ea, patul se legăna și scârțâia, în timp ce afară furtuna își urma cursul, acoperind sunetele iscate de contactul corpurile lor și de slabele suspine de dorință.

Simți primele valuri de eliberare reverberându-i-se prin corp, mâinile i se prinseră de spatele lui, și picioarele i se încordară în jurul șoldurilor, ancorându-se pentru impactul zdrobitor al orgasmului. Forța eliberării îi goli plămânii de aer și îi smulse un strigăt din gât, în timp ce trupul îi era cuprins de convulsii, lăsând-o insensibilă la orice în afară de plăcerea completă care îi izbi fără milă corpul.

Își reveni suficient pentru a-l auzi pe Noah gemând, avântându-se tare în ea, cu șoldurile zvâcnindu-i, după care se smulse din adâncul ei și se împinse peste, revărsându-și sămânța pe suprafața moale și concavă a abdomenului ei. Capul i se lăsă moale pe umăr, respira greu și profund, iar șoldurile i se tot împingeau înainte într-o serie de mișcări lente și scurte.

Elise ridică mâna și îi mângâie ușor ceafa, lăsându-și degetele să i se afunde pașnic în păr și să-i traseze conturul umerilor, fără alt scop decât acela de a savura mulțumirea pe care o simțea atingându-l pur și simplu acolo, așa. Își găsisse locul pe lume. Indiferent de cine fusese în trecut sau cine avea să devină pe viitor, îi aparținea acestui bărbat. Căutându-l pe Noah Ellery, găsisse ceva de care nici nu știuse că avea nevoie. Aici, în siguranța oferită de brațele lui, găsisse un refugiu, un spațiu sacru nemurdărit de secrete și de prefăcătorii. Aici găsisse sentimentul că făcea ceea ce îi era sortit să facă, iar durerea dulce-amăruie pe care o simțea în piept era semn că deja nu mai era stăpâna

propriei inimi. Noah pusese stăpânire pe ea la fel de hotărât precum îi posedase corpul.

Noah se mișcă, sprijinindu-se pe coate. Ploaia care bombardase până atunci ferestrele și acoperișul se mai domolise, însă tunetele încă se mai reverberau, deși se îndepărtaseră semnificativ. Își lăasă capul în jos și o sărută, o atingere ca un fulg pe buzele ei, tandră și delicată.

– Nu te mișca, îi spuse.

Elise era destul de sigură că oricum n-avea să fie în stare să schițeze vreo mișcare ceva vreme, căci trupul îi era într-atât de îndestulat, încât refuza să-și schimbe starea.

– Mmmm, fu tot ce putu îngăima, sperând că Noah avea să interpreteze răspunsul ei drept unul afirmativ.

Bărbatul se desprinsese de ea, se ridică și dispăru undeva în casă, de unde se întoarse în mai puțin de un minut. Apoi se așează pe marginea patului, lăsând ceva să cadă pe podea, cu un bufnet slab.

– Ce-ai lăsat acolo? întrebă ea.

– Cuțitul meu. Hainele mele și... ce-a mai rămas din cămașa ta. Plus una în schimbul ei.

– Mi-ai adus o cămașă?

– Una dintr-ale mele. În caz că ți se face frig.

Mâinile lui o găsiră prin întuneric, iar Elise tresări când simți cum îi apasă ceva rece și umed pe pânțele. Cu ceva întârziere, Elise își dădu seama că Noah îi ștergea abdomenul folosindu-se de cămașa ei ruptă, ca să îndepărteze urmele de spermă. Când termină, își lăasă degetele să alunece pe urmele pânzei, trasând conturul rotunjit al șoldului ei și al sânelui plin.

– Mulțumesc, murmură ea.

Noah lăasă cămașa să cadă pe podea și-i mângâie ușor obrazul, aplecându-se pentru a-și lipi buzele de umărul ei și a presăra o altă revărsare de sărutări pe pielea ei umedă. Elise se simțea adorată, prețuită și incredibil de fericită. Auzi patul scârțâind când Noah se puse în mișcare, ridicându-se peste ea și întinzându-se pe cealaltă parte a patului, cu trupul lipit de al ei. Undeva, dintr-o streășină picura apă, singura amintire a potopului de mai devreme. Afară, umbrele erau într-o continuă mișcare, din când în când alungate de câte o licărire trecătoare de lună, când norii de ploaie se spărgeau în goana lor pe boltă.

– Închide ochii și dormi, îi șopti el la ureche. În curând o să se crape de ziuă. Și e drum lung până la Londra.

Elise dădu aprobator din cap, deși nu întrebă drept cine avea să se prezinte Noah la intrarea în capitală. Nu puse nici o întrebare despre titlul nobiliar, despre averea familiei Ashland sau despre avocații care așteptau cu răsuflarea tăiată, întrebându-se dacă moștenitorul ducatului Ashland avea să-și facă apariția. Nu spuse nimic despre Francis Ellery pentru că, deocamdată, îi era de ajuns să știe că avea să fie alături de sora lui. Pentru că, deocamdată, îi era de ajuns să știe că avea să fie cu ea.

Capitolul 14

Ceva îl trezi pe Noah.

Deschise ochii, văzând că în cameră era încă întuneric, deși pe feastră se vedea că bolta cerească își pierduse nuanța de catifea neagră, căpătând o tentă vagă de cenușiu. Zorii nu erau prea departe. Simțea căldura trupului lui Elise, care dormea ghemuită, lipită de el.

Ascultă atent și auzi din nou același zgomot – un scârțâit slab. Iar în momentul acela își dădu seama de ce se trezise.

Foarte încet, prefăcându-se a se întinde în somn, se întoarse, lipindu-și fața de umărul lui Elise, cu gura aproape de urechea ei.

– Elise, rosti el în șoptă. Tânăra se trezi aproape instantaneu. E cineva în casă, o informă, pe același ton.

Tănăra continuă să respire lent și ritmic, dar, cum stătea lipită de el, îi simți mușchii încordându-i-se. Dădu afirmativ din cap și se întoarse, desprinzându-se de el, dar reveni în secunda următoare. Apoi se aplecă, dându-i un sărut ușor pe buze, mascându-și mișcările mâinii, care pătrunse pe sub cearșaf și îi puse ceva tare în palmă. Degetele lui se strânseră în jurul obiectului respectiv și, cu o mică tresărare, Noah își dădu seama că era vorba de cuțitul lui de vânătoare. Ceea ce însemna că Elise îl recuperase de pe podea, de lângă pat.

De dincolo de ușa deschisă se auzi un alt scârțâit, apoi un zgomot neclar, ca un hârșăit. Ar fi recunoscut sunetul acela dintr-o mie. Era sunetul făcut de o lamă de oțel scoasă din teacă. Cu mișcări încete,

Noah își trase cuțitul de sub cearșaf și își poziționează corpul în așa fel încât să se afle între Elise și ușă, dar prefăcându-se în continuare că nu făcea altceva decât să se întoarcă în somn. Erau blocați în dormitor ca într-o capcană, iar singurul său avantaj avea să fie un atac-surpriză.

– Te arunci pe podea când îți spun, s-a înțeles? spuse el în șoaptă, ținându-și în continuare capul în scobitura umărului ei. Elise șovăia. Nu ai nici o armă.

– E sub pat, murmură ea.

– Ce?

– Pușca mea. E sub pat. Și e încărcată.

Noah închise ochii. Da, bineînțeles că pușca ei era sub pat.

Se auzi un nou scârțâit, după care se lăsă liniștea, iar amândoi simțiră un iz vag de corp nespălat și de lână udă. Chiar la marginea câmpului vizual, Noah distinsese o umbră mișcându-se în cadrul ușii, după care auzi cum cineva trage ușor aer în piept. Aveau de-a face cu cel puțin un intrus. Prin tăcerea sufocantă de după aceea răzbătu un mormăit și sunetul făcut de frecarea unui material umed, marcând mișcarea unui braț care schița cine știe ce gest.

Pe sub pleoapele aproape închise, Noah privi cum de silueta aflată în cadrul ușii se desprinsese o altă, care intră în cameră. În lumina slabă din fața ferestrei, contururile îi erau oarecum mai clare.

Al doilea bărbat făcu un semn către trupul nemișcat al lui Elise, după care făcu un gest obscen, arătând către vintre.

În trupul lui Noah se instală un calm glacial, o senzație pe care nu o mai avusese de foarte mult timp. Îi curgea prin vene, încetinin-du-i ritmul inimii, concentrându-i gândurile și ascuțindu-i simțurile. Într-o clipită, avea din nou cincisprezece ani, pe o stradă londoneză întunecată, nevoit să lupte pentru supraviețuire, dând piept cu tot felul de personaje care voiau neapărat să-i ia toți banii sau bunurile pe care le avea asupra lui sau să lupte până la ultima suflare pentru asta.

Supraviețuise acestei lupte și multor altora exact la fel, în decursul anilor care urmaseră. Exact cum avea să supraviețuiască și acum.

Dacă indivizii aceștia erau isteți, aveau să încerce să-l omoare pe el mai întâi. Așa se proceda, eliminai mai întâi cea mai mare amenințare și cât mai rapid cu putință. Nu numai că așa-ți măreai șansele de supraviețuire, dar de multe ori reușea să-i descurajeze

și pe ceilalți. Noah știa asta din experiență. O experiență pe care nu voise să o capete, pe care nu și-o dorise, dar pe care o acumulase oricum. Era de-a dreptul ironic că, la un moment dat, crezuse că ar fi fost mai bine să uite tot ce se întâmplase în trecut. Asta pentru că, în momentul acesta, profita la maximum de cunoștințele dobândite până atunci.

Dacă aveau de gând să o violeze pe Elise, trebuiau să-l ucidă pe el mai întâi. Asta pentru că, o, Doamne, i-ar fi făcut bucați cu mâinile goale dacă se atingeau de ea atâta timp cât el era în viață.

Mirosul celor doi intruși deveni mai puternic. Pătrunseseră mai mult în cameră, se apropiaseră de pat, iar Noah putea auzi șuieratul slab al respirației lor. În spatele lui, Elise își apăsă degetele pe brațul lui, o singură dată.

Apoi aerul din jurul lui se mișcă și se dezlănțui iadul pe pământ.

Noah se dădu în spate și lovi cu putere exact când bărbatul aflat lângă el se năpusti către el, ținând un pumnal scurt cu ambele mâini, ridicat deasupra capului. Antebrațul stâng al lui Noah pară lovitura asasinului, în timp ce lama cuțitului său de vânătoare lovi gâtul expus al intrusului. Instantaneu, din rană țâșni un șuvoi puternic de sânge, iar străinul își scapă arma, care căzu pe podea cu zăngănit de oțel izbit de lemn. Mâinile i se duseră instinctiv la gâtul tăiat, iar Noah îl împinse departe de el, departe de pat.

Elise se făcuse nevăzută, iar Noah spera cu disperare că era în siguranță, oriunde ar fi fost, că era oarecum la adăpost. Dar nu avea timpul necesar de a se asigura de asta, căci era deja în picioare, întorcându-se să dea piept cu cel de-al doilea asasin, care rămăsese nemișcat, în fața patului.

Duhoarea morții umpluse camera, izul metalic al sângelui amestecându-se cu mirosul moscat al fricii. Șocul produs de moartea fulgerătoare a partenerului său îl făcea pe cel de-al doilea asasin să ezite, suficient cât să piardă avantajul avut. Cu un strigăt, Noah se năpusti asupra lui, evaluând mintal amenințarea reprezentată de cuțitul lung pe care-l avea în mână asasinul. Bun pentru înjunghiat, dar total inutil când venea vorba de lovituri laterale. Voiseră să îi omoare rapid, fără tam-tam. Voiseră să intre pe ascuns în timp ce el și Elise dormeau și să lanseze un atac brutal, rapid care să se soldeze cu moartea lor lentă, cu sângele scurgându-li-se pe așternuturile

albe și creând bălți pe podea. Acești bărbați veniseră să îi omoare și apoi să se retragă discret. Nu veniseră pregătiți să se lupte.

Asasinul rămas în viață lovi cu pumnalul, iar Noah se feri lejer, făcând un pas înapoi, și îl auzi cum geme din cauza efortului. Prinse mai bine mânerul cuțitului, pornind cu pași lenți într-un cerc imaginar, furia rece pe care o simțea făcând ca fiecare mișcare să îi fie măsurată și sigură.

Ar fi ucis-o pe Elise după ce ar fi violat-o, era sigur de asta. Era ea puternică, dură și rezistentă, dar n-ar fi putut să dovedească doi bărbați de una singură. Pentru că nu se aflau într-un spațiu în care o armă cum era pușca să reprezinte un avantaj. Aici era locul potrivit pentru genul de luptă la care învățase să exceleze. Genul de luptă care nu avea reguli, principii și în care învingătorul nu se alegea cu nimic altceva decât cu supraviețuirea, pentru moment.

– Lasă cuțitul, rosti Noah pe un ton măsurat, și poate o să te las în viață.

– Nu. Asasinul gâfâia și se dădea înapoi.

– Păcat! Deși îți promit să-ți dau un sfârșit rapid, îi spuse Noah, prinzând mai bine mânerul cuțitului. Ceea ce e mai mult decât meriți. Își înalță capul, îndoind ușor genunchii, așteptând pur și simplu o ocazie favorabilă.

Necunoscutul scoase o răsuflare șuierată și bâjbâi în spate, după cadrul ușii, mișcând nesigur pumnalul în beznă cenușie. Noah îi putea distinge albul ochilor și caracterul înnebunit al mișcărilor sale. Își dăduse seama brusc că nu putea câștiga această înfruntare și acum se retrăgea, deși el nu avea nici cea mai mică intenție să-l lase să plece.

Se năpusti către el, tăind prelung cu lama cuțitului abdomenul asasinului. Acesta gemu și se dădu înapoi, dezechilibrându-se, însă mâna lui Noah țâșni către el și îl prinse de haină. Bărbatul dădea înnebunit din mâini și se zbătea, smucindu-se până scăpă din închi-soarea reprezentată de haină, mânat de o disperare brută. Cu o smucitură bruscă, asasinul se întoarse mai repede decât și-ar fi închipuit Noah că era cu puțință, aruncând între ei un scaun aflat în apropiere, și se aruncă în hol, trântind ușa în urma sa. Cu o înjurătură, Noah dădu scaunul într-o parte cu o lovitură de picior și deschise repede ușa, însă asasinul străbătuse deja holul și se făcuse nevăzut. Porni pe urmele lui, însă fu obligat să-și controleze mișcările, de frică să nu cumva să se trezească prins într-o ambuscadă.

Când ajunse cam pe la jumătatea holului, deveni conștient că lângă el se afla cineva.

– Întoarce-te în odaie, îi ordonă șuierat.

– Fuge, rosti Elise, fără să-l ia în seamă. Vorbea pe un ton rece și absent, iar Noah nu era prea sigur că vorbea cu el.

Încercă să iuțească pasul, pentru a se poziționa în fața ei, însă Elise mergea cu pași furișați, rapid și fără să facă nici cel mai mic zgomot. Era îmbrăcată doar într-o cămașă, în mână avea pușca și arăta ca o fantomă, plutind așa prin casa cufundată în întuneric. Era suficient de șocant încât să străpungă masa de furie care-i cuprinsese mintea. Ajunseră în bucătărie și Noah se opri, văzând că ușa care dădea spre grădină se mișca în balamale, semn că cineva trecuse pe acolo recent. Fără nici o clipă de ezitare, Elise traversă încăperea verificându-i rapid toată suprafața și se strecură afară, cu Noah aflat acum foarte aproape în urma ei.

Dincolo de tufele de trandafiri, o cămașă albă flutura în lumina cenușie, arătând că asasinul gonea pe pășune. Se împiedică, agitându-și mâinile ca să-și recapete echilibrul, după care își continuă fuga. Elise mergea în continuare înaintea lui Noah și, când trecură de grădina de trandafiri, se opri. O auzi expirând prelung și apoi văzu cum își ridică pușca la umăr.

– Nu îl omorî, îi zise Noah glacial. Morții nu vorbesc.

Elise nu își întoarse privirea către el, dar dădu aprobator din cap aproape imperceptibil. Mâinile se mișcară pe corpul armei, iar degetul îi mângâie trăgaciul.

După care trase.

În depărtare, asasinul se prăbuși, inerția purtându-l înainte, astfel încât făcu o tumbă în iarbă. Mai multe păsări se înălțară din copaci, surprinse, dispărând înspre râu. Bărbatul se lăsă pe o parte, după care se propti chinuit în genunchi, târându-se sincopat către pădure.

Elise își lăsă arma jos. În aer se simțea aroma iute a prafului de pușcă.

Noah răsufală, dându-și seama abia acum că își ținuse respirația, și parcurse distanța care-l despărțea de Elise. Aceasta se întoarse către el, cu chipul palid pe fundalul întunecat al părului.

– Ești cumva rănită? o întrebă el, cercetându-i trupul cu ochii și mâinile. Îi era frică să o atingă și, în același timp, se temea să nu o facă.

– Nu. Elise dădu negativ din cap. Nu am pățit nimic.

O prinse în brațe, zdrobind-o de trupul lui, cu chipul îngropat în părul ei, chiar unde acesta i se revărsa pe umeri. Avea palma lipită de spatele ei și îi putea simți bătăile puternice ale inimii. Țeava puștii Baker era prinsă între ei și îl înghiontea neplăcut în coaste. Dar nu conta. Avea nevoie să o simtă, avea nevoie să se asigure că era teafără și nevătămată. Și în continuare a lui.

După un minut, Elise încercă să se retragă, iar Noah îi dădu drumul. Dăre întunecate de sânge îi pătau acum cămașa, unde fusese lipită de el. Degetele ei trecură grăbite peste pieptul, peste coastele, peste abdomenul lui, căutând eventualele răni în lumina gri.

– Nu e sângele meu.

Degetele ei se opriră, iar ochii i se ridicară către ai lui. Elise dădu pur și simplu din cap, în semn de aprobare. Noah nici nu se așteptase la altceva din partea ei. Pentru că, la fel ca și el, și ea mai trecuse prin așa ceva.

– Mulțumesc, zise ea.

Noah se aplecă să o sărute, o uniune profundă și posesivă a gurilor lor, care era rezultatul nebuniei și al pericolului prin care trecuseră în ultimele câteva minute. Nu o întrebă pentru ce îi mulțumea, exact așa cum Noah nu încercă să reducă importanța a ceea ce făcuse în dormitorul acela. Făcuse ceea ce trebuise pentru a o proteja și ar fi făcut-o din nou...

Mintea i se luminează, iar gândurile i se concentrară dintr-odată.

Calmul de gheață care-l cuprinsese mai devreme îi pulsa în continuare prin vene, deși acum era diferit. În temnițele de la Bedlam sau pe străzile periculoase ale Londrei, acel calm detașat îi salvase viața de mai multe ori decât voia să-și aducă aminte, dar fusese întotdeauna însoțit de un fond de disperare. De conștientizarea că în fiecare situație era la un pas de moarte. Că viața lui era o înșiruire perpetuă de episoade în care avea de ales între a ucide sau a fi ucis și că nimeni nu știa unde sau când avea să se ivească următoarea amenințare.

Dar acum era altfel. El însuși era altfel. Cum stătea aici, într-o grădină de trandafiri din Nottingham, nu mai era un puști disperat, incapabil să preîntâmpine următorul atac violent cu care avea

să se confrunte în mod inevitabil, la adresa lui sau a lui Elise, sau chiar la adresa lui Abigail. Sau la adresa oricărei persoane aflate sub protecția sa. Acum, puterea de a deține controlul asupra viitorului său era o posibilitate pe care alegerea sa o putea transforma în realitate.

Noah îl târâse pe asasin înapoi și îi legase mâinile și picioarele. Îl lăsase întins pe pământul bătătorit din mijlocul grădinii de trandafiri, după care intră din nou în casă și scoase cadavrul primului atacator.

Fără să scoată vreo vorbă, îl urcase pe umăr și pornise de-a latul pășunii, făcându-se nevăzut printre copacii care urmau malul râului. Se întorsese cu mâinile goale și chipul brăzdat de cute adânci, necruțătoare. O lăsase pe Elise să-l păzească pe cel care încă mai era în viață, deși acesta, chiar și nelegat, n-ar fi putut să plece nicăieri prea repede. Glonțul tras de Elise îl nimerise în spatele coapsei – nu fusese cea mai strălucită realizare a ei, însă în această situație fusese destul de eficientă. Proiectilul era implântat adânc în mușchi, așa că acum pantalonii de lână ai bărbatului erau îmbibați cu sânge. Ar fi fost nevoie să fie văzut de un chirurg în cel mult câteva ore. Dacă nu erau tratate rapid, rănila adânci ca aceasta puteau să evolueze foarte urât.

Acum Noah patrula încolo și înapoi în grădină. Își pusese pantalonii, dar nu și cămașa, iar pieptul și brațele îi erau mânjite de dăre de sânge și sudoare. Mușchii și tendoanele se contractau și se unduiau la fiecare mișcare, încet și cu o hotărâre rece. Părul îi cădea peste frunte, cu cârlionți umezi lipiți de piele, iar de sub sprâncene ochii îi scăpărau cu o furie sălbatică atât de intensă, că îți îngheța sângele în vene. Își ținea în continuare mâna încheștată de mânerul cuțitului său de vânatoare, iar lama lucea roșu-aprins, o culoare de-a dreptul macabră în razele timide ale zorilor.

Elise îl privea, fără să scoată vreun sunet. Avea în față o fațetă a lui Noah pe care ea nu o mai văzuse. Inițial o uluise această transformare. Omul din față ei era un luptător de stradă, un om împins până la limită care contraatacase și făcuse asta cu o eficiență mortală. Lupta dur, lupta inteligent și, într-un final, luptase pentru și alături de ea. Nu văzuse nici o urmă de ezitare. Nu văzuse vreo urmă de nesiguranță. Fusese puternic și minunat, periculos și cu totul necruțător.

Iar asta o lăsa fără răsuflare și îi făcea genunchii să se înmoaie. Și o excita extraordinar.

Noah se opri lângă picioarele asasinului. Un om care făcea din moarte o afacere ar fi putut mărturisi dacă îl priveai în ochi, iar acum se zbatu câteva clipe, după care se prăbuși din nou pe pământ.

– Cât ți-a plătit Francis Ellery ca să mă omori? întrebă Noah pe un ton plictisit și detașat.

Bărbatul își strânse buzele într-o linie dură.

– N-o să-ți spun nimic, mormăi el.

– Da, păi... asta e. Se ghemui și făcu semn către piciorul lui cu vârful cuțitului. O să dai colțul în două ore. Poate trei. Și orice șansă de a vorbi și de a-ți salva viața o să fie doar o amintire îndepărtată.

Asasinul cu chipul tras îi aruncă o privire cumplită, cu ochii înroșiți.

– Lasă. Nu contează... Oricât ți-o fi dat Ellery, tot n-a fost de-ajuns să-ți plătească și viața.

– Cincizeci de lire, răbufni omul. Ne-a plătit cincizeci de lire.

– Cincizeci? repetă Noah.

– Douăzeci și cinci înainte, douăzeci și cinci după.

Noah cerceta vârful cuțitului său.

– Ei, drăcia naibii, de-atâta timp să fi plecat eu din Londra, de au ajuns viețile ducilor să valoreze atât de puțin? Chipul îi era compus din contururi tensionate, iar cuvintele îi erau tăioase. Și măsurate. Și pline de siguranță.

Elise simți un val stârnindu-i-se în inimă.

– Duci? Capul bărbatului se lăsă din nou pe pământ și scoase un geamăt. N-a zis c-ați fi duce.

– Ca să vezi, sunt convins că a uitat de acest mic detaliu în graba lui stângace de a pune gheara pe ducat. Știu că momentan probabil că nu arăt ca fiind vreun cine știe ce nobil, dar pe de altă parte nu mă așteptam ca partenerul tău să sângereze chiar atât de mult încercând să-mi facă felul. Foarte neplăcută treabă asta, cu omorârea unui duce. Zău așa, ar fi trebuit să cereți mai mulți bani.

Bărbatul care zăcea la picioarele sale scoase o înjurătură.

– Și ar mai fi, bineînțeles, problema pe care o am cu intențiile față de doamna aici de față.

Ochii asasinului se duseră imediat către Elise, care se sprijinea de țeva puștii ei, în continuare îmbrăcată doar în cămașă.

- Aia nu-i o doamnă... reuși să rânjească batjocoritor asasinul, înainte ca vârful cuțitului lui Noah să se răsucescă în materialul pantalonilor lui, aproape de vintre.

- Ai grijă, rosti Noah.

- M-a împușcat!

- Și s-ar putea să o rog să te mai împuște o dată. Noah îl măsura atent cu privirea, răsucind cuțitul în mână, la nici trei centimetri de pielea rănitului. Sau nu. Mă gândesc că ar trebui să-i ceri scuze...

- Poftim? Ucigașul se uită la Noah de parcă acesta și-ar fi pierdut mințile.

- Aveai de gând să o siluiești și apoi să o omori, dacă nu mă înșel. Sau ordinea era invers? În orice caz, mă irită așa ceva. Cere-ți scuze!

- Sunteți nebun, șuieră asasinul.

- Da, mi s-a mai spus. Noah schiță un zâmbet lipsit de orice substanță.

Cuțitul îi alunecă de-a lungul prohabului asasinului, iar nasurii căzură unul câte unul, pe măsură ce ațele cu care erau cusuți erau retezate.

- Îmi cer scuze, îngăimă cu glasul întretăiat asasinul, uitându-se la Elise.

Noah se ridică în picioare.

- Mă gândeam eu. Să nu pleci nicăieri, îi spuse, pe un ton glacial. Dacă ești cuminte, s-ar putea să-mi aduc aminte să te iau spre oraș când plecăm și să te las în apropiere de un chirurg capabil. Îi aruncă o privire lui Elise, apoi ochii i se ațintiră din nou asupra rănitului. Toată lumea știe că e periculos să umbli prin pădure. E plin de braconieri și de alte personaje dubioase. Mare ghinion, să fii confundat cu o pulpă de căprioară, deși oarecum mai credibil decât că ai fost împușcat în timp ce încercai să-i faci de petrecanie unui duce.

Asasinul înjură din nou.

Noah se întoarse către Elise.

- Hai cu mine! Ochii săi erau fierbinți și duri, iar Elise simți un fior ca de electricitate străbătându-i coloana vertebrală, iar pielea i se făcu precum cea de găină.

Noah îi prinse palma într-a lui și o conduse în casă, intrând pe ușa bucătăriei, larg deschisă, pe care apoi o trânti în urma lor, împingând-o cu piciorul. Ajunși înăuntru, Noah se întoarse, răsucind-o

și împingând-o în așa fel încât să stea cu spatele lipit de suprafața dură a ușii.

– Tremuri toată, îi spuse. Îi luă pușca din mână și o așeză lângă ei, împreună cu cuțitul său.

– Da. Elise nu-și dăduse seama de asta până ce nu-i spusese el. Nu conștientizase decât excitația care-și croise cu greu loc în trupul ei, o nevoie disperată care o făcea să fie udă, dornică și nesigură pe ea.

– Ești în siguranță, Elise.

– Știu asta, răsuflă ea, ridicându-și ochii către el, înecându-se în fierbințeala și forța care emanau din toți porii lui. Nu de-asta tremur.

Noah încremeni instantaneu, după care gura i se coborî peste a ei, în timp ce degetele îi traseră poalele cămășii, ridicându-i-o peste șolduri și lipindu-și palmele de pielea catifelată a coastelor și spatelui ei, chiar în dreptul taliei. Știuse că avea să se dezlănțuie furtuna aceasta. Tot crescuse în el, emoții reprimare adânc care impuneau o dezlănțuire fizică. O eliberare care să confirme că ei doi erau încă în viață, deși trecuseră atât de aproape pe lângă moarte. Îi ascuțea toate simțurile, îi înfierbânta sângele și făcea ca fiecare atingere să fie aproape insuportabilă, căci îi oferea un extaz paroxistic.

Elise trăgea de nasturii pantalonilor lui, împingând betelia până ce reuși să îi desfacă. Membrul său se eliberă din strânsoarea materialului, iar ea îl cuprinse în mână, ferm, trimitându-i raze albe și înflăcărare de plăcere prin toată ființa. Noah scoase un geamăt, un sunet gutural care părea izvorât de undeva din adâncurile sale.

– Am nevoie de tine, îi spuse cu glasul aspru, iar acesta fu singurul avertisment pe care îl primi Elise, căci în secunda următoare Noah se aplecă, prinzându-i șezutul în palme, și o ridică, lipind-o de el.

Imediat, își petrecu picioarele în jurul taliei lui, ținându-și brațele pe după gâtul lui, și se poziționă în așa fel încât să-i simtă lungimea lipită de căldura umedă a sexului ei. Noah se împinse, lipind-o și mai tare de ușă, cu spatele și umerii păstrați imobili, după care strecură o mână între ei, ghidându-și membrul către intrarea ei. Capul lui Elise se lăsă pe spate, sprijinit de ușă, ochii îi scăpărau, iar pomeții îi căpătară o culoare febrilă. Fără să ezite vreo clipă, Noah se avântă adânc.

Elise scânci și își mări strânsoarea picioarelor, devenite o centură de mușchi tremurânzi în jurul taliei lui. Trupul lui era încordat, iar

soldurile ei se mișcau spasmodic, cu zvâcniri puternice și rapide care marcau apropierea de momentul eliberării supreme. Noah nu voia să se controleze. O voia pe ea, toată ființa ei așa cum era, fără inhibiții și fără rețineri. Vie.

O prinse mai tare de șezut și se puse în mișcare, împingându-se hotărât în fierbințeala ei udă, înregistrând gemetele scurte, întretăiate de plăcere pe care le scotea ea la fiecare mișcare. Frecarea corpurilor lor era nemiloasă, iar plăcerea cumplită și arzătoare. Era prea mult și insuficient în același timp. Elise se avântă peste el și, în secunda următoare, simți convulsiile mușchilor ei interiori în jurul membrului său, iar de pe buzele ei scăpă un strigăt, degetele i se încheștară de umeri și fața i se ascunse în scobitura gâtului său.

Dintr-odată, Noah simți cum vederea i se încetoșează, iar explozia eliberatoare îl zgudui până în măduva oaselor, un infern de flăcări și lumini. Apoi urmară valurile de plăcere, pe rând, de o intensitate atât de sălbatică, încât îi tăiară suflarea. Împinse tare o dată, de două ori, după care se retrase total și își dădu drumul chiar la întretăierea feselor ei. Tremura, istovit, și dacă Elise nu l-ar fi cuprins atât de strâns și nu ar fi fost rezemată de ușă, probabil că s-ar fi lăsat jos, pe podea.

Rămase însă în aceeași poziție, amândoi respirând cu greu. După câteva clipe, Elise își desprinse picioarele de pe talia lui și se susținu singură, ținându-și însă brațele în continuare pe după gâtul lui.

– Mi-a fost foarte frică, rosti el, dându-și seama de adevărul acestor vorbe exact când le rosti. Nu pentru mine, ci pentru tine. Că aș fi putut să te pierd. Avea fruntea lipită de a ei, cu transpirația amestecându-li-se.

– Sunt chiar aici, răspunse ea în șoaptă, nereușind încă să-și controleze ritmul respirației.

– Știu.

Elise își înălță capul, iar ochii ei îi cercetară pe ai lui.

– Și ce facem mai departe, Excelență?

I se mai adresase conform titlului și înainte, iar Noah respinsese de fiecare dată această formulă de politețe, respinsese adevărul. Dar pe atunci nu fusese pregătit. Poate îi lipsise înțelegerea sau credința în propria persoană pentru a face ceea ce trebuia făcut. Dar totul se schimbase.

— Strânge cearceafurile din dormitor și dă-le foc! Vezi ce poți face să cureți podeaua. O să-i las un bilet, dar nu vreau ca, la întoarcere, doamna Pritchard să creadă că te-am omorât. Sau, după caz, că m-ai omorât tu pe mine.

Aceste cuvinte erau infuzate cu o forță stabilă, începutul a... ceva ce îi lipsise prea mult timp.

— Prea bine, Excelență, răspunse Elise, cu buzele curbându-i-se într-un zâmbet domol.

— Va trebui să le trimit vorbă vecinilor și să aranjez ca băieții soților Carter să se ocupe de fermă o vreme. Noah gândea cu voce tare. Se uită în jos, la pieptul său mânjit de sânge, la părul teribil de răvășit al lui Elise și la cămașa murdară pe care o purta aceasta. În cât timp ești gata de plecare?

— Destul de repede, Excelență. Din ochi îi radiau luciri de aprobare. Aprobare și încă ceva, ceva care-i tăia răsufierea.

— Bine. Ducele de Ashland îi întâlnește privirea. Mergem la Londra.

Capitolul 15

Până la urmă, luară diligența către capitală, sacrificând orice confort personal în favoarea ritmului rapid, dar extenuant, pe care li-l puteau oferi caii schimbați regulat, căci bidiviii lor n-ar fi putut supraviețui unei asemenea încercări. Diligența nu făcea nici o oprire cu excepția celor necesare pentru schimbarea cailor, încărcarea poștei și îmbarcările, respectiv debarcările de pasageri. Nu puteau discuta, nu numai din cauza prezenței celorlalți pasageri, ci și a nerăbdării care îi cuprinsese brusc, conștientizarea că aveau lucruri urgente de rezolvat. Cu fiecare kilometru parcurs, Noah se retrăgea și mai mult într-o tăcere contemplativă. Elise nu făcu nici o încercare să umple liniștea cu remarci superficiale. Atât ea, cât și el aveau nevoie de timp de gândire, pentru că, odată cu trecerea prin fiecare sătuc și cătun, se apropiau de niște chestiuni extrem de importante. Ducele de Ashland avea să aibă nevoie de un plan de acțiune foarte inteligent.

Era puțin probabil să fi fost urmăriți sau să creadă cineva că erau altceva decât niște simpli călători obosiți, dar oricum nu își asuma-seră nici un risc în această privință.

Amândoi purtau șepci, ca să-și ascundă parțial trăsăturile și se îmbrăcaseră cu haine simple, complet banale. Un bărbat de la țară și fratele său mai mic, care căutau de lucru într-una din multele fabrici londoneze, astfel aveau să se prezinte în caz că îi întreba cineva. Dar nimeni nu intră în vorbă cu ei.

Coborâra din diligență, întâmpinați de un cer încărcat cu nori grei, din care se revârsa o burniță constantă, ceea ce lui Elise îi convenea de minune. Pe drum nu se aflau trăsuri deschise, luxoase, în care să se plimbe tot felul de domni ferchezuiți și doamnele lor, al căror singur scop era să vadă lumea din jur și să fie văzuți. Pietonii mergeau cu capetele plecate, cu pași vioi, căci nimeni nu voia să petreacă mai mult timp decât era absolut necesar în atmosfera ploioasă. Nu că s-ar fi așteptat să fie recunoscuți, însă Elise nu era nicidecum pregătită să îl introducă pe ducele de Ashland în lumea londoneză. Porniră pe jos, iar Elise îl conduse pe Noah spre sud, trecând pe lângă tot felul de clădiri cunoscute în drumul lor spre Covent Square.

Chipul lui Noah era marcat de linii dure, ochii îi erau precauți, iar expresia, mohorâtă și imposibil de descifrat. În sinea ei, Elise recunoștea că o mică parte din ea jelea pierderea lui Noah Lawson. Îi părea rău că acesta pierduse anumite plăceri simple, ca jocurile cu soldățeii de plumb și partidele de șah cu copiii, la o masă de sufragerie cu scaune desperecheate. Știa că Noah făcea ce trebuia făcut. Dar asta avea un anumit preț.

Ajunseră în Covent Square, trecând pe lângă colțul nord-vestic al Catedralei Sf. Paul și apoi croindu-și drum prin piață către casa veche unde își avea sediul Chegarre și Asociații. Când începură să urce treptele tocite, Noah măsură din priviri fațada obosită a clădirii, după care se uită la ea, cu chipul umbrat fugar de o ușoară nesiguranță, prima reacție de acest fel de când porniseră spre Londra.

— Abigail e aici? o întrebă, făcând semn către ușa grea, din lemn.

— Da, răspunse Elise. Ar trebui, cel puțin. Sora ta a fost de acord să rămână la noi până ce problema mamei tale o să fie rezolvată. Sau până aveam să dăm de tine.

Observă tresărirea unui mușchi de pe maxilarul lui.

Elise băgă mâna în buzunar și scoase broșa cu trandafirul de oțel pe care îl luase din camera lui Noah înainte să plece din Nottingham.

— Cred că ar vrea să i-o înapoiezi personal, rosti ea încet. Puse broșa în palma lui. Degetele bărbatului se strânseseră peste ale ei, cu obiectul cald de oțel prins între ei.

— Elise...

Dintr-odată, ușa se deschise.

— A dat-o în ploaie mocănească, rosti Roderick, superfluu. Intrați sau nu?

Elise tresări, iar mâna i se retrase din cea a lui Noah.

— Bună ziua, Roderick.

— Bună să vă fie inima, don'șoară Elise. Băiatul se uită pe după ea, ca să-l cerceteze pe Noah. Bună ziua și dumneavoastră, domnule, rosti el.

— Ăăă... bună ziua, răspunse Noah, părând oarecum luat pe nepregătite.

Roddy zâmbi larg și deschise ușa și mai larg, iar Elise și Noah intrară. Băiatul o închise cu mișcări elegante, urmându-i în foaier.

Elise se întoarse către Noah.

— Excelență, dați-mi voie să vi-l prezint pe Roderick. Roddy, dumnealui e Excelența Sa, ducele de Ashland.

— Ah. Sprâncenele lui Roddy se înălțară puțin. Deci nu v-am salutat cum se cuvine. Bună ziua, Excelență, rosti el, cu un aplomb plin de veselie. Și sunt încântat să vă cunosc.

Noah îl studia pe băiat cu o privire curioasă.

— Și eu sunt încântat să te cunosc, Roderick.

— Ducesa e în biroul ei, spuse Roddy. S-a întors chiar în dimineața asta. Vreți s-o chem?

Elise avea să vorbească cu Ivory destul de curând.

— Nu, mă duc eu la ea un pic mai târziu. Lady Abigail e disponibilă, Roderick?

Chipul băiatului se însenină.

— A, da. E tot în bucătărie, cu bucătăreasa. A făcut prăjituri toată după-amiaza. Mânuța micului majordom dispăru în buzunarul hainei, de unde scoase ceva ce părea a fi o tartă împachetată într-o batistă. Mi-a dat cinci, le mărturisi, după care se încruntă, cu o expresie nemulțumită. Mi-a zis să le mănânc pe toate... că am nevoie să pun ceva carne pe oase.

Elise îl văzu cu coada ochiului pe Noah zâmbind.

– Poți s-o chemi, te rog? Și s-o conduci în salon? O așteptăm acolo.

Roddy își îndesă tarta înapoi în buzunar.

– Da. Vreți să vi se aducă și ceai? Dacă tot mă duc, pot s-o rog pe bucătăreasă.

– Nu, mulțumesc, rosti Elise. Adu-o doar pe lady Abigail.

Roddy ridică din umeri.

– Cum poftiți, zise el și dispăru undeva în interiorul casei.

Elise se întoarse către Noah.

– Roderick este...

– Știi exact ce este Roderick, interveni Noah, cu buzele curbându-i-se ușor la colțuri. Și-a băgat mânuțele în buzunarele mele în primele trei secunde de când am trecut pragul acestei case.

Elise își mușcă buza de jos.

– A început să-și piardă îndemânarea.

– Nu, e chiar priceput. Din păcate, am mai multă experiență decât aș vrea cu băieții ca el.

– N-ai zis nimic.

– N-am vrut să-l jignesc.

Elise își simți inima strângându-i-se. Bineînțeles că nu voise!

Noah ridică palma în care avea broșa.

– Crezi că ar fi luat-o?

– Nu. De obicei, Roddy caută arme mici, ascunse, sau orice alte obiecte care s-ar putea dovedi problematice. Sau utile, după caz.

Noah se uită lung la ea.

– Hai, spuse ea, trăgându-l înspre mijlocul foaierului. Apoi îl conduse către spatele casei, fiind înconjurați de mirosul plăcut dat de amestecul dintre ceara de lustruit și prăjiturile din cuptor. Lambriul care acoperea pereții lucea ușor, reflectând lumina blândă răspândită de aplicile care fuseseră aprinse, având în vedere că era o zi atât de întunecată. Elise intră în salon.

În cămin fusesse aprins focul, pentru a contracara umezeala din aer, iar Elise se duse direct la ferestrele înalte care dădeau către piață și trase de șnurul care ținea draperiile grele, lăsându-le să se reverse peste geamuri. Se îndoaia profund că Francis Ellery avea habar unde se afla Abigail sau că îi păsa măcar unde se dusesese, dar nu voia să-și asume nici un risc. Mai ales că îl avea pe Noah aici.

Se apucă să aprindă lumânările din sfeșnic pentru a avea mai multă lumină. Pe furiș, îl privea pe Noah care se plimba prin cameră, lăsându-și degetele să alunece peste spătarul canapelei din lemn de trandafir tapisat. Se opri lângă biblioteca lungă și îngustă care se întindea până la plafonul înalt și scoase un volum cu o copertă scumpă, deschizând-o și închizând-o înainte de a o pune înapoi pe raft. Își continuă înaintarea către șemineu și apoi trecu mai departe, către fereastră, unde trase draperia grea, după care o lăsă să cadă din nou.

– Noah.

Bărbatul se opri și își înălță capul.

Elise traversă încăperea și se opri în fața lui. Îi luă mâna într-a ei, desfăcând degetele pentru a scoate la vedere trandafirul de oțel. Marginile broșei săpaseră urme adânci, arătând că o ținuse foarte strâns.

– Nu m-a mai văzut de când aveam zece ani. Se uita lung la broșa din palmă.

– A trecut mult timp, consimți Elise, blând.

– Nu știu ce să-i spun. Își ridică ochii spre ea. Nu știu despre ce să-i vorbesc. Am crezut că știu, dar nu e așa. Dacă nu sunt cum...

– Nu a vrut niciodată să fi perfect, Noah. Vrea doar să te cunoască, așa cum ești.

Îl auzi oftând din greu.

Elise își îndoi din nou degetele peste broșă.

– Nu uita cât de puternică e sora ta în fond, îi spuse în șoaptă. Las-o să te cunoască. Se ridică pe vârfuri și își lipi buzele de obrazul lui. Noah o prinse și o trase spre el, ținând-o strâns, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Ea îl prinse pe după gât și își sprijini capul de pieptul lui.

Dinspre hol se auzi zvon de pași grăbiți și voci agitate.

Elise își ridică fruntea.

– Bine ați venit acasă, Excelență, spuse Elise în șoaptă, după care se desprinsese de el și se îndepărtă.

În secunda următoare, ușa salonului fu deschisă larg, iar Roddy se dădu repede din calea lui Abigail, care se opri brusc chiar după ce trecu pragul încăperii. Părul i se desprinsese parțial din coadă, avea ceva faină pe unul dintre obrajii îmbujorați, iar peste rochia simplă

pe care o purta era atârnat un șorț murdar. Când îl văzu pe Noah, Elise o auzi cum suspină, cu răsufierea tăiată.

— Flăcăiașul ăsta mi-a zis că a venit ducele de Ashland, zise ea, cu glasul frângându-i-se. Am crezut că-mi înșiră gogoși.

— Nu. Ducele traversează încăperea și se opri în fața surorii sale. Chiar spunea adevărul.

— Noah. Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmație.

— Da. Noah își ținea mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânși puternic. Tot eu sunt. Deși cred că arăt și vorbesc un pic diferit față de cum mă ții tu minte.

Abigail își duse o mână la gură, cu o singură lacrimă scurgându-i-se pe obraz, lăsând o dâră clară prin stratul de făină. Suspînul iscat în piept i se blocă undeva în gât.

— Asta e a ta. Noah îi întinse trandafirul de oțel. Trebuia să ți-o înapoiez de mult.

Abigail întinse mâna să ia broșa, însă palma i se opri la câțiva centimetri de cea a lui Noah.

— Mi-e teamă că, dacă te ating, o să mă trezesc din vis, spuse ea în șoaptă. Și-o să descopăr că e doar o iluzie, că nu ești real și că o să dispari din nou.

— Sunt real, Abby. Și nu dispar nicăieri.

Palma lui Abigail prinse trandafirul, iar pe obraz i se scurse încă o lacrimă.

— Mi-a fost dor de tine, Noah.

Într-o clipită, Noah își cuprinse sora într-o îmbrățișare, iar Abigail se agăță de el, plângând de-a dreptul acum.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Abby, rosti el, cu simțire.

Elise îi privea, cu un nod în gât. Întâlni ochii lui Roderick și smuci din cap în direcția ușii, iar puștiul și-l plecă aprobator pe al său, după care se retrase discret pe unde venise. Elise îl urmă fără să scoată vreun sunet, strecurându-se pe lângă Noah și Abigail și ieși din salon.

Abigail încerca să vorbească printre lacrimi, lansând un șir rapid de întrebări și exclamări abia coerente. Elise nu reuși să distingă răspunsurile murmurate ale lui Noah, dar nici nu avea nevoie.

Ducele de Ashland ajunsese în sfârșit acasă.

Capitolul 16

– Aș putea spune că a fost oarecum o nesăbuiță să sari de pe pod.

Ivory Moore, proprietara firmei Chegarre și Asociații, mai turnă niște whisky într-un pahar de cristal și îl așează în fața lui Elise. Afară, soarele renunțase la orice pretenții asupra lumii, iar camera era conturată de lumina blândă provenită de la șemineu și de la felinarele aprinse.

– A fost un salt controlat, răspunse Elise, iritată, și luă o înghițitură sănătoasă, acceptând focul care îi invadă gâtul și stomacul. N-ar fi trebuit să aibă o atitudine atât de contestatară. În fond, își îndeplinesc misiunea, deși șansele de reușită fuseseră ridicol de mici. Reușise. Ducele de Ashland era în Londra, în siguranță, ascuns în salonul lor, cu sora sa, unde avea să și rămână până ce aveau să-i plănuiască întoarcerea în locul său de drept. Ar fi trebuit să sărbătorească.

Numai că Elise își petrecuse aproape o oră povestind de-a fir a păr evenimentele care duseseră la descoperirea și întoarcerea în Londra a numitului Noah Ellery, duce de Ashland, și nu îi făcuse nici cea mai mică plăcere. Recitase cu mare grijă o versiune atent revizuită, o listă monotonă de fapte și evenimente, în ordinea în care se întâmplaseră, începând cu rugămintea disperată a lui Abigail și terminând cu reunirea lui Noah Ellery cu sora lui, în salonul aflat la câteva camere distanță de locul unde se aflau.

Iar asta îi crease un gol rece care i se instală adânc în măruntaie.

Asta pentru că, în adâncul sufletului ei, știa că, atunci când îl găsi-se pe ducele de Ashland, îl pierduse pe Noah. Îl pierduse pe bărbatul care îi pusese stăpânire pe inimă.

Ivory își relua locul, dincolo de masa de lucru, și se sprijini de spătarul scaunului. Elise îi simțea ochii căprui și vicleni cântărind-o. Luă încă o înghițitură, sperând că Ivory avea să pună îmbujorarea din obraji ei pe seama alcoolului.

– Cum a fost în Chelmsford? îngăimă Elise, într-un efort de a schimba cursul conversației.

- Un succes. O deplasare profitabilă. Ivory flutură din mână, ca și cum ar fi vrut să dea la o parte acest subiect, fără să muște momeala. Spune-mi mai multe despre Ashland.

Elise își ridică privirea către ea, timorată.

- Păi tocmai ți-am povestit.

- Nu, mi-ai spus unde era. Cum trăia. Detalii din trecutul lui. Numele apropiaților săi. Cât ți-a luat să ajungi până acolo. Dar nu mi-ai spus nimic despre bărbatul propriu-zis. Despre calitățile, slăbiciunile lui...

Elise se uită lung în lichidul din paharul ei, însă băutura de culoarea ambrei nu îi oferă nici o inspirație pentru a răspunde la această întrebare fără să-și arate într-un fel sau altul profunzimea sentimentelor. Trase aer în piept, să se calmeze, și afișă o mască de neutralitate.

- E un om bun. Inteligent, loial. O, Doamne, parcă vorbea despre un câțel cu trei picioare pe nume Pătrățel. Are tendința puternică de a-i proteja pe cei la care ține, încercă ea. Drăcia naibii, nici așa nu era mai bine. Are conștiință socială.

Ivory se aplecase către ea și o privea atent, cu o sprânceană ridicată.

- A rezistat la Bedlam cinci ani și a supraviețuit pe străzile Londrei alți trei, continuă Elise. Și credea că ceea ce a fost nevoit să facă pentru a supraviețui îl făcea să fie... inferior, cumva.

- Credea? Acum nu mai crede? Lui Ivory nu-i scăpa nimic.

- Nu. Măcar s-a mai împăcat cu ce-a făcut în trecut.

- De unde știi tu asta?

Elise lupta din răsputeri să-și mențină expresia lipsită de orice emoție. Nu era prea sigură că și reușea.

- Mi-a spus.

- Ție?

- Da.

- Deci are încredere în tine. Nu era o întrebare, deși necesita un răspuns.

În mintea lui Elise apărură dintr-odată amintirea vie a momentelor petrecute în apa râului luminat de lună și în timpul furtunii care urmasese.

- Da.

- Mmmm.

– Nu sunt sigură că s-a împăcat însă cu alegerile pe care le-a făcut mama lui. Elise mai luă o înghițitură măsurată din pahar, chiar și numai pentru a-și ocupa mâinile cu ceva și pentru a nu fi nevoită să o privească pe Ivory. Copiii abandonati au o memorie foarte bună.

– Într-adevăr. Îmi închipui că e mai dificil să accepți așa ceva. E doar un simplu om, nu un sfânt.

Elise pufni, incapabilă să se abțină.

– Nu, sigur nu e un sfânt.

– Mmmm.

Elise nu suporta când Ivory scotea sunetul acela. Era suficient să-l audă pentru a ști că Ivory înțelegea mult mai mult decât spuneau explicațiile ei.

– Nu mă lua cu „mmm“, mormăi ea. Întreabă-mă pur și simplu ce vrei să știi.

– Ești îndrăgostită de el?

Auzind întrebarea, Elise își ridică ochii spre ea. Nu avea de ales, trebuia să mizeze pe adevăr.

– Da.

Ivory scoase un oftat și se lăsă din nou pe spătarul scaunului. Privirea i se îmblânzi, plină de compasiune, și luă o scrisoare deschisă de pe birou, moment în care din sigiliul rupt căzu o bucățică de ceară roșie ca sângele.

– Avem o chestiune care necesită atenția ta în scurt timp, în Bath, zise ea. Dacă vrei, poți să pleci imediat...

– Nu. Elise își puse paharul pe blatul biroului cu o grijă extremă. Știa că Ivory îi oferea o ieșire din scenă cât mai nedureroasă. Ei bine, nu chiar nedureroasă, pentru că era mult prea târziu pentru așa ceva, însă era o ieșire din scenă, totuși.

– Nu pot să-l păstrez, nu e al meu, știu. Dar o să merg până la capăt. O să fiu aici să îl văd reînstatat în locul său de drept, în poziția pentru care s-a născut, pentru că destinul său e să fie un conducător. Are o inimă minunată și o minte strălucită.

Ivory o măsură cu grijă.

– Ești sigură?

– Da.

– Mmmm. Începu să întoarcă epistola în mâini, cu o cută ușoară între sprâncene. Pe birou căzură și alte bucățele de ceară.

Elise îi aruncă o privire înnegurată.

– Nu crezi că e o idee bună să rămân. Având în vedere că e clientul nostru. Și duce, pe deasupra.

Ivory lăsă scrisoarea să cadă, cu o expresie plină de regret pe chip.

– N-am zis asta. Dumnezeu mi-e martor că nu pot să arunc cu pietre când vine vorba de asta. Ar fi... mai elegant dacă ai ieși din această situație, pentru binele amândurora. Dar nu pot să neglijez faptul că o să aibă nevoie de tine și de abilitățile tale.

Elise se ridică, incapabilă să mai stea pe scaun.

– Bine. Pentru că n-o să-l părăsesc. În momentul acela, își dădu seama că nu avea dreptate, în fond. Urma să-l părăsească. Atunci când n-avea să mai aibă nevoie de ea. Dar nu era cazul deocamdată. O să fiu alături de el până la capăt.

Ivory luă un registru greu care se afla lângă scrisoare și îl deschise la o pagină însemnată. Acest registru, în care erau menționate secretele și scandalurile în care erau implicate unele dintre cele mai importante familii engleze, fusese făcut de regretatul soț al lui Ivory, vicleanul și bătrânul duce de Knightley, fiind continuat de văduva sa și de asociații acesteia.

– Presupun că deja ai consultat registrul, rosti Ivory.

Elise se opri lângă șemineu, căldura reușind să usuce urmele de umezeală rămase în materialul pantalonilor pe care îi purta.

– Bineînțeles. Imediat după ce a sosit Lady Abigail. Dar nu am găsit nimic remarcabil, cu excepția scandalului iscat când Lady Abigail s-a măritat cu o persoană cu mult inferioară din punct de vedere social.

– Într-adevăr. Ivory trecea în revistă adnotările sumare. Bătrânul duce și tatăl lui, la vremea sa, au fost niște indivizi extraordinari de comuni. Au gestionat proprietățile ducale cu un grad rezonabil de competență, sau măcar au angajat oameni capabili să o facă. Au participat la ședințele Parlamentului. Au făcut investiții chibzuite, cu rezultate mai bune decât media. Dacă au avut ceva amante, le-au întreținut discret și înțelept. De asemenea, dacă soțiile lor s-au implicat în chestiuni dincolo de ce se așteaptă lumea din partea unor ducese, aici nu e menționat nimic. N-au existat dueluri, cazuri de șantaj, relații adulterine scandaloase și nici copii ilegitari. Bătrânul duce a fost un exemplu perfect de aristocrat englez ireproșabil.

– Asta până când acest aristocrat ireproșabil a decis că moștenitorul lui, în vârstă de zece ani, era defect, așa că l-a internat la Bedlam.

Ivory închise registrul.

– Și totuși, aici nu e nici o mențiune care să facă referire la asta. Ceea ce înseamnă că, oricum a făcut bătrânul duce ca fiul său să fie luat de acasă în secret, i-a reușit perfect. Dacă ar fi existat ceva zvonuri, ar fi ajuns și la urechile lui Knightley. Le-ar fi verificat veridicitatea și le-ar fi notat aici.

– Deci putem, fără prea mari riscuri, să-i construim noului duce un trecut după bunul nostru plac.

– Poate că da. Ivory întinse mâna peste birou și luă paharul lui Elise, dând pe gât restul de whisky.

– Poate? Nimeni nu știe unde și-a petrecut Noah Ellery ultimii douăzeci de ani din viață.

– Cu excepția bărbatului care te-a plătit ca să-i dai de urmă, cel mai probabil. Din ce mi-ai spus tu, King știa că Ashland era în Londra acum doisprezece ani.

Elise își propti brațele pe polița de deasupra căminului, apropiindu-se mai mult de foc. Acest aspect o deranja, pentru că nu-l cunoștea în întregime.

– „Am o mare datorie față de el.”

– Poftim?

– „Am o mare datorie față de el.” Asta mi-a zis King când l-am întrebat de ce-l interesa cazul ăsta.

Preț de câteva clipe, Ivory nu spuse nimic.

– Noah Ellery a trăit pe străzi o bucată bună de timp. Cred că e foarte probabil ca ducele tău să fi avut ocazia să îi fi salvat viața lui sau vreunei persoane importante pentru King.

– Dar de unde să știe King cine era? Cine era cu adevărat, adică?

Ivory ridică din umeri.

– Să-i fi spus Ashland?

Elise se încruntă.

– Chiar dacă n-a făcut-o, puține sunt lucrurile pe care King nu poate să le descopere prin propriile mijloace dacă-și pune în minte, îi reaminti Ivory. În primul și în primul rând, King e un om de afaceri.

Elise îi aruncă o uitătură stăruitoare peste umăr, gândindu-se la ultima ocazie în care șefa ei făcuse afaceri cu persoana respectivă.

– Nu începe, rosti Ivory, pricepând privirea lui Elise.

– Ce să nu înceapă, doamna ducesă? Glasul se auzi din cadrul ușii.

– Alex, rosti Ivory pe un ton plin de căldură ridicându-se de pe scaun și ocolind biroul pentru a-l întâmpina pe nou-venit, n-ai făcut mult pe drum. Mulțumesc că ai venit.

– Pentru nimic. Când a venit la ușa mea, Roddy a avut o groază de lucruri de spus.

Elise își desprinsese mâinile de pe polița căminului și se întoar-se, privindu-l pe fratele său salutând-o pe Ivory, după care se îndreptă către Elise, privind-o cu mare atenție, de parcă ar fi căutat răni ascunse.

– Surioară, rosti el, trăgând-o într-o îmbrățișare scurtă, după care o îndepărtă, ținând-o cu brațele, ca să o examineze. Arăți...

– Ca un băietan? completă Elise.

– Altfel.

Elise izbucni în râs, deși părea forțat.

– În fiecare zi arăt altfel, Alex. Asta e meseria mea.

Alex o cântări atent, iar Elise se temu că nu reușise să-l păcă-lească. Roddy mi-a zis că ai reușit să-i dai de urmă ducelui ăla dispă-rut de mult.

– Chiar așa e, răspunse ea cu grijă, controlându-și cuvintele astfel încât să nu pară altfel decât pline de profesionalism.

– Asta da rezolvare rapidă, chiar și pentru tine.

Elise ridică din umeri, ca și cum n-ar fi avut prea mare importanță.

– Am avut ceva noroc la intrarea în oraș. Și am apelat la serviciile unei diligențe la întoarcere.

Alex se crispă.

– Barbar mijloc de transport.

– Dar rapid.

– Și cum a fost cu problema aia, cu asasinii? se interesă el.

– Nu mai reprezintă o problemă.

– Ah! Alex se uită lung la ea. I-ai lichidat?

– Ashland. Bine, pe unul dintre ei. Pe celălalt mi l-a lăsat mie.

Fără să vrea, fratele ei părea impresionat.

– Cred că o să-mi fie simpatic ducele ăsta. Își acordă câteva clipe de tăcere, după care adăugă: Trebuie să recunosc, totuși, că nu-s de-loc încântat că acțiunile lui Francis Ellery te-ar fi putut pune în mai mult pericol decât aș vrea să-mi închipui. Tonul îi era glacial. Tare aș vrea să fi știut asta mai devreme.

- La ce anume te referi?

- Francis Ellery o să plece în curând într-o călătorie încântătoare la țară, la invitația destul de... neașteptată, dar generoasă a marchizului de Heatherton. M-am dus la reședința domniei-sale imediat după sosirea lui Roddy și l-am prins pe marchiz tocmai când se pregătea de plecare. I-am sugerat că Heatherton ar vrea să călătorească împreună cu un oaspete. M-am gândit că ne-ar fi de folos ca Ellery să lipsească din Londra o perioadă de-acum încolo.

- Bună treabă, murmură Ivory.

- Nu-i așa? Alex părea foarte încântat de propria persoană.

- Și marchizul a acceptat, pur și simplu? întrebă Elise.

- Heatherton a pornit-o la drum cu trei lăzi din cel mai fin coniac franțuzesc primite de la mine ca... dar de despărțire. Domnia-sa a fost recompensat regește. Pleoapele lui Alex se îngustară. Dar acum mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-l las pe Ellery aici, să se joace un pic King cu el.

Ivory se încruntă la el.

Tânărul ridică o palmă.

- Doar pentru că nu mi-e simpatic King, nu înseamnă că nu e util, doamnă ducesă.

- Ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi ca pe undeva să apară leșul lui Francis Ellery. În combinație cu apariția bruscă a lui Ashland, ar fi chiar bătător la ochi, rosti Ivory.

- Are dreptate. Absența lui Francis Ellery ne oferă mai mult timp, interveni Elise. Ceea ce e important, pentru că Excelența Sa a lipsit din lumea bună douăzeci de ani. O reintrare lină în societatea londoneză o să necesite ceva pricepere.

Alex își ridică palma în dreptul pieptului, împreunându-și degetele într-un soi de piramidă.

- Cam câtă pricepere, mai exact?

Elise îi aruncă o privire lui Ivory.

- Nu știu sigur.

- De ce? Pe chipul lui apăruse o expresie chinuită. Spune-mi, te rog, că noul duce nu e un retardat.

- Nu e retardat, rosti ducele de Ashland, din cadrul ușii.

Noah studie biroul și persoanele reunite în el. Prima era Elise, care stătea lângă focul din șemineu, privindu-l cu ochi indescifrabili. Lângă ea stătea în picioare un bărbat cu același păr închis la culoare

ca al ei și tenul de aceeași nuanță măslinie. Ochii îi erau un pic mai aurii decât ai lui Elise, iar de la ureche îi pornea o cicatrice subțire, până spre colțul buzei superioare. Fratele ei, presupuse Noah, observând faptul că acesta se poziționase instinctiv în fața ei. Imediat, simți mai mult respect pentru el.

Cealaltă persoană din încăpere era o femeie îmbrăcată simplu, cu părul castaniu prins într-o coafură elegantă. Nu era plină de viață, ca Elise, dar era oricum frumoasă într-un mod pe care nu-l putea descrie. Ochii ei căprui-închis îl cântăreau senin în timp ce femeia se sprijini de partea din față a mesei de lucru masive.

– Excelență. Femeia aceasta fu cea care vorbi prima. Bine ați venit la Londra! Își îndreptă poziția, iar ochii îi alunecară dincolo de el, și pe chip îi apărură un zâmbet cald. Lady Abigail! Sper că sunteți încântată că v-ați regăsit fratele.

Din spatele lui Noah, sora lui se smiorcăi ușor.

– Nici nu știți cât de tare, răspunse.

Fusese un ceas încărcat de emoții, o perioadă imposibil de scurtă ca să poți împărtăși două vieți pline de regrete și fericire, dar făcuseră primul pas. Și, dacă destinul era de partea lor, aveau să aibă ani mulți pentru a-i compensa pe cei deja trecuți.

– Excelență, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Ivory Moore. Elise trecu pe lângă fratele ei și rămase în picioare, mai aproape de Noah. Domnișoara Moore este proprietara firmei Chegarre și Asociații și vă va ajuta în procesul de întoarcere în lumea bună londoneză.

– Încântat, domnișoară Moore. Noah făcu o plecăciune ușoară din cap.

– Încântată, într-adevăr, răspunse ea cu sinceritate și își dădu o șuviță pe după ureche. Pe inelar îi lucea un inel lat, cu model exotic, în care era încastrat un rubin șlefuit. Dacă nu i-ar fi fost prezentată drept domnișoara Moore, Noah ar fi crezut că era vorba mai degrabă de o verighetă.

– Iar acesta e fratele meu, zise Elise, foindu-se ușor. Alexander Lavoie. Și el va lucra cu noi.

– Lavoie? întrebă el, confuz.

– DeVries era numele de domnișoară al mamei noastre. L-am preluat când m-am apucat de teatru.

– Ah. Noah îl măsură din priviri pe bărbatul cu privire severă a cărui încercare de a afișa o expresie amabilă nu reușea să ascundă suspiciunea din spatele ei. Domnule Lavoie... Domnișoara DeVries mi-a vorbit de dumneavoastră în termeni superlativi.

Privirea lui Lavoie se aținti asupra lui Elise pentru o clipită, iar chipul ei se coloră ușor.

– Chiar așa? Aceste cuvinte fură intonate cu o notă speculativă. Ce... drăguț! Ochii lui se întoarseră către Noah. Deci, Excelență, din moment ce sora mea s-a dovedit a fi extrem de vorbăreată, trebuie să presupun că v-a adus la cunoștință situația curentă a ducatului de Ashland? Și v-a subliniat că e nevoie să ne punem în mișcare fără întârziere, având în vedere cât ați lipsit din rândul aristocrației?

Cuvintele sale aveau o încălțătură provocatoare, Noah o sesiză clar. Un fel de încercare.

– Domnișoara DeVries mi-a comunicat, într-adevăr, cum stau lucrurile în momentul de față, domnule Lavoie, rosti Noah pe un ton măsurat, fără să se uite la Elise. Și, indiferent ce părere aveți dumneavoastră de absența mea de până acum, vă asigur că nu îmi pasă de ea. Deloc chiar.

Lavoie ridică dintr-o sprânceană, deși în ochii săi apărură scântei de aprobare înciudată.

– Măcar vorbește ca un afurisit de duce, mormăi el înspre sora sa. Înțeleg acum de ce ești...

– Acum, având în vedere că suntem adunați toți aici, poate ar fi cazul să ne concentrăm asupra chestiunii în lucru, propuse Elise, un pic mai tare decât ar fi fost nevoie.

– De acord, spuse domnișoara Moore, la fel de tare. Vă rog, luați loc! Ea ocupă scaunul aflat de cealaltă parte a mesei de lucru masive, iar Noah așteptă până ce doamnele se așezară, cu fața la ea. Apoi trase o băncuță din fața unui pian de concert frumos sculptat, aflat lângă peretele opus al biroului. Mișcarea sa angrenă o partitură, care se mișcă de pe instrument și pluti pe podea. Imediat, Noah se aplecă să o recupereze.

– *S'ei non mi vuol amar*, citi el. Trecuse mult timp de când nu mai pronunțase nimic în italiană, iar acum cuvintele i se părură cu atât mai plăcute.

Patru capete se întoarseră automat înspre el.

– Da, rosti domnișoara Moore. E o arie din *Tamerlano* de Händel. E unul dintre compozitorii mei preferați. O cunoașteți?

– Nu. Noah se uită la partitura din mâna sa. Nu am auzit-o nicio dată. Dar titlul e frumos. Cu o tresărire, își dădu seama că domnișoara Moore îi vorbise în italiană, iar el îi răspunsese în aceeași limbă.

– Cât de bine știți italiana? întrebă domnișoara Moore, îngustând din ochi.

– Suficient cât să port această conversație, răspunse Noah, vorbind în continuare în italiană. V-aș putea întreba același lucru.

– Eu cânt, răspunse femeia simplu.

Noah aruncă o privire către partitură.

– Sunteți cântăreață de operă.

– Am fost. Acum mă ocup... cu alte lucruri.

– Cum ați învățat limba italiană? interveni Elise, privindu-l pe Noah, încruntată. Abigail îl privea și ea cu ochii mari.

Noah trecu înapoi la engleză.

– M-a învățat Joshua.

– Și cine mai exact e Joshua? întrebă Alex, de lângă șemineu.

– O veche cunoștință, răspunse Alex, fără să-și ia ochii de la Elise. Zicea că e singura limbă civilizată pe care merită să o știi.

Elise rămăsese cu gura căscată.

– Dar...

– Îmi găsisem vocea până la momentul acela. Lui Joshua îi plăcea foarte mult să-mi ofere și mai mult material. Aveam o mulțime de timp de umplut cu una-alta.

– Vorbești și franceză?

– Suficient cât să mă descurc. El era de părere că este o limbă vulgară.

Dintr-odată, Elise schiță un zâmbet larg.

– Depinde cum o folosești.

Lavoie își dresе glasul destul de tare.

– De-a dreptul fascinant, dar am putea acum să ne concentrăm la ce avem de făcut? întrebă el, iritat. Cum am putea să procedăm cel mai bine pentru a-l readuce printre cei vii pe un duce pe care toată lumea îl crede mort de douăzeci de ani? Cu tot respectul, Excelență, nu e ca și cum ați putea să intrați pur și simplu la pas în Camera Lor-zilor și să le spuneți: „Scuze de întârziere, domnilor, am ratat ceva?”

Noah își desprinsе cu un efort privirea de la Elise.

– Sunt conștient de asta.

Domnișoara Moore își puse palmele pe birou.

– Alex are dreptate. Când vărul Excelenței Voastre o să afle că v-ați întors, o să facă tot ce-i stă în putință ca să vă discrediteze. O să spună că sunteți un impostor. Dacă nu putem să reinventăm adevărul și să dovedim, dincolo de orice îndoială, că dumneavoastră sunteți ducele de drept, o să fie cuvântul lui împotriva celui al Excelenței Voastre.

Noah se lăsă pe băncuța de la pian, simțindu-se dintr-odată extenuat, simțind efectul orelor îndelungate petrecute pe drum și a tot ce se întâmplase înainte și după urcarea în diligență.

– Și cum ați vrea să realizați asta? întrebă Noah.

– Nu suntem plătiți ca să vrem să facem una și alta, Excelență, rosti Alex cu lejeritate, din locul său de lângă foc. Primim bani pentru ceea ce facem.

– Partea bună e că Parlamentul e în vacanță. Elise se ridicase în picioare și se plimba încolo și înapoi prin încăpere. Cel mai probabil, o mare parte din aristocrați au plecat către reședințele lor de vacanță, ca să se delecteze cu petreceri la conace și cu partide de vânătoare. Până o să audă de Excelența Voastră, vă veți fi stabilit deja ca o prezență concretă, nicidecum doar un zvon. O să putem să eliminăm posibilitatea oricăror altor bârfe în afară de cele pe care să putem să le dirijăm.

– De acord. Domnișoara Moore își trecu palmele peste copertele din piele ale unui volum gros, aflat în fața ei. În momentul de față, în Londra sunt destui indivizi care, în urma unor intervenții discrete, vor avea ocazia să-și aducă aminte că, de fapt, îl cunosc pe noul duce de Ashland.

– Intervenții discrete? De data aceasta, cea care vorbi fu Abigail, care părea temătoare. Ce înseamnă asta?

Noah știa foarte bine la ce se referise domnișoara Moore.

– Înseamnă că, dacă au parte de stimulente suficiente, există o mulțime de indivizi care ar putea fi... „Șantajati? Forțați? Mituiți?” Glasul i se stinse, neștiind sigur cât de departe erau dispuși să meargă de obicei cei de la Chegarre și Asociații.

– Convinși, sugeră Elise.

– Încurajați, adăugă politicoasă domnișoara Moore.

– Da, așa. Noah își trecu palmele peste chip. Cuvântul în sine nu avea nici o importanță.

– Am înțeles, zise Abigail, iar Noah fu convins că lucrurile chiar așa stăteau.

– O să fac aranjamentele necesare, se angajă domnișoara Moore, pe un ton detașat și profesional. Privirea i se aținti asupra lui Noah. Va trebui ca mâine să vă reinstalați în casa din Mayfair, îi spuse ea. Atât Excelența Voastră, cât și Lady Abigail. Dacă o să stați în altă parte o să fie ciudat și n-o să ne fie de nici un folos în a convinge lumea că sunteți ducele de Ashland.

Noah dădu din cap, în semn de refuz.

– Nu vreau ca Abigail să fie nevoită să stea acolo. Dacă Francis află că suntem aici...

– Momentan, Francis e plecat din capitală. Lucru valabil pentru aproape o săptămână.

– Ce coincidență!

Domnișoara Moore aruncă o privire către Lavoie.

– Nu e nicidecum o coincidență, ci o manevră inteligentă. Ochii i se întoarseră la Noah. Indiferent de asta, o să repartizez niște persoane să vă păzească locuința.

– Și asta n-o să pară ciudat? întrebă Noah, cinic.

– Nici n-o să-i observați.

Noah scoase un sunet care sugerează că nu prea credea acest lucru.

– Vă dau cuvântul meu. Domnișoara Moore se aplecă peste birou. Oamenii pe care-i am în slujba mea sunt suficient de buni încât să nu iasă cu nimic în evidență. N-o să-i vedeți. N-o să-i auziți. Singura persoană care va afla de prezența lor va fi Francis Ellery, dacă se întoarce și încearcă să facă vreo prostie. Făcu o pauză scurtă. În acest caz, e puțin probabil să-i găsească cineva vreodată cadavrul.

Noah se holbă la ea.

– Va trebui să-l scoateți pe Excelența Sa în lume cât mai curând, doamnă ducesă. Lavoie se duse către masa de lucru și se așeză pe marginea ei. Suntem într-o cursă contracronometru.

– De acord, spuse din nou domnișoara Moore, cântărindu-l din priviri. Mai întâi avocații, asta fără nici o îndoială. Așa, am putea să ne ocupăm și de situația de la Bedlam. Cred că suntem cu toții de acord că acestea sunt cele mai presante nevoi în momentul de față și ne vom ocupa de ele înainte ca Francis Ellery să-și dea seama

măcar ce s-a întâmplat. Își acordă câteva momente de tăcere. O să avem nevoie de Alderidge. Excelența Sa o să aibă nevoie de cineva cu putere evidentă, ale cărui cuvinte să nu poată fi puse la îndoială. Și când o să ajungă la Bedlam, cel mai probabil o să aibă nevoie de un medic.

— Știu eu unul bun, murmură Elise.

— Bine.

— Puteți să luați în calcul clubul meu ca scenă pentru prezentarea sa în lumea bună. Lavoie își încrucișă brațele pe piept și îi aruncă o privire surorii sale, după care și domnișoarei Moore.

Femeia bătea darabana pe suprafața biroului.

— Absolut. Dar o să avem nevoie de ceva pentru a atrage cât mai multe persoane. Un concurs, poate? Ceva inedit. Ceva diferit față de ce oferă celelalte cluburi.

Lavoie dădu aprobator din cap.

— Îmi place ideea asta. O să aducă în local o mare parte din aristocrații care lăncezesc în Londra și caută ceva care să le mai aline plictiseala.

— Da, aranjează tu. Domnișoara Moore își îndreptă atenția asupra lui Elise, acordându-și câteva clipe de gândire. Dumneata dorești în continuare să ajuți în acest caz, domnișoară DeVries?

Această ultimă întrebare nu avea eficiența energică de care fuseseră încărcate cele precedente, iar asta îl făcu pe Noah să-și îndrepte spatele dintr-odată, cum stătea pe băncuță. Cuvintele fuseseră rostite încet, aproape blând, ca și cum domnișoara Moore regreta că era nevoită să întrebe.

— Da, răspunse Elise, evitându-i privirea.

Domnișoara Moore dădu afirmativ din cap.

— Prea bine, rosti ea, iar eficiența i se întoarse în glas.

— Vreun titlu nobiliar? Întrebă Elise. Francez? Austriac? Sau de altă origine?

— Francez, cred, pentru că vorbești cel mai bine limba. Să nu ne asumăm riscuri unde nu e nevoie.

— Am înțeles.

Ei bine, măcar Elise pricepuse. Pentru că, oricât s-ar fi străduit, Noah nu reușea să pună cap la cap nici măcar despre ce fusese vorba în acele replici care îi zburaseră pe lângă urechi. Cele două femei

ar fi putut la fel de bine să vorbească rusește, efectul asupra lui ar fi fost același.

– Cine Dumnezeu e Alderidge? întrebă impunător Noah, încercând să le ia pe rând.

– Ducele de Alderidge e un prieten de-al nostru, îi răspunse domnișoara Moore.

Lavoie își dădu ochii peste cap.

– Ei, drăcia naibii, doamnă ducesă! Dacă ăsta ne e prieten, Dumnezeu să ne păzească de dușmani.

Brusc, Noah rămase nemișcat, observând formula de adresare pe care o folosisese Lavoie. Când o auzise prima oară, i se păruse un nume de alint destul de ciudat pentru domnișoara Moore, dar acum... ochii i se opriră din nou asupra inelului lat pe care-l purta pe deget.

– E soțul dumneavoastră.

– Da.

– Sunteți ducesă.

– Sunt o mulțime de lucruri. Femeia din fața lui ridică din umeri.

– Dar numele dumneavoastră...

– E doar un nume. Ochii ei, de o nuanță vibrantă, se avântară asupra alor lui, ascunzând tainele pe care Noah știa sigur că le păstrau undeva, în adâncuri. Și poate că într-o zi o să vă spun povestea numelui meu, domnule Lawson.

Tânărul duce îi susținu privirea.

Lavoie se dădu jos de pe masa de lucru.

– Deci rămâne pe la sfârșitul săptămânii? Îmi închipui că vreți să vă încercați norocul cu ceva pești mai mici înainte să-l lăsați printre rechini, în clubul meu. Porni cu pași hotărâți către ușă.

– Bineînțeles. O să pun la punct mai multe apariții în societate pe parcursul următoarelor câteva zile, răspunse domnișoara Moore.

– De asemenea, până atunci o să fie nevoie să îți concentrezi atenția asupra chestiunii lui Francis Ellery. Aceste cuvinte veniră de la Elise.

– Lasă-l în seama mea, spuse Lavoie, iar Noah își ridică privirea, surprins de asprimea rece a vorbelor sale. Lavoie îi întâlni privirea și ridică din umeri, deloc rușinat. Mă scoate din sărite că pionii lui i-au pus în pericol viața surorii mele.

– Nu. Noah își sprijini palmele pe genunchi și se ridică. O să-l lași pe Francis Ellery în seama mea.

Lavoie îl măsură gânditor preț de câteva clipe.

— Prea bine, Excelență. Se uită la Elise, apoi din nou la Noah și deschise gura să spună ceva, dar apoi păru a se răzgândi. Mă bucur că te-ai întors teafără și nevătămată, surioară, fu tot ce spuse înainte de a se face nevăzut.

— Eu cu ce pot ajuta? întrebă Abigail dintr-odată, în tăcerea care se lăsase. Vreau să mă implic și eu.

Noah se întoarse către locul unde ședea sora lui.

— Vreau să te întorci la Derby. La soțul și la copiii tăi, unde o să fii în siguranță.

Lady Abigail se ridică și se apropie de Noah cu pași apăsați.

— Soțul și copiii mei nu depind de mine ca să supraviețuiască, Noah Ellery, replică ea, dur. Recunosc, poate că nu mai au mâncare la fel de bună pe masă, dar o să se descurce. Nu te las singur.

— Dar ar putea să fie periculos...

Abigail își propti mâinile în șolduri, ținându-și pumnii strânși.

— Ar putea. Mai ales dacă-mi sugerezi din nou să-mi pun coada pe spinare și să fug din fața gândacului de Francis. Nu m-am dat eu înapoi din fața lui nici când aveam zece ani. Chiar crezi c-aș face-o acum?

Această reacție a lui Abigail îi aduse atât de intens aminte de fetița de odinioară, cu codițe și rochii sobre, că Noah simți un nod în gât.

— Nu.

— Bine. Țsta e cel mai deștept lucru pe care l-ai zis de când ai intrat în camera asta.

Noah își ridică privirea și văzu că Elise îl privea, cu un zâmbet blând și tandru pe chip.

— Orice-ați vrea, orice-ar fi nevoie să fac, să știți că eu sunt dispusă, declară Abigail.

Ca și el.

Capitolul 17

Ar fi trebuit să doarmă.

Elise știa că ar fi trebuit să fie extenuată, știa că ar fi trebuit să se bage în pat și să se bucure de odihna necesară pentru a fi în formă

maximă și cu mintea limpede. Numai că întreaga casă se cufundase în tăcere de câteva ore bune, iar ea se tot foia în pat, căci mintea parcă nu i se putea liniști.

Dintr-odată, odăile ei păreau pustii și reci, ca niște peșteri. Goale. Cam cum se simțea și ea pe dinăuntru. Ultimele zile, petrecute pe drumuri, fuseseră un adevărat dar, căci fiecare minut petrecut cu bărbatul care-i răpise inima era o adevărată comoară. Dar acele minute se terminaseră. Noaptea aceasta marca începutul sfârșitului, o știa bine. În decursul săptămânii următoare, avea să se achite de sarcinile la care se pricepea cel mai bine și, cu ajutorul lui Ivory și al lui Alex, avea să se asigure că Noah își recăpăta locul său de drept.

Degetele ei pipăiau broșa pe care o primise de la soții Barr, fibrele de oțel lucind ușor în lumina dată de lumânarea pe care o lăsase aprinsă, pe lavoar. Urmărea cu arătătorul firele care formau crengele copacului, simțind metalul cald sub atingerea ei. Stejarul acela noduros era un simbol al curajului și al puterii. Două lucruri de care avea să aibă nevoie pentru a pleca de lângă Noah Ellery. Spera doar să aibă o doză suficientă din fiecare pentru a și supraviețui acestei încercări.

Își împinse cearcafurile încurcate într-o parte și se dădu jos din pat. N-avea nici un rost să stea întinsă. Somnul era la fel de departe ca și în urmă cu o oră. Aprinse un mic felinar și intră în camera ei cu costume, așezând sursa de lumină și broșa pe bufetul lung aflat în centrul încăperii. În jur avea o mulțime de rafturi, ticsite cu tot felul de costume. Cele mai multe erau împăturite, aranjate după funcționalitate și stil, însă unele dintre rochiile cele mai extravagante fuseseră puse pe manechine de croitorie, pentru ca faldurile de mătase și satin să nu se deformeze sau să se șifoneze.

Mai întâi se apropie de rafturi, alegând lucrurile de care avea să aibă nevoie a doua zi. Așeză hainele pe bufet, lângă felinar, împreună cu peruca și accesorii potrivite. Apoi își îndreptă atenția asupra rochiilor de pe manechine. Erau câteva zeci, nerușinat de scumpe, creații elaborate demne de garderoba cuiva din familia regală. Își trecu palma peste una dintre ele, o capodoperă de mătase albastră ca gheața și dantelă alb-gălbuie, cu perle cusute de-a lungul liniei decolteului. Era uluitoare și era una dintre preferatele ei, însă avea un aer pur englezesc. Avea nevoie de ceva cu totul și cu totul diferit, își spuse

ea în timp ce examina fiecare rochie, respingându-le pe rând. Cea crem era prea feciorelnică, cea galben-șofran prea sobră...

Se opri brusc în fața celei din urmă. Nu o mai purtase de mult timp. Și era perfectă.

— Chiar porți toate hainele astea?

Vocea se auzi din spatele ei, iar lui Elise aproape că îi sări inima din piept. Se întoarse fulgerător, cu pulsul luând-o la goană.

— *Merde!* Se sprijini de un raft, ca să-și recapete echilibrul.

Noah stătea sprijinit de bufet, îmbrăcat doar în pantaloni și cu o cămașă pe care nu se deranjase să și-o închidă la gât, și se uita lung la multitudinea de haine din jurul lor.

— Nu se lipește somnul de mine.

Elise făcu un efort să respire încet și profund.

— Și te-ai gândit că o să poți să adormi la mine în cameră?

În momentul acela, ochii lui se ațintiră asupra ei. Îi alunecară de-a lungul liniei dulci a gâtului și se lăsară în decolteul adânc, în V, al cămășii ei de noapte, unde era legată lejer doar cât să acopere partea de sus a sânilor. Privirea lui își continuă coborârea, dezbrăcând-o cu ochii, cum stătea acolo.

— Nu, nici nu mi-a trecut prin minte să dorm.

În secunda aceea, un foc îi spintecă trupul, tăindu-i respirația și făcând-o să se simtă ca și cum ar fi putut să se dezintegreze pe loc. Ar fi trebuit să încerce să se distanțeze de el, știa asta. Să-i pregătească pe amândoi pentru momentul în care n-aveau să reprezinte decât o amintire pentru celălalt. N-ar fi trebuit să stea în garderoba ei, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte, întrebându-se dacă era suficient spațiu pe bufetul acela ca Noah să o posede chiar acolo. Așa ceva n-ar face decât să îngreuneze totul. Făcu o sforțare să gândească rațional, prin pâcla de dorință care se iscase în mintea ei.

Făcu un pas înapoi, ca și cum o distanță de câteva zeci de centimetri i-ar fi ușurat sarcina.

— Noah...

— Te doresc, Elise. Lumina slabă sculpta umbre austere pe trăsăturile lui. Am nevoie de tine. Și nu doar acum, ci pentru totdeauna.

Elise negă din cap, cu inima sfâșiată de cuvintele lui.

— Nu ai nevoie de mine, Noah.

Bărbatul luă broșa care se afla pe bufet, lângă el.

— N-ai dreptate. Tu m-ai făcut un om mai bun.

– Nu am făcut altceva decât să-ți arăt ce puteai deveni. Ai fost mereu mai bun decât credeai.

– O să rămâi? întrebă el, uitându-se fix la oțelul șlefuit.

Elise știa la ce se referea. Știa ce voia el să audă. Dar nu putea să-i promită mai mult decât era capabilă să ofere.

– O să rămân lângă tine până ieșim cu bine din țărășenia asta, îi răspunse în șoaptă, știind că realitatea trebuia să-și găsească locul în această conversație. Dacă se mulțumeau cu mai puțin de atât aveau să sufere mai mult la final. Dar trebuie să fii conștient că aici am un alt rol decât cel din Nottingham. Cercurile înalte ale societății londoneze sunt prin excelență domeniul domnișoarei Moore. Să ai încredere în îndrumările ei. N-o să te ghideze greșit.

Noah dădu aprobator din cap.

– De mâine, când o să mă vezi, n-o să mai arăt sau n-o să mă port ca acum, ca mine însămi. Odată ce ne punem în mișcare, Elise DeVries o să dispară. O să fiu orice personaj are nevoie ducele de Ashland să fiu la momentul respectiv. Înțelegeți ce-ți spun?

Noah își îndreptă poziția și parcurse distanța dintre ei. Rămaseră la câțiva centimetri unul de celălalt, cu trupurile aproape atingându-li-se.

– Da. Înseamnă că n-o să mai pot să fac asta. Își lăsă capul în jos și o sărută ușor.

– N-o să mai poți, confirmă ea, cu un regret resemnat, în timp ce inima i se spulbera în mii de bucățele haotice.

– Sau asta. Își trecu palmele peste chipul ei, trasând conturul sprâncenelor, al pomeților, al buzelor ei cu atingeri tandre și blânde.

– Nu. Simțea o arsură undeva în spatele ochilor.

Noah o sărută ușor pe frunte, după care își sprijini capul de al ei.

– Ar fi trebuit să te cred chiar de la început.

Elise negă din cap.

– Nu contează. Mă crezi acum.

– Da. Orice mi-ai spune, promit să te cred...

– Nu, îl întrerupse ea. Acum să crezi în tine. Indiferent ce se întâmplă. Își puse o mână pe brațul lui, simțind forța trupului de sub materialul cămășii. Sunt mândră de tine, Noah Ellery.

Noah rămase complet nemișcat.

Elise își înălță chipul și se uită în ochii lui.

— Nimeni nu mi-a spus asta vreodată. Aceste cuvinte ieșiră sub forma unei șoapte strangulate.

Tânăra îi atinse ușor obrazul.

— Ar fi trebuit să ți se spună.

Noah expiră prelung, tulburat.

— La un moment dat, o să ai probleme cu cuvintele, rosti ea încet.

— Da. Noah îi acoperi palma cu a lui. Pot doar să-mi închipui ce zvonuri a lansat vărul meu de-a lungul anilor. Știu că o să mă confrunt cu situații în care cineva o să sugereze că aș fi un prostovan. Și atunci...

— N-o să îl provoci la duel, decretă Elise.

— De acord. Te pun pe tine să-l împuști.

— Foarte amuzant.

— Dacă o să mă trezesc la un moment dat că-mi pasă de părerile unor persoane care nu contează, o să mă gândesc la tine. La încrederea pe care o ai în mine. O să mă gândesc la ceea ce contează cu adevărat. Apăsă broșa de oțel pe care o ținea în continuare în palmă.

Elise simți cum i blocă respirația în gât.

— O să mă gândesc la ce mi-ar fi putut răpi Francis Ellery și nu mă refer la nimic legat de ducatul de Ashland. Și o să am grijă să plătească pentru ceea ce a făcut.

— S-ar putea să existe o limită, murmură Elise, cu gândul la King și la interesul obscur pe care-l avea acesta în această chestiune.

— Știi care este cel mai ironic lucru legat de toate astea? Întrebă Noah.

— Faptul că o femeie ambițioasă, dornică să acceadă în înalta societate ca domnișoara Silver i-a spus unui duce că e un nimic?

— Da, și asta, răspunse el, cu o umbră de zâmbet aterizându-i pe buze.

— Și mai ce?

Noah se uită lung la ea.

— Mi-am găsit leacul la Bedlam. Nu pentru că am stat acolo, nu datorită doctorilor de nebuni, nici a purgațiilor și a înfometării, ci datorită persoanei alături de care am stat legat.

— Joshua?

— Da. În copilărie, nu puteam forma suficient de repede cuvintele pe care voiam să le rostesc. Săream unele sau foloseam greșit altele.

Și, cu cât preceptorii sau tatăl meu încercau să mă facă să nu mai greșesc folosind bătaia, cu atât scăpările mele deveneau mai grave. Și vorbeam mai puțin. Până când nu am mai făcut-o deloc.

Elise își sprijini capul de umărul lui.

– La Bedlam era tot timpul gălăgie. Plânsete, vorbărie, țipete. Uneori eu și Joshua eram închiși într-o încăpere fără ferestre. Nici o sursă de lumină, doar beznă. Dar nici nu se auzea nimic, așa că nu era cine știe ce pedeapsă, ci mai degrabă o salvare din gălăgia constantă. Și acolo Joshua îmi vorbea despre tablouri.

– Tablouri? Adică picturi?

– Da. Era uluitor cât de multe știa despre artiști, mai ales despre cei din Renaștere. Pictori, sculptori, oameni care creaseră lumi din nimic altceva decât o pânză și niște vopsele pe bază de ulei, un bloc de marmură sau niște bronz. În copilărie călătorise prin Europa, văzuse multe dintre opere cu ochii lui, iar pe cele la care nu putuse să ajungă le văzuse reproduse.

Elise se încruntă și își înalță capul, un fior straniu urcându-i de-a lungul coloanei vertebrale.

– Cred că era modalitatea lui de a nu-și ieși din minți, continuă Noah, fără să observe neliștea ei. După un an, mi-am făcut curajul să-i pun o întrebare. După doi, mă asculta cum repetam după el numele artiștilor și ale operelor lor. Îmi venea mai ușor să repet ce auzeam. Nu îmi critica niciodată pronunția, mă corecta doar. Cred că îi păsa mai mult de capacitatea mea de a ține minte că a fost nevoie de o sută și douăzeci de ani ca să fie terminată bazilica San Pietro și de a descrie mozaicul *Navicella* care se afla în interiorul ei. Sau că aveam să știu că statuile lui Sansovino înfățișându-i pe Marte și pe Neptun, care încadrează Treptele Uriașilor de la Palatul Dogilor, simbolizau puterea Veneției pe uscat și pe mare.

Doamne... Doamne, Dumnezeule! Elementele disperate care o iritaseră pe Elise se puneau dintr-odată cap la cap cu o viteză amețitoare.

– Ce s-a ales de el? întrebă Elise, străduindu-se să-și mențină tonul neutru.

– Timp de trei ani după ce am fugit de la Bedlam, am rămas împreună. Am supraviețuit pe străzi. Noah trasa tot felul de modele cu degetele pe brațul ei. S-a dovedit a fi un lider înnăscut în mediul ăla. În timp ce eu doar supraviețuiam, el prospera.

– Și după acești trei ani?

– Abigail a fugit de acasă ca să se mărite. Nu că aveam vreun rol în viața ei, dar soră-mea era singurul motiv pentru care rămăsesem în capitală atât. Puteam să veghez în continuare asupra ei, chiar dacă o făceam de la depărtare. Așa că, atunci când ea a părăsit Londra, am plecat și eu. Făcu o pauză. Joshua a ales să rămână. Nu l-am mai văzut de atunci. Mi-ar plăcea să cred că e în continuare în viață. Mi-ar plăcea să cred că și-a găsit propria formă de fericire.

Elise înghiți cu greu. Băiatul pe care Noah îl cunoscuse drept Joshua era sigur în viață, deși Elise nu era chiar sigură cât de fericit era.

„Am o mare datorie față de el.“

Joshua era King. King era Joshua. Și datoria pe care o avea la Noah era chiar viața sa. Omul care se afla acum în vârful lumii interlope londoneze fusese cândva legat cu lanțuri de un băiat care putea să mânuiască un cuțit cu mare rapiditate. Agentul nemilos specializat în traficul cu obiecte de artă furate îl învățase cândva pe un tânăr duce să vorbească.

– Elise? Noah se uita la ea ciudat. Ești bine?

– Da. Mintea ei gonea nebunește. Își dăduse cuvântul lui King că implicarea sa avea să rămână confidențială. Nu numai că repercusiunile nerespectării unei promisiuni făcute unui asemenea om o făceau să se gândească de două ori, ci contravenea și principiilor ei de onoare. Peripețiile violente și cumplite prin care trecuseră acești doi bărbați și legătura care se născuse între ei erau chestiuni care îi priveau doar pe ei. Orice fusese între Noah și Joshua, precum și orice avea să fie vreodată între ei nu reprezentau o situație în care ea să-și bage nasul. Adăugă simplu: Cred că e foarte probabil să fi supraviețuit și el.

– Am discutat cu Abigail în seara asta, rosti Noah din senin. După ce ne-am dus la etaj. Am convins-o să stea la reședința de văduvă a mamei, de lângă Kilburn.

– Cum ai reușit o astfel de minune? întrebă Elise, oarecum surprinsă.

– Mama o să aibă nevoie să se refacă undeva. Iar Abby va face toate aranjamentele necesare.

Era un plan logic în multe privințe.

– Cred că e o idee foarte bună, îi spuse ea.

Noah o trase din nou lângă el, cuprinzând-o în brațe. Preț de câteva secunde bune, rămaseră așa, în tăcere.

– Și dacă nu o să pot să o iert pe mama? întrebă Noah, cu un glas sumbru. Și dacă nu sunt un om suficient de bun la suflet încât să o iert pentru ce a făcut?

Elise se retrase din îmbrățișare și își ridică ochii către el.

– În cazul ăsta, e suficient să te ierți pe tine însuși, Noah.

Bărbatul închise ochii pentru câteva momente, după care îi deschise și o fixă serios. Într-o clipită, plecă de lângă ea și se apropie de ușa camerei de costume, întinzându-i mâna.

Elise puse broșa de oțel pe bufet cu o mișcare atentă și hotărâtă. Curajul și forța puteau să aștepte până mâine. Noaptea aceasta era a lor și, deși avea să accentueze și mai tare durerea, Elise pur și simplu nu mai reușea să-i pese de asta.

Fără să scoată vreun cuvânt, porni spre el, luându-i mâna și lăsându-l să o conducă până la pat. Măinile lui se duseră la panglicile cămășii ei de noapte și, una câte una, acestea fură desfăcute, și materialul îi alunecă peste umeri, căzând pur și simplu pe podea fără nici un zgomot. Elise se cutremură, simțind aerul răcoros atingându-i pielea.

– Nu vreau să mai vorbesc despre trecut în seara asta, zise el. Nu vreau să mai vorbesc despre omul care am fost sau de cel care aș putea deveni mâine. Își scoase cămașa peste cap, lăsând-o să cadă peste a ei, iar pantalonii avură parte de aceeași soartă.

Își lăsă capul în jos și o sărută prelung și senzual, lăsând-o cu răsuflarea întretăiată. Apoi gura lui trecu de la buze la gâtul ei, peste clavicule și apoi se concentrează asupra sânilor. Elise închise ochii, simțindu-l jucându-se cu sfârcurile ei, pe rând, limba și dinții lui umplându-i fiecare fibră a corpului cu o tensiune plină de poftă.

Dintr-odată, Noah se desprinsese de ea și se întinse pe pat, cu capul pe pernele sprijinite de tăblie.

– Vino aici!

Elise rămase nemișcată preț de o clipă, admirând bărbatul superb care stătea acum întins în mijlocul patului ei, cu dorința clocotindu-i în ochi. Lumina lumânării îi aurea părul presărat pe piept, cărlionții întunecându-se ușor peste contururile ferme ale abdomenului și la întretăierea șoldurilor, oprindu-se în punctul din care se înălța penisul, tare și pregătit pentru ea. La fiecare suflare precipitată, la fiecare mișcare, mușchii se unduiau sub pielea fermă, care parcă îi porunceă să o atingă. Și, în momentul de față, bărbatul acela era cum

nu se putea mai tangibil. În clipa aceasta, era încă Noah, pur și simplu. Era încă al ei.

Această noapte avea să fie întâlnirea lor de adio, chiar dacă el nu știa încă asta. Elise avea să păstreze această amintire, să o pună deoparte, alături de celelalte. Când urma să capete suficiență putere, avea să le readucă în prim-planul minții ei. Avea să re-memoreze fiecare clipă în care se îndrăgostise de bărbatul acesta. De ducele acesta.

Elise se lăsă pe pat și se postă peste el, așezându-și coapsele de-o parte și de alta a șoldurilor lui. Își trecu palmele peste pieptul lui, jucându-se cu sfârcurile lui tari, ca două pietricele. Apoi se aplecă și refăcu traseul palmelor cu buzele, sugându-le pe rând. Sfârcurile ei se atingeau ușor de abdomenul lui, iar erecția lui era apăsată de pielea moale a pântecelui ei. Își împinse trupul în față, apoi în spate, o frecare blândă peste membrul lui care-l făcu să se arcuiască sub ea.

Elise se ridică de pe șoldurile lui, împingându-se în față, și rămase în genunchi, cu mâinile poziționate de o parte și de cealaltă a capului lui. Mâinile lui Noah se puseră pe umerii ei, după care alunecară în jos, cuprinzându-i sânii. Îi strânse sfârcurile suficient de tare cât să-i provoace fulgere de senzații chiar între coapse, ațâțând nevoia acută care zvâcnea acolo, creând o presiune necruțătoare.

Îl putea simți apăsând chiar la intrarea sexului ei și întinse mâna pentru a-l așeza, atingând ușor cu degetele umezeala acumulată în așteptarea lui. Se trase ușor în față, iar acum putea simți capul rotunjit al membrului lui poziționat chiar în miezul finței ei. Sub ea, șoldurile lui zvâcniră instinctiv, iar această mișcare îi împinse vârful în ea. Elise rămase așa, fără să se miște, lăsând așteptarea să amplifice plăcerea care se acumula, un vârtej de poftă, dorință și nevoie care atingea cote paroxistice în toate celulele corpului ei.

Mâinile lui Noah ajunseră acum pe șoldurile ei, iar pielea îi era umedă de transpirație. Dornic. Așteptând.

Elise se lăsă din nou pe coate, având grijă să mențină trupurile lor unite, și îi dădu un sărut fierbinte, cu gura deschisă, la care el răs-punse cu entuziasm. Își trecu vârful limbii peste buza lui inferioară, apoi de-a lungul maxilarului lui și peste gât. Apoi supse ușor tendonul care se zbătea acolo, lingând sarea de pe pielea lui.

Bărbatul scoase un sunet nearticulat, dar nu se clinti.

Cu mișcări extrem de calculate, Elise își împinse șoldurile în spate, primindu-l pe jumătate în ea, savurând senzația dată de această completare a propriului trup așa cum știa că n-avea să o mai simtă nicicând cu vreun alt bărbat.

– Cine vrei să fii acum, Noah? îi șopti la ureche, simțindu-și trupul bine pregătit. Era aproape. Foarte aproape. Se mișcă din nou, simțind cum membrul lui alunecă și mai adânc în ea și trase aer în piept spasmodic, simțind primele contracții ale orgasmului stârnindu-se în centrul ființei ei.

Mâinile lui o prinseră mai strâns de șolduri, degetele apăsându-i puternic în carne.

– Bărbatul tău, îngăimă aspru și o trase în jos, împlântându-se pe deplin în ea. Al tău, repetă, avântându-se cu putere și proiectând-o pe Elise într-un abis de extaz. Vreau să fiu al tău.

Capitolul 18

Ned Miller era un avocat strălucit.

Sau cel puțin așa i-l descriesese Ivory Moore lui Noah.

Domnul Miller fusese primul din familia sa care să acceadă într-o funcție atât de înaltă și era tare mândru de asta, îi spusese ducesa. Cum altfel să fi reușit fiul unui băcan să circule prin cercurile cele mai înalte ale nobilimii? Și nu doar să circule printre ei, ci să le *deafaturi*?

Noah intră pe ușa de la biroul avocatului și o lăsă să se închidă cu zgomot în urma sa, înaintând cu pași zgomotoși pe podeaua de lemn. De dimineață se îmbrăcase cu mai multă grijă decât manifestase vreodată și cu haine mai fine decât orice își aducea aminte a fi purtat de când se știa. Aparențele aveau o importanță crucială, dar Noah știa că nici măcar prințul moștenitor n-ar fi putut să găsească vreun cusur ținutei sale. Știa că arăta exact ca un duce. Acum nu mai trebuia decât să-i convingă de asta pe toți cei aflați acolo.

Remarcă o pauză apărută în zumzetul de activitate în momentul în care toate capetele se întoarseră către el, cercetându-l din cap până în picioare. În jurul său se aflau mai mulți bărbați aplecați

peste birourile lor, pe care se vedeau teancuri de hârtii, volume groase și călimări cu cerneală. În stânga sa, o scară îngustă făcea legătura cu etajul superior, iar de-a lungul palierului întrezări câteva uși. În dreapta sa, de-a lungul peretelui se înșirau mai multe scaune, pe care momentan stăteau o femeie elegantă însoțită de o fetișcană care părea a fi servitoarea ei și doi domni tineri. Care așteptau să beneficieze de serviciile domnului Ned Miller, din câte se părea. Și care îl măsurau cu multă curiozitate.

Perfect.

Noah se opri, aruncând o privire în jur, cu un aer de nerăbdare deloc voalată, asigurându-se în același timp că toți ocupanții camerei îi observau atitudinea. Era destul de sigur că cei mai mulți dintre funcționari și secretari erau familiarizați cu chestiunile legale ale familiei sale. Cel puțin cele privind dispariția moștenitorului la titlu. Iar cei care nu erau aveau să fie în scurt timp.

Ca la un semn, un funcționar tânăr îl abordă emoționat.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Da. Poți să mă conduci în biroul domnului Miller, răspunse Noah, energic.

– A, da, păi... domnul Miller nu e disponibil momentan.

Ochii funcționarului țâșniră către capătul de sus al scării interioare.

Noah își lăsă sprâncenele să i se ridice un pic.

– Pentru mine sigur e disponibil.

Funcționarul se uită din nou la Noah, cu nori de nesiguranță mișcându-i-se pe chip.

– Ați putea să-mi spuneți numele dumneavoastră? îl întrebă.

– Da. Noah își infuză răspunsul cu o doză de nerăbdare. Spune-i că ducele de Ashland dorește o audiență. Mă așteaptă. Sora mea i-a scris în avans, în numele meu, pentru a-l anunța că o să îi fac o vizită.

Agitația din jurul său, care se mai domolise, se opri complet. Funcționarul din fața lui clipea rapid.

– Ducele de Ashland? Dar...

– Vrei să-ți scriu numele pe o hârtie?

– N... nu. Funcționarul mergea cu spatele către scara interioară. O să-l anunț, bineînțeles, Excelență. Dacă ați putea să așteptați câteva clipe...

– Mulțumesc. Noah îl privi cum urcă în grabă treptele din lemn și cum bate la prima ușa.

– Domnule Miller? Glasul funcționarului pluti peste birou în timp ce acesta deschise ușa, rămânând însă pe hol.

Noah observă cu încântare cât de bine se propaga sunetul către locul unde se afla.

– Nu acum, Donnelly. Răspunsul venit din biroul avocatului era plin de dezaprobare. Sunt ocupat.

– Îmi cer scuze, dar jos e un bărbat...

– Sunt ocupat, Donnelly. Acum glasul părea mânios.

Noah porni către scară și începu să urce, conștient că toți cei care îl priveau nici nu mai încercau să se prefacă absorbiți de îndatoririle lor profesionale.

Funcționarul se clătina ușor, înainte și înapoi.

– Pretinde că e ducele de Ashland, domnule.

– *Poftim?*

Noah ajunsese în capătul de sus al scării și auzi hârjăitul unui scaun împins peste podea.

– A zis că ați fost anunțat de sosirea sa de către sora lui... Glasul funcționarului se stinse.

Noah îl ignoră pe funcționar și împinse ușa biroului, astfel încât să fie deschisă de tot.

– Domnule Miller? întrebă el, adresându-se unui bărbat între două vârste, cu o pereche de ochelari cocoțați pe vârful nasului. Stătea în picioare dincolo de o masă de lucru și își ținea mâinile în șolduri. Cu coada ochiului, Noah zări o altă persoană care ședea în încăpere, dar momentan își păstră atenția concentrată asupra avocatului.

– Pot să vă ajut cu ceva? Domnul Miller studia înfățișarea lui Noah și se încrunta ușor.

– Angajatul dumneavoastră nu era sigur dacă sunteți disponibil. Noah rosti această propoziție ca pe o acuzație. În spatele său, funcționarul se retrase discret.

Avocatul se zbârli.

– Am alți clienți programați, domnule. Clienți importanți. Așa-dar, dacă vreți să așteptați jos, o să mă ocup de dumneavoastră când o să mă eliberez. Se întoarse către cealaltă persoană din cameră. Îmi cer scuze, Excelență. E o întâmplare cât se poate de neobișnuită...

Se opri, speriat, văzându-l pe bărbatul din fața lui ridicându-se în picioare.

Noah se uită către el. Cel căruia Miller i se adresase drept „Exce-lență” era îmbrăcat complet în negru, avea o barbă de o zi și își ținea părul decolorat de soare prins într-o coadă neglijentă. Era înalt, impunător și întâlnește privirea lui Noah cu ochii săi cenușii, ca de gheață, dând aproape imperceptibil din cap.

– Alderidge? Noah făcu un efort să schițeze un zâmbet larg. Ei, drăcia naibii, Alderidge, parcă ești un blestemat de pirat. În India nu există vafeți? Sau măcar foarfece?

Ducele de Alderidge îi răspunse cu un zâmbet la fel de larg.

– Ehei, Ashland, văd că te-ai îndurat să te întorci de prin viile toscane sau unde Dumnezeu ai stat ascuns atâta amar de vreme.

Cu coada ochiului, Noah văzu cum avocatul rămase cu gura căscată.

– În ultimul timp m-am ascuns chiar în Anglia, la țară, dacă vrei să știi. Vremea nu e nicidecum la fel de plăcută precum cea din Italia. Și totuși, dacă e să ajungi duce, trebuie măcar să faci un efort să-i înțelegi pe cei care reprezintă fundația acestei țări, nu crezi? Flutură din mână în direcția domnului Miller. N-ai cum să ajungi un avocat de succes fără să înveți mai întâi legile, nu?

– Într-adevăr. Deși nu cred că taică-tău a fost foarte încântat de o așa idee.

– Tata n-a fost niciodată prea încântat de... explorările mele sociale. Îl stânjeneau, recunosc Noah, dând trist din cap.

Alderidge deveni dintr-odată sobru.

– Condoleanțele mele!

– Mulțumesc. Noah avu grijă să-și ștergă de pe chip orice urmă de jovialitate. N-am ce zice, am avut neînțelegerile noastre, asta-i clar, dar o să-i simt lipsa. Am venit imediat ce scrisoarea lui Abigail a ajuns în sfârșit la mine, anunțându-mă că a trecut în lumea celor drepte.

Alderidge dădu aprobator din cap.

– Te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.

– Mulțumesc. De cum am ajuns în Londra, am venit direct aici. Nici măcar n-am trecut pe la casa din Mayfair încă. Dacă nu e prea mare deranjul, poate ai putea să treci să o anunți pe mama că m-am întors în oraș? I-am scris, bineînțeles, anunțând-o atât pe ea, cât

și pe Abigail că intenționez să mă întorc, dar mi-a fost imposibil să le dau un termen, oricât de vag. Se știe că nu poți să te bazezi pe nici un program când călătorești.

– Bineînțeles. Și eu m-am întors în Londra doar de o zi. Te ajut cu plăcere.

– Bem ceva mai târziu? Un joc de cărți?

– Da, mi-ar plăcea. N-am uitat că îmi ești dator cu o sticlă sănătoasă de coniac, de data trecută când am jucat, în Bombay.

– Nici acum nu sunt sigur dacă nu cumva ai trișat.

– Toți pirații mai de Doamne-ajută trișează, Ashland.

– Excelență? Domnul Miller interveni în sfârșit, deși Noah nu era sigur cui anume i se adresa. Dacă era să se ia după expresia oripilată de pe chipul lui în timp ce se uita de la unul la celălalt, Noah era aproape sigur că nici el nu știa.

– Am terminat aici, domnule Miller? întrebă Alderidge. Dacă e să mă opresc în Mayfair să îi fac o vizită ducesei, trebuie să plec. Sunt sigur că ai o groază de hârtii de pus la punct aici, Ashland. Dar ești pe mâini bune, cu domnul Miller.

Avocatul înghiți cu zgomot, încurcat.

– Ăă... în privința asta...

Ducele de Alderidge se uită la avocat și apoi la Noah.

– Ashland, nu se mai ocupă de moșia ta domnul Miller și asociații lui?

Noah ridică din umeri.

– În hârtiile tatei apărea numele lui, iar el mereu avea cuvinte de laudă la adresa firmei ăsteia. Dar recunosc că am lipsit mult prea mult ca să fiu sigur de asemenea detalii. O neglijență din partea mea, recunosc.

– Sunteți ducele de Ashland? răbufni domnul Miller.

– Da. Noah se încruntă.

– Ce întrebare ciudată, comentă Alderidge, pe un ton nemulțumit.

– În apărarea domnului Miller, trebuie să menționez că e prima oară când ne întâlnim, remarcă Noah.

– A, bineînțeles. Alderidge ridică din umeri. Ei bine, puteți să vă încredeți în ce vă spun, domnule Miller. Bărbatul care se află acum în fața dumneavoastră e chiar ducele de Ashland. Dacă vă ocupați cum

trebuie de documentele lui, poate vă face rost și dumneavoastră de o sticlă de coniac.

Avocatul se prăvăli greoi pe scaunul său.

– Dar se presupunea că ați murit...

– Poftim? Noah izbucni în râs, deși fără nici o urmă de umor.

Ce absurditate!

– Regretatul duce nu vorbea niciodată de dumneavoastră.

– Tata a făcut un atac de apoplexie acum doi ani și nu putea să vorbească despre nimic, replică tăios Noah.

– D... dar nici înainte de asta. Efectiv nu existați. În toată Anglia, nu știa nimeni unde sunteți.

– S-ar putea să vă surprindă, domnule Miller, dar pe lumea asta sunt și alte locuri unde se poate primi o educație demnă de un duce. Faptul că numele meu nu apare în registrele de la Eton nu înseamnă că nu exist.

– Nici eu nu am fost la Eton, interveni Alderidge.

Avocatul își dresе glasul.

– Dar nu era nimic care să...

– Știu că am lipsit din Londra foarte mult timp, dar am ținut legătura cu familia mea. Întrebați-le pe sora sau pe mama mea. Fără îndoială, oricare dintre ele o să vă confirme că am fost viu în tot acest timp, deși nu ar putea să vă dea informații privind toate locurile pe unde am fost. Noah se trezi că intona cuvintele încet, concentrându-se asupra fiecăruia.

Dincolo de masa de lucru, avocatul transpira.

– E vreo problemă, domnule Miller? întrebă Alderidge.

Domnul Miller își trase de guler, ca și cum i s-ar fi părut că aerul din cameră era un pic rarefiat.

– Sora dumneavoastră... ăăă...

– Lady Abigail? completă Noah.

– A fost foarte greu să luăm legătura cu ea.

Noah scoase un hohot batjocoritor, un sunet deloc plăcut.

– Cum adică „greu”? Locuiește în Derby, nu în Damasc.

– ăăă...da. Bineînțeles, însă...

– Și mama? Ea locuiește la nici un kilometru de aici, în Mayfair.

Noah articulă cuvintele cu grijă. Ajunsese la o parte de o importanță crucială.

– Hmm. Ochii avocatului se plimbau de colo-colo, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. S-ar părea că mama dumneavoastră a avut niște probleme în ultima perioadă.

– Probleme? Noah își propti mâinile pe marginea biroului lui Miller. Ce fel de probleme?

– Ce dracu’ se întâmplă, domnule Miller? întrebă poruncitor Alderidge, din spatele lui.

Avocatul își ridică privirea către Noah.

– Poate că ar trebui să discutăm între patru ochi, Excelență...

– Alderidge rămâne unde e.

– Bine. Prea bine, atunci. Domnul Miller trase aer adânc în piept. S-ar părea că mama dumneavoastră a fost internată la Bedlam.

În birou se lăsă o tăcere asurzitoare, iar Noah o lăsă să se întindă în voie. Domnul Miller strângea atât de tare brațele scaunului pe care stătea încât degetele i se albiseră.

– De către cine? Noah avu grijă să-și păstreze tonul măsurat.

– Ăăă, de către vărul dumneavoastră, domnul Ellery. Mi s-a spus că face plăți lunare către spital pentru ea. Din fondurile proprii, bineînțeles, nu din cei ai ducatului, adăugă el în grabă, ca și cum acest detaliu ar fi putut atenua caracterul îngrozitor al faptei.

– Și de ce a fost internată mama la Bedlam?

– Păi... Ăăăă... S-ar părea că suferea de anumite... halucinații.

– Ce fel de halucinații, domnule Miller?

– Hmm. Insista că... că sunteți în viață.

Noah îl ținut pe avocat cu o privire ca de piatră.

– A fost internată la Bedlam pentru că a susținut că sunt în viață, repetă el.

– D... da.

– Dumneavoastră suferiți de halucinații, domnule Miller? întrebă el.

– N... nu.

– Deci sunteți dispus să recunoașteți că mă aflu în fața dumneavoastră cât se poate de viu...

– Ba chiar dând dovadă de foarte multă stăpânire de sine, aș putea spune, mârâi Alderidge din spatele său.

– Da, da. Ned Miller dădu grăbit din cap.

– Sora mea știe de necazul în care se află mama mea în momentul de față, domnule Miller? întrebă sumbru Noah.

— Știe. Domnul Miller încerca să-și împiedice glasul să se reducă la un chițăit.

— Și nu v-a cerut ajutorul?

— Ba da.

— Și există vreun motiv pentru care ați ales să... nu... îi oferiți acest ajutor? În suflet i se învolburau nori de furie pentru Abigail, făcând ca fiecare cuvânt rostit să fie un efort.

Domnul Miller tresări.

— Excelență, de asta se ocupa vărul dumneavoastră, domnul Ellery. În plus, având în vedere că era o chestiune familială, mi s-a părut cel mai potrivit să respect intimitatea familiei dumneavoastră.

— A, da, Francis. Noah își desprinsese mâinile de pe birou și își îndreptă poziția. Schiță un zâmbet, însă nu unul plăcut. Ar fi trebuit să-mi dau seama...

Domnul Miller se încruntă și privi cu ochi precauți cum Noah își strânse pumnii, după care și-i relaxă din nou.

— Ați vrea ca eu să...

— Aș vrea să mă ascultați cu mare atenție, domnule Miller. O să vă ocupați de toate documentele de care e nevoie pentru ca eu să preiau controlul asupra ducatului. O să mă întorc mâine, cam pe la aceeași oră, și mă aștept să găsesc totul în ordine. Puteți să faceți asta, domnule Miller?

— D... da.

— Bine. Pentru că în momentul acesta trebuie să plec pentru a o scoate pe mama de la Bedlam, unde, din câte înțeleg, stă închisă pentru crima de a spune adevărul.

— Vin și eu cu tine, rosti ducele de Alderidge.

— Dar domnul Ellery a declarat că ați murit, șuieră Miller. Ba chiar a insistat că acesta e adevărul.

— Domnule Miller, vărul meu e înfundat până peste cap în datorii. Un lucru pe care ați fi putut să-l aflați și dumneavoastră, dacă v-ați fi dat interesul să cercetați problema asta. De unde altundeva ar fi putut să pună mâna pe banii de care are nevoie cu disperare dacă nu din vistieria familiei mele?

Avocatul se înroși și începu să bălmăjească:

— De la mine nu a obținut nici un bănuț.

– Și-ți mulțumesc pentru asta. Francis Ellery a încercat să ne ducă de nas pe amândoi, domnule Miller, rosti Noah încetișor. Și ca atare, n-o să îi spunei nimic vărului meu despre această conversație, în cazul în care o să aveți ghinionul de a vă vedea cu el.

Miller dădu aprobator din cap, convins.

– Cu domnul Ellery voi trata eu.

Noah se retrase pe scară și ajunsese din nou în biroul comun, precedat de lipăielile înnebunite ale legiunii de funcționari care ascultaseră discuția cu avocatul de la baza scărilor și care acum se întoarseră grăbiți la birourile lor, prefăcându-se ocupați. Persoanele cu haine scumpe care așteptau pe scaunele de lângă perete pur și simplu se holbau la el. Noah își ținu privirea fix înaintea, postura rigidă și expresia sumbră. Acum nici nu prea avea nevoie să joace teatru.

Ieși în lumina orbitoare de pe stradă, unde soarele strălucea nestingherit. Trase aer în piept, lăsând o parte din tensiunea dimineții să i se scurgă din corp.

Avusese nevoie de o concentrare extraordinară pentru a-și ține cuvintele în ordine. Dar reușise, iar acum orice scăpare ar fi putut fi pusă pe socoteala furiei. O furie pe care nu trebuise să o mimeze în desfășurarea acestui episod.

Ar fi dat orice să o aibă pe Elise alături de el, cu hotărârea ei calmă. Dar știa că așa ceva nu se putea. În loc de asta, îi era foarte îndatorat bărbatului care ieșise în stradă în urma sa.

Se întoarse pentru a vorbi cu ducele, pe care nu îl mai văzuse în viața lui.

– Mulțumesc pentru ce-ați făcut acolo, rosti el, asigurându-se că nu puteau fi auziți. E o adevărată plăcere să vă cunosc.

– Plăcerea e de partea mea, răspunse Alderidge. Îmi pare rău că ne cunoaștem în asemenea circumstanțe.

– Domnul Miller părea gata-gata să-și arunce cât colo toate hârțiile de pe birou.

– Un început bun, aș zice. Alderidge îl măsura din priviri. O să te obișnuiești, să știi, îi spuse brusc.

– Cu ce să mă obișnuiesc?

– Să fii duce.

Noah se uită lung la el.

— Eu, unul, descopăr zi de zi că acest titlu are mult mai multe avantaje decât dezavantaje. Alderidge își acordă câteva clipe de meditație. În mod clar, mult mai multe avantaje decât să fii pirat.

Noah nu era sigur dacă glumea sau nu.

— Excelență? Glasul răgușit care rostise aceste cuvinte se auzi din spatele lui Alderidge. Sper că nu am întârziat.

Se întoarseră amândoi și se treziră nas în nas cu un bărbat cocoșat, îmbrăcat în haine simple, care ținea în mână o geantă de medic. Sub claia de păr șaten se afla o pereche de ochelari, iar chipul îi era acoperit cu o barbă deloc potrivită cu standardele modei curente, ceea ce-i dădea un aer de cărturar învechit.

— Nicidecum. Ați sosit exact la timp, doctore Rowley.

— Asta e bine de știut. Doctorul își mută geanta dintr-o mână în cealaltă. Sper că întâlnirea de mai devreme a fost încununată de succes, rosti bărbatul și îi întâlni pentru prima oară privirea lui Noah. Ochelarii pe care îi purta nu puteau ascunde total îngrijorarea din ochii verzi-căprui.

Noah încremeni, uluit să o recunoască.

Era de-a dreptul straniu, cât de completă era transformarea. Poziția corpului, gesturile, modul în care vorbea și se mișca, nu mai rămăsese nimic din Elise DeVries în medicul acesta adus de spate. Bineînțeles, cu excepția ochilor pe care el îi știa atât de bine.

— A fost, confirmă Alderidge pentru amândoi, din moment ce Noah nu era încă în stare să vorbească.

Elise își mută privirea asupra lui Alderidge.

— Aha. Și asta e bine de știut, carevasăzică.

— Da. Ducele își îndreptă atenția asupra lui Noah. Scuzele mele, Ashland, nu ți l-am prezentat pe medicul meu personal, doctorul Rowley. Domnia-sa a fost de acord să ne însoțească azi și să ne ofere opinia sa profesională în ceea ce privește starea de sănătate a bătrânei ducese de Ashland, în cazul în care e nevoie de ea.

— Bineînțeles. În sfârșit, Noah își regăsi glasul. Voia să o atingă. Voia să întindă mâna, să o tragă lângă el și să o păstreze alături toată ziua. Și toată noaptea.

Pentru totdeauna.

Dar nu o făcu, pentru că ducii nu sărutau pasional medicii aduși de spate chiar în mijlocul unei străzi londoneze. La asta se referise când îi spusese că n-avea să mai fie ea însăși. Că avea să fie prezentă,

dar inaccesibilă pentru el. Era mai greu decât își închipuise el că avea să fie.

– În cazul ăsta, ar trebui să ne punem în mișcare, da? Elise scoase un ceas din buzunar și se uită atentă la cadran, după care își îndreptă privirea către biroul de avocatură. Vreo șase chipuri care îi priviseră până atunci se traseră imediat din cadrul ferestrei.

– Ar trebui, consimți Alderidge. Prima piesă de domino a căzut, punându-le pe celelalte în mișcare. Trăsura mea e chiar un pic mai încolo, pe stradă.

Elise își băgă ceasul în buzunar și își puse mâna pe mâneca lui Noah, un gest familiar și trecător cu o semnificație imensă.

– Haideti să o luăm pe mama Excelenței Voastre.

Capitolul 19

La Bedlam fusese îngrozitor, era exact așa cum și-l amintea. De data aceasta, singurul avantaj fusese că putuse să vadă cum ducea de Ashland era dezlegată și purtată pe coridoarele spitalului sub privirile înfricoșătoare nu doar a unuia, ci a doi duci. Nu fusese nevoie de opinia și de serviciile ei de expert, cel puțin nu în privința lui Miriam. Totuși, în privința lui Noah, avusese grijă să se țină cât mai aproape de el, în limita păstrării aparențelor, totuși.

Când intraseră în clădire, se făcuse alb ca varul. Chiar dacă era posibil să fie vorba de o clădire nouă, cu holuri mai puțin aglomerate și pereți lipsiți de crăpături și pietre mâncate de vreme, sunetele și mirosurile sigur fuseseră aceleași precum cele pe care și le amintea el. Gălăgia constantă pe care i-o descrisese el, mirosul apăsător de urină și mulțimea de trupuri îngrămădite acolo...

Și totuși, Noah mersese alături de ei fără nici un semn de ezitare, cu buzele strânse și chipul parcă cioplit în piatră, dând ordine cu precizie și autoritate. Abia când infirmierii descătușaseră trupul moale și leșinat al ducesei, Noah se lipise de Elise, căutând sprijin. În timp ce infirmierii răsuceau de zor cheia de la lacătul ce ținea prizonieră glezna ducesei, zăngănitul greoi al lanțurilor îl făcuse să strângă tare pumnul, prinzând materialul pelerinei ei din spate,

departe de privirile altora, ca și cum ar fi avut nevoie de un punct de sprijin.

În momentul următor, o eliberaseră pe ducesă, și Noah îi dăduse drumul lui Elise, iar în nici o jumătate de oră se aflau deja în trăsura ducelui de Alderidge. O lăsaseră pe Elise la nici o jumătate de kilometru de Covent Square, după care vizitiul zorise caii către ieșirea din Londra, îndreptându-se către cea mai apropiată moșie a familiei Ashland, de lângă Kilburn. Lady Abigail plecase într-acolo de dimineață, deloc încântată să-și lase fratele singur, dar neputând să conteste faptul că ducesa avea să aibă nevoie de o mulțime de îngrijiri dacă era să-și revină.

Noah avea să se întoarcă în casa din Mayfair pe seară, însă, după cum spusese Alderidge, prima piesă de domino fusese doborâtă, iar celelalte cădeau din ce în ce mai repede.

Ducele de Ashland avea să aibă musafiri în seara aceea, o serată restrânsă, neprotocolară, pusă la punct de Ivory. Aceasta era specificitatea ei, manipularea abilă și discretă a celor din lumea bună, și o făcea mai bine și cu mai multă viclenie decât oricine. Rolul lui Elise în instalarea lui Noah Ellery drept duce de Ashland se apropia de final.

În acea seară, doi conți și un viconte, împreună cu soțiile lor aveau să-i transmită condoleanțe pentru pierderea tatălui său, însă și să-și exprime încântarea și mulțumirea că Noah se întorsese cu bine acasă, pentru a prelua sarcinile bătrânului duce. În după-amiaza următoare avea să participe la o partidă de călărie atent pusă în scenă, unde un marchiz și văduva bogată a unui baron aveau să creeze un spectacol public și plin de veselie, întâmpinându-l pe noul duce de Ashland la întoarcerea sa în Londra. Mai erau și alte asemenea evenimente aranjate, de fiecare dată într-un moment și un loc alese cu mare grijă, fiecare participant fiind selectat cu meticulozitate și făcut să înțeleagă ce ar putea avea de câștigat sau de pierdut dacă nu își juca rolul. Iar toți fuseseră încurajați să împărtășească prietenilor povestea fericitei lor întâlniri cu noul duce.

Privind cum trăsura lui Alderidge se pierdea în depărtare, Elise își dădu seama exact cât de mult se depărtase deja Noah Ellery de ea. Până la finalul săptămânii, Elise avea să fie martoră la ultimul act al piesei prin care ducele de Ashland avea să-și impună puterea

și controlul asupra poziției sociale și a vieții care fuseseră dintru început ale sale.

O viață în care ea nu avea nici un rol. Știuse asta din prima clipă. Dar asta nu anula hăul întunecat care se căsca în sufletul ei, făcând-o să se simtă ca și cum n-ar mai fi decât carapacea goală a celei ce fusese cândva.

Cu vederea încețoșată de lacrimi, Elise nu mai privi în urma trăsurii lui și își văzu de drum. Ajunsese în Covent Square și se pregătea să urce treptele de piatră care duceau spre intrarea în sediul Chegarre și Asociații, când un bărbat se puse în calea ei.

– Bună ziua, domnule doctor.

Elise se opri, strângând mai tare degetele pe mânerul genții de medic în timp ce deghizarea îi era inspectată cu interes de o pereche de ochi deschiși la culoare.

– King.

Bărbatul își curăța un fir de praf inexistent de pe pieptarul hainei.

– Mă întreb uneori, având în vedere că te-am văzut în atâtea ocazii deghizată în doctor, dacă nu cumva ai căpătat și ceva noțiuni de medicină.

Elise își dresе glasul și își alese cuvintele cu mare grijă.

– Știu că, atunci când unui om i se taie gâtul, sângele care curge e roșu-aprins și într-o cantitate considerabilă. Știu că, atunci când un glonț de pușcă se implântă în piciorul unui alt om, sângele e mai închis la culoare, curge mai încet și durează mai mult până își dă ultima suflare.

King își lăsă capul într-o parte, cu părul său roșcat-auriu strălucind în soare.

– Zău așa?

– Și Noah Ellery știe asta.

Ochii lui deschiși la culoare șovăiră.

– Înțeleg.

– Mă gândeam eu...

– Ducele de Ashland s-a întors în Londra. Nu era o întrebare.

Elise nu era deloc surprinsă că știa.

– Da.

– Sunt impresionat, domnișoară DeVries. S-ar părea că serviciile tale merită și ultimul bănuț. Și ceva pe deasupra chiar.

– Ce vrei de la el, King? întrebă Elise, sătulă de jocuri.

Pe chipul bărbatului apărură o expresie gânditoare.

– Ai prins drag de el.

Elise ignoră modul în care inima i se zbătea dureros și nebunește în piept.

– E un client de-ai mei, King. Prind drag de toți clienții mei, răspunse ea, prefăcându-se plictisită și la capătul răbdării.

– A, bineînțeles. King își apăsă vârful bastonului în praful de la picioarele lor. Ia spuneți-mi, domnișoară DeVries, i-ați vorbit ducelui dumneavoastră despre implicarea mea în această... chestiune?

– Bineînțeles că nu. Se mulțumi cu atât, știind că orice altceva ar fi adăugat ar fi putut trăda concluziile pe care le trăsese recent privind trecutul pe care îl aveau în comun acești doi bărbați.

Ochii lui reci îi străpunseră pe ai ei.

– Destul de ciudat, dar... vă cred.

– Bine. Acum ia spune... ce vrei, King? îl întrebă ea din nou.

– Doar să-mi reglez socotelile de tot.

– Poftim?

King scoase un săculeț de catifea din buzunarul de la piept al hainei și trase șnurul de la gură. Din adâncimile săculețului se ivi strălucirea mai multor diamante, o mie de curcubeie prinse în pietrele acelea strălucitoare.

– Îmi pare rău că nu am bani la mine. Dar adevărul e că ocupă mult loc și e greu să-i transporti încolo și înapoi cu discreție. Sunt convins că acestea vor acoperi suma pe care v-o dătez ție și duce-sei. Închise săculețul și i-l întinse.

Elise îl acceptă, strângându-și degetele peste catifeaua moale.

– Deci ți-ai achitat datoria.

King își îndreptă umerii.

– Nu încă, nu de tot.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că nu încă și nu de tot. Apoi îi întoarse spatele, făcându-se nevăzut printre oamenii din piața aglomerată, iar Elise rămase pe prima treaptă a sediului Chegarre și Asociații, cu un săculeț cu diamante în palmă și fără să înțeleagă nimic din ceea ce tocmai se petrecuse.

Capitolul 20

Francis Ellery fusese surprins să primească din senin o invitație de la marchizul de Heatherton, să plece cu el către una dintre vastele sale moșii de la țară.

Dar, la momentul respectiv, invitația îi făcuse mare plăcere. Nu numai că avea să locuiască, să mănânce și să bea ca un rege pe cheltuiala lui Heatherton timp de o săptămână, ci de-abia aștepta distracțiile de care avea să aibă parte. Mai mult ca sigur, avea să găsească ceva femei frumoase, poate vreo partidă-două de vânatoare de păsări și, mai mult ca sigur, seri pline de jocuri de noroc și alte... metode atractive de a-și petrece timpul. Dacă-și juca mâna cum trebuia, poate că marchizul, care era un om influent, avea să-i pună o vorbă bună la avocați și la judecători.

Numai că nu avusese parte de petreceri. Nici de femei, nici de jocuri de cărți și nici de partide de vânatoare. În loc de toate acestea, găsise oi. Sute și sute de oi pe care Francis fusese nevoit să le vadă zi de zi, căci marchizul insistase să îl însoțească de fiecare dată.

Din câte se părea, Heatherton credea că Francis urma să fie interesat de agricultură, în ideea că avea nevoie de astfel de cunoștințe pentru gestionarea unor moșii mari, precum cele pe care le deținea ducatul de Ashland. Nedorind să-l supere, căci era un om puternic, Francis îndurase predici interminabile despre țarcuri, prețul lânii și animalele de prăsilă. Suportase cu stoicism conversațiile pe care marchizul le purtase cu tot felul de simpli țărani, discutând despre lucruri precum plantele furajere și, pentru numele lui Dumnezeu, chiar despre bolile care afectau copitele animalelor. După cinci zile, Francis ar fi fost în stare să împuște oile alea afurisite până la una și poate chiar și pe Heatherton însuși, fie și doar pentru a pune capăt plictiselii agonizante care-l cuprinsese.

Astfel că, atunci când marchizul fusese chemat la una dintre celelalte moșii ale sale, Francis se bucurase în sinea sa. Îl asigurase că nu era nevoie să se scuze că vizita sa se termina prematur, afișând un grad potrivit de dezamăgire – sau cel puțin spera că reușise s-o facă – și făcându-și imediat bagajele. Niciodată nu fusese atât de ușurat să vadă clădirile Londrei apărând la orizont.

Adevărul era că de-abia aștepta să se întoarcă și din alt motiv. Primise doar un mesaj scurt de la cei pe care îi angajase să îi dea de urmă lui Noah – o scrisoare abia descifrabilă în care i se spunea că găsiseră ceva informații care-i făcuseră să pornească pe urmele acestuia. Cei doi erau încrezători că n-o să mai treacă mult până ce aveau să-l găsească pe idiotul de vărul lui și să-l lichideze, în cazul în care acesta ar fi supraviețuit. Francis primise aceste vești cu încântare. Zău așa, cât de greu putea să fie să găsești un retardat?

Doar că acesta fusese ultimul mesaj pe care-l primise. Nu mai venise nici o veste și, când în sfârșit se întoarse acasă, nu găsi nici o altă scrisoare de la ei. Nimic prin care să i se confirme că îl găsiseră pe vărul lui sau că era mort. Nimic, doar tăcere.

Ceea ce era supărător.

Francis era conștient că, din păcate, nici nu prea avea ce să facă în această privință, în acel moment. Își reaminti că trebuia să aibă răbdare și își spuse că, indiferent cât de plictisitor fusese sejurul său la țară, era un pas în direcția potrivită. Oamenii importanți, precum marchizul de Heatherton, deja acționau inteligent și își creau o relație cu următorul duce de Ashland. Această idee îl făcea să prindă curaj. Iar asta, împreună cu plictiseala chinuitoare de care avusese parte săptămâna trecută îl împingeau de la spate să iasă în lume, în căutarea distracțiilor cărora le dusesese atât de mult dorul.

Poate că avea să înceapă cu o friptură de oaie...

Noah văzuse o dată un leopard.

Era expus la un circ ambulant, felina exotică fiind într-o cușcă mare, împodobită în fel și chip. La momentul acela, Noah se ținuse la ceva distanță și observase animalul care se plimba încolo și înapoi, încolo și înapoi, limitat de gratiile frumoase și fiind ținta privirilor unui lung șir de spectatori care căscau gura la el. Când unul dintre ei se apropiase prea mult de cușcă, leopardul mârâise, după care își reluate mișcările sale neîncetate.

Nu se simțise niciodată mai asemănător cu felina aceea decât în acea clipă.

Deși avea grijă, totuși, să nu mârâie.

Săptămâna fusese un șir constant, parcă nesfârșit, de întâlniri cu tot felul de spectatori care veniseră să cerceteze animalul

nou-sosit în mijlocul lor. Mulți dintre ei fuseseră trimiși de domnișoara Moore, știa bine, iar modul misterios în care aceasta reușise să-i... încurajeze să-l primească cu brațele deschise în rândul lor pe noul duce de Ashland fără nici o urmă de îndoială fusese foarte eficient. Cu fiecare chip nou care venea și pleca, se ducea vestea, și în urma sa veneau alții și alții, nevoind să fie singurii într-atât de prost educați încât să nu-i ureze bun venit unui duce în rândul lumii bune.

Și să-și dea curs curiozității, bineînțeles.

Sub tutela domnișoarei Moore, avusese mare grijă să se controleze în toate discuțiile cu ei. Orice greșeală de vorbire fusese urmată de o mormăială critică în italiană și de o explicație în ciudată că mintea lui mai apela și acum la o limbă care, de-a lungul anilor, îi devenise mai familiară decât engleza. Deși aceste greșeli apăruseră mult mai rar decât se temuse el.

De asemenea, avusese grijă să le ofere noilor săi cunoscuți generalități credibile. Da, își petrecuse mare parte din copilărie peste hotare. Și da, petrecuse ceva timp și în Anglia. Dacă vrei să fii un duce competent, trebuie să înțelegi cum își duc zilele cu adevărat oamenii de rând ai aceste națiuni, nu-i așa? Nimeni nu îl contrazisese în această privință.

Și descoperea că statutul de duce avea și anumite avantaje, într-adevăr, iar unul dintre acestea era să ignore orice întrebare la care nu voia să răspundă. O privire glacială sau o încruntare iritată era de ajuns pentru a-l opri chiar și pe cel mai impertinent dintre interlocutori.

Cu toate acestea, era ciudat să fie mereu înconjurat de o armată de oameni. În Nottingham se obișnuise cu prezența tăcută și discretă a doamnei Pritchard și cu traiul izolat la fermă. Dar aici avea de-a face cu o curgere constantă de oameni, fie ei musafiri, fie mulțimea de servitori plătiți pentru a asigura funcționarea impecabilă a unei case ducale.

Și totuși, deși avea atâția oameni în jur, Noah nu se simțise nicicând mai singur. Îi era dor de Elise. Teribil. Înțelegea că aceasta făcuse un pas înapoi, lăsându-i pe colegii ei să-și dea măsura talentelor pentru a obține rezultate maxime. Îi spusese cum aveau să decurgă

lucrurile, iar el îi spusese că înțelesese. Dar, cu toate acestea, nu fusese pregătit pentru modul în care se desfășurau în realitate.

Într-un final, trimisese un mesaj la Chegarre și Asociații, cerând ca Elise să vină să îl vadă, însă câteva ore mai târziu la ușa sa apăruse Roddy, care-l informase că domnișoara DeVries nu era disponibilă, că îl ajuta pe un alt client al cărui fiu dispăruse. Care dispăruse într-o sticlă de uitare și pierzanie, își dăduse apoi cu părerea Roddy, dând dezgustat din cap, însă domnișoara Elise nu putea să aleagă pe urmele cui trebuia să plece.

Simțea că o pierdea. Fusese a lui odată, pentru o perioadă minunată de timp, dar acum, aici, în locul acesta, simțea că nu putea să o rețină, ca apa care i se scurgea printre degete. O văzuse ultima oară la Bedlam, unde prezența ei fusese singurul lucru care reușise să-i țină deoparte amintirile care amenințaseră să-l zdrobească cu forța lor. Avusese nevoie și de ultimul dram de stăpânire de sine pentru a se concentra asupra responsabilităților pe care le avea. Pentru a-și aminti că trebuia să o știe pe mama lui în siguranță, cu Abigail, astfel încât nu putuse să coboare din trăsură odată cu Elise și să se piardă amândoi în mulțime.

Stătea la fereastra dormitorului său, privind cum se lăsa întunerul peste străzile Londrei, întrebându-se unde era Elise în momentele acelea și sperând cu disperare să fie în siguranță. Și întrebându-se dacă și ea se gândea la el.

Auzi un ciocănit puternic la ușă, care apoi se deschise.

– Sunteți gata să vă îmbrăcați, Excelență? Valetul tatălui său – în fine, acum al lui – se opri în cadrul ușii. Noah aruncă o privire către hainele de seară pe care i le pregătise servitorul, dându-și seama că negrul sever al materialului se potrivea perfect cu starea sa de spirit.

După o săptămână de jucat teatru, această seară petrecută la clubul lui Lavoie avea să fie ultima reprezentație. Domnișoara Moore îl asigurase că, având în vedere penuria de evenimente mondene din această perioadă a anului, concursul pe care-l organizase Lavoie era așteptat cu nerăbdare și că mai toți aristocrații aveau să-și facă apariția la el. Tot ce trebuia să facă era să urmeze indicațiile care îi fuseseră date.

Și după aceea avea să se ducă să o găsească pe Elise.

Francis Ellery se instalase în salonul clubului său. El îi spunea astfel, dar nu era chiar așa. Nu era de același calibru ca White, Brooks sau Boodle. Nu era sigur pe care avea să îl onoreze cu prezența sa când avea să devină duce de Ashland. Poate avea să rămână la White. Sau poate avea să fie membru la toate trei, doar așa, de distracție.

Localul în care stătea acum era departe de St. James, dar măcar băuturile nu erau botezate prea mult, iar mesele de joc nu erau mereu măsluite. Plus că erau și femei. Femei dispuse cărora nu prea le păsa că nu aveai titlu nobiliar, chiar dacă erai înrudit cu un afurisit de duce.

— Încă unul? O fetișcană care servea la mese se aplecase peste masă, ținând în mână o sticlă de... ei, o sticlă în care era o băutură alcoolică. Gin, poate? Lui Francis nu prea îi păsa ce anume era, doar că savura imaginea decolteului afișat atât de aproape de ochii săi.

— Da. Își ridică paharul, să îi fie reumplut. O, Doamne, chiar că avusese o lipsă cruntă de gin și de femei în săptămâna care tocmai trecuse.

Fata îi turnă în pahar, iar Francis o bătu ușurel cu palma pe pulpă. Fata se supuse și se așeză în poala lui, băgând moneda primită în sân.

— Unde-i toată lumea? întrebă Francis. Masa de cărți la care stătea era goală, deși ora era destul de înaintată. Ceea ce era neobișnuit.

— La clubul lui Lavoie. Se ține un concurs de cărți. Fata ridică din umeri. Toată lumea știe.

Ellery fierbea în suc propriu. Da, chiar că omul ăla era întruchiparea aroganței insuportabile. Lavoie avusese tupeul să îl dea afară din clubul lui dintr-o simplă neînțelegere, după care îi interzisese să se mai întoarcă în localul lui. Când avea să devină duce, urma să aibă grijă să îl distrugă efectiv. Să dea faliment și să fie nevoit să fugă din Londra.

Doar așa, de distracție.

— Mă gândesc că de-aia n-ați venit cu văru' dumneavoastră în seara asta, domnule Ellery, rosti fata, fâțâindu-se în poala lui.

Francis aproape că-și vărsă paharul în decolteul ei.

— Ce? răbufni el, grosolan. Ei, drăcia naibii, probabil că era mai beat decât crezuse. I se păruse că fetișcana aia spusese...

— Vărul dumneavoastră. Ducele. Fata îi făcu cu ochiul, iar degetele începură să i se plimbe pe pieptul lui. Mi-ar fi plăcut să... servesc un duce.

— Vărul meu, reuși să articuleze Francis, e mort.

Fata din poala sa lăsase sticla pe masă, iar mâinile i se aventuraseră mai jos. Își plimba degetele peste prohabul pantalonilor lui, însă Francis era prea deranjat de comentariul ei scandalos pentru a observa.

— Ehei, sigur avem ceva mort aici, da' nu e ducele de Ashland, mormăi ea, în timp ce degetele îi deveneau și mai îndrăznețe.

Ellery țâșni în picioare, făcând-o să cadă din poala sa și să se izbească de masă.

— Cine... cum... de ce mă întrebi de văru-meu?

Fetișcana se redresă, frecând cu palma un cucui de pe frunte, care se umfla cu repeziciune, și îi aruncă o privire cruntă.

— E vreo problemă aici? Un bărbat cu conformație ca de taur apăruse lângă fată. Îl măsură din cap până în picioare pe Francis, iar buzele i se curbară într-un zâmbet.

Cu întârziere, acesta își dădu seama că își vărsase băutura pe partea din față a pantalonilor. Strânse din dinți.

— Nu.

— L-am întrebat de văru-său. De duce. Și dup-aia s-a făcut rău, se îmbufnă fata. Cred că e invidios.

— Cred că e cazul să plecați, domnule Ellery.

— Vărul meu...

— Are bani și maniere mai elegante decât ale dumneavoastră, îi zise în doi peri bărbatul. Acum... afară!

— Vărul meu e mort! strigă Francis.

Bărbatul masiv se întinse către Francis și îl prinse de guler, târându-l către ieșire.

— Văru-tău e la Lavoie, împreună cu toți netoții ăia cu titluri nobiliare care-au mai rămas în Londra. Deschise ușa cu o lovitură de picior și îl zvârli pe Francis în drum, într-o grămadă jalnică. Ascultă-mă pe mine, Ellery, deși e clar că nu prea meriți tu sfaturi. Las-o mai moale cu ginul, îi spuse, ștergându-și mâinile pe pieptarul hainei. Zici că ești nebun când bei.

Capitolul 21

Mulțimea adunată în clubul lui Lavoie era impresionantă.

Din câte se părea, mai mulți oameni decât anticipase Elise nu părăsiseră căldura urât mirositoare a Londrei în favoarea aerului curat și a brizei răcoroase din provinciile engleze. Bărbații, strălucitori în costumele lor de seară, creau un fundal întunecat perfect pentru femeii, care se învârtteau prin încăpere cu rochiile lor în culori vii.

Ca și ea, fiecare femeie purta o mască elaborată, o creație meșteșugit lucrată în filigran, cu pene și tot soiul de podoabe. Ceea ce era absurd, de fapt, pentru că la unele era evident cine erau, însă șarada anonimatului le permitea să se bucure de anumite lucruri pe care eticheta le considera absolut interzise femeilor.

Privirea ei alunecă peste mesele de joc, pe rând, unde partidele erau în plină desfășurare, rândurile de jucători fiind înconjurat de aglomerări și mai mari de oameni care râdeau, beau, cochetau și încercau să se facă auziți. Dintr-odată, Elise încremeni, tot ce era în jur dispărând, iar ochii i se ațintiră asupra bărbatului aflat în mijlocul încăperii.

Noah stătea în picioare lângă o masă de faraon, înconjurat de un stol de femei mascate, dintre care unele își agitau evantaiele cu mișcări experimentate și rapide, iar altele pur și simplu se uitau la el. În grupul respectiv erau și câțiva bărbați, iar Elise putea distinge că dinspre ei se auzeau tot felul de hohote relaxate, însoțite de chicotele de rigoare.

Noah era îmbrăcat impecabil, valetul său fiind în mod evident foarte priceput, iar efectul era uluitor.

Și totuși, dincolo de asta, postura sa o făcea să-și strângă involuntar pumnii și să-și simtă pulsul accelerându-se. Părea perfect în largul său, complet în mediul său înconjurat de bogăție, de putere și de privilegiile aristocrate. Arăta ca un duce până în măduva oaselor. Părea că locul său era aici.

– Negustorul de mătăsuri n-a mai avut de-ajuns material, surioară? Sau i-ai plătit croitoresei doar pentru jumătate de rochie?

Elise întoarse spatele draperiei groase care îi ascundea de privirile celor din spațiul de joc. Fratele ei se afla lângă ea, prefăcându-se a studia lichidul din paharul pe care-l ținea relaxat în mână.

– Dumnezeuule mare, Alex, chiar că te pricepi să faci complimente unei femei! E mare minune că nu sar toate de gâtul tău seară de seară.

– Aș reuși să ticluiesc mai multe complimente dacă ai reuși și tu să pui mai multe haine pe tine, răspunse el, iritat.

Elise își trecu palma peste mătasea răcoroasă a rochiei ei de seară.

– Rochia mea n-are nici o problemă.

– Aia nu e o rochie, e un viol pe cale să se desfășoare.

– Nu sunt îmbrăcată cu nimic diferit față de toate femeile de dincolo.

– Dar nici una dintre ele nu e soră-mea.

– E vorba doar de un alt rol, Alex.

Tânărul îi întâlnește privirea.

– Un rol, repetă el, înainte de a lua o înghițitură din pahar. Seara asta e doar cireașa de pe tort, cum se spune. Din câte-am auzit, ducele tău a cucerit fulgerător toată Londra. Într-o singură săptămână, toți aristocrații se calcă pe picioare să-i ureze bun venit moștenitorului ducatului Ashland. Parcă e un concurs, iar singurul care câștigă e Noah Ellery.

Elise își simți pieptul strângându-i-se, o reacție care se agravase, nicidecum să se amelioreze, cu fiecare zi pe care o petrecuse departe de Noah. Deși era încântată de succesul lui, golul pe care-l lăsase în viața ei când își luase zborul parcă o sugruma.

– Ivory s-a descurcat de minune, rosti ea, folosind detașarea profesională pentru a ascunde agitația pe care o simțea în adâncul sufletului.

– Ducea n-a făcut decât să înalțe niște schele. Ducele tău a fost cel care s-a înălțat, meritul e al lui.

– Nu e „ducele meu“.

O sprânceană închisă la culoare se ridică lent.

– El, unul, cred că te-ar contrazice. A întrebat de tine, să știi.

– Știu. Mi-a spus Roddy. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Ea nu mai făcea parte din lumea lui Noah. În seara asta plecă la Bath, zise Elise dintr-odată. Nu se hotărâse până în clipa aceea.

Fratele ei își încrucișă brațele pe piept și se uită lung la ea.

– Cazul Rumsford.

– Da.

– Ți-a cerut ducesa să te ocupi de el?

– Da, îi răspunse Elise. Ieșirea din scenă pe care i-o oferise Ivory era încă disponibilă. Iar acum era momentul potrivit să se folosească de ea, măcar pentru a-și păstra mințile întregi.

– Și ducele tău știe asta? Că pleci?

Elise se încruntă.

– De ce-ar conta asta?

– S-ar putea să se supere că nu mai ești aici.

– Chiar tu ai zis că se descurcă de minune fără mine. Ba chiar ai zis că „meritul e al lui“, dacă nu mă înșel. Nu-mi închipui să se schimbe ceva sau să pot să-i mai ofer ceva care să-l ajute în noua sa postură. Fiecare cuvânt pe care îl rostea era ca un mic pumnal de sticlă care se înfigea în ceea ce mai rămăsese din inima ei.

Alex își trecu palma peste față.

– Am văzut cum te uiți la el. Și el se uită la tine la fel. În calitate de frate, nu-s obligat să-mi placă, dar...

– Nu există vreun loc pentru mine în viața lui, rosti Elise, știind că Alex avea să-i simtă suferința.

– Pentru că e duce?

Elise își feri privirea.

– Și Alderidge e duce, fir-ar să fie! Și asta nu l-a împiedicat să...

– Alderidge și Ashland sunt două persoane foarte diferite. În ceea ce-l privește pe Alderidge, n-au existat niciodată dubii privind identitatea lui. Dar cu Ashland lucrurile stau altfel. Avem nevoie ca oamenii să continue să creadă că e duce. Să-l ia în serios. Ceea ce înseamnă că va trebui să facă o căsătorie pe măsura statutului său. Cu o femeie care să aibă numele însoțit de un titlu nobiliar. Altfel, tot ce am făcut, tot ce am făcut cu toții, a fost în zadar. Știi asta la fel de bine ca mine, Alex.

– Poate că da, rosti el fără nici un entuziasm, deși nu părea deloc convins. Vreau doar să fii fericită, Elise.

– Sunt fericită.

Alex îi adresă o căutătură sceptică.

Tânărul ridică o palmă, declarându-se înfrânt.

– Sau o să fiu. Zău așa, o să fiu bine. Am nevoie doar să mă concentrez din nou asupra muncii, spuse Elise.

– Poate c-ar trebui să...

– E cel mai bine să plec, Alex. Nu mai putea să stea acolo și să se justifice în fața lui. O să-mi joc rolul aici, după care o să plec.

– Și cum rămâne cu Francis Ellery? întrebă Alex.

Elise expiră prelung, simțindu-se dintr-odată foarte ostenită.

– Ce e cu el, Alex?

– Știu că nu-ți place să lași lucrurile neterminate.

– Francis Ellery e un individ care va fi „terminat” cât de curând, de cum se întoarce în Londra. Fie de angajații firmei, fie – mai probabil – chiar de ducele de Ashland în persoană. Dacă e să fi învățat ceva, asta e că Noah Ellery poate să aibă grijă de el însuși. Schiță un zâmbet trist. Nu are nevoie de mine să mă agită ca o cloșcă în jurul lui.

Gura lui Alex era strânsă, ceea ce făcea ca acea cicatrice de deasupra buzei sale să iasă în evidență pe fundalul tenului său colorat. Însă nu mai comentă nimic.

– Așa, acum hai să terminăm aici, da? întrebă ea.

Alex se uită lung la ea, după care dădu din cap către spațiul de joc.

– Dacă așa reușești și tu să-ți pui ceva mai repede niște haine pe tine, cum să nu?

Noah aproape că se temea că fața avea să-i cadă efectiv de la efortul pe care-l implica zâmbetul pe care îl arborase toată seara.

„Fii simpatic”, îi spusese domnișoara Moore. „Abordabil și politicos.” Asta pentru că, îi tot predicase ea, oamenii aveau tendința de a-i susține pe cei cu care se simt bine decât pe cei pe care-i consideră a fi niște ticăloși nesuferiți.

Dar Noah era sătul până-n gât să fie simpatic. Și abordabil. Și politicos.

Făcu un efort să-și relaxeze strânsoarea degetelor pe paharul de coniac din care luase sorbituri mici toată seara, temându-se că exista pericolul să îl spargă. Mai avea un act din piesa asta, știa bine. O întâlnire întâmplătoare cu cineva din aristocrația franceză care avea să-l recunoască și a-i aminti că se întâlniseră din întâmplare în Veneția, după care avea să plece. Însă tot ce voia să facă era să se retragă, cu scuzele de rigoare, din această gloată de oameni

și s-o pornească direct către Covent Square. Către Elise. Nu voia, nu putea să mai lase să treacă încă o zi fără să o vadă. Fără să o atingă. Îi era la fel de necesară ca aerul.

Și nu conta dacă nu era acolo când avea să ajungă el. Sigur Roddy știa unde se afla. Iar el i-ar fi dăruit bucuros băiatului toată averea familiei Ashland doar ca să afle unde era ea. Cel mai probabil, Elise...

Se apropia de el.

Noah simți podeaua clătinându-i-se sub picioare, simți cum lumea întregă se cufundă în ceață, iar toate sunetele din cameră se estompară ciudat. Întinse mâna și găsi spătarul unui scaun de care să se sprijine, pentru a nu-și pierde echilibrul.

Avea părul prins la spate și lăsat să i se reverse pe spate într-o cascadă de cârlionți întunecați și lucioși. Șiraguri subțiri de cristale mititele îi fuseseră împletite în păr, astfel că la fiecare mișcare acestea străluceau și dansau în lumină. Dincolo de masca ei aurie, ochii ei frumoși erau conturați priceput cu negru. Iar rochia ei, acolo unde reușea să o acopere, era o întruchipare a păcatelor. Mătase de culoarea smaraldului, presărată cu alte cristale miniaturale, decupată periculos, mângâindu-i rotunjimea sânilor chiar deasupra sfârcurilor. Materialul îi urma linia taliei și a șoldurilor, după care se revărsa amplu și se legăna peste picioare.

Noah avusese ceva fantezii legate de rochia asta o dată. Și unele legate de femeia aceasta, de nenumărate ori de atunci încoace. Părea exotică și intangibilă, iar Noah știa prea bine că toți bărbații din încăpere, până la unul, își închipuiau cât de plăcut ar fi fost să pună mâna pe corpul acela voluptuos. Sau să-l guste.

Iar faptul că el știa deja îl făcea să respire neregulat și să i se înfierbânte sângele prin vene.

Elise înainta la brațul lui Lavoie, care avea un aer ușor plictisit într-un mod calculat și detașat, iar Noah recunoscuse în sine că era un sfânt pentru că nu mârâia sălbatic la toți bărbații care-i aruncau priviri pofticioase surorii sale, cu toate gândurile lor deșănțate întipărite cât se putea de clar pe chipuri. Lavoie își ținea capul ușor înclinat, ca și cum asculta ce-i spunea Elise în timp ce treceau cu pași lenți pe lângă el, însă Elise își ridică brusc privirea, întâlnind-o pe a sa.

Fu ca și cum ar fi fost lovit de trăsnet, forța privirii ei incendiindu-i fiecare fibră a ființei. Noah se străduia să gândească rațional,

să își aducă aminte cum să facă pentru a respira. Încearca să-și amintească de ce nu trebuia să o ia în brațe și să fugă de acolo cât îl țineau picioarele.

Pentru că, la naiba!, acum avea o trăsură. Închisă, cu ușă. Și la ușă avea zăvor.

— Oh! Elise scoase un suspin, ca și cum l-ar fi recunoscut, uimită, și se opri chiar în fața lui Noah, privindu-l direct și ducându-și o mână peste decolteul ei magnific.

— *C'est formidable!*¹

— *Comtesse*, îl cunoașteți pe Excelența Sa?

Grupul numeros în care se aflase până atunci Noah se despărți pentru a le face loc lui Elise și lui Lavoie. Tânăra își luă mâna de pe brațul fratelui ei și i-o întinse lui Noah.

— A, bineînțeles că ne cunoaștem.

Noah luă mâna lui Elise într-a sa, simțindu-i fierbințeala degetelor. O ridică la buze și îi sărută încheieturile degetelor. Văzu clar cum ochii i se umplură de fierbințeală și respirația i se opri pentru o clipă.

— Într-adevăr. Am avut norocul... întâlnim... Se opri, cu mintea golită, cu concentrarea și gândurile tulburate de o nevoie incontrollabilă de a o face a lui.

— De a ne întâlni în Veneția, rosti ea, cu ușurință. Excelența Sa mi-a arătat zeii.

— Pe Neptun și pe Marte.

— La Palatul Dogilor.

— Da. Cu un efort, Noah îi eliberă mâna. Îi venea mai ușor să gândească atunci când nu o atingea. Condoleanțele mele pentru moartea soțului dumneavoastră.

— Și ale mele, pentru pierderea tatălui.

Noah dădu din cap, în semn de acceptare.

— Să înțeleg că vizitați Anglia? întrebă el.

— *Oui*. Îmi place foarte mult țara Excelenței Voastre.

— Poate că aș putea să v-o arăt mai pe îndelete cândva.

— *Oui*, mi-ar plăcea foarte mult. Domnul Lavoie vă poate da adresa mea. Dar, vă rog, nu vreau să vă rețin de la distracția cu prietenii

¹ Formidabil! – în limba franceză (n.red.)

Excelenței Voastre. Îi adresă un alt zâmbet lent, dar acesta păru dulce-amărui. *Bonne chance*¹, Excelență, îi spuse în șoaptă.

Își puse din nou mâna pe brațul lui Lavoie. Asta era tot ce trebuia să se întâmple, Noah știa bine. O confirmare rapidă, în public, din partea unei văduve bogate că Noah chiar își dusesese zilele departe de granițele Angliei.

Și totuși, cum o privea îndepărtându-se, în el se stârni o neliniște crescândă, plăcerea stârnită instantaneu de vederea ei lăsând loc unei trăiri care se aseamăna cu groaza.

„*Bonne chance, Excelență.*“

Îi făcuse o urare de bine, însă acum, când Elise se pierdea în mulțime împreună cu fratele ei, aceste cuvinte păreau mai degrabă un rămas-bun.

Elise nu irosi nici o secundă, trăgându-și un șal pe umeri și ieși discret din biroul lui Alex printr-o ușă secretă care dădea într-o fundătură care se oprea printre niște clădiri. Porni spre strada principală. Avea să ia o birjă pentru a se întoarce în Covent Square, astfel încât să-și facă bagajele pentru a pleca la Bath. Dosarul Rumsford era în sertarul de sus al biroului lui Elise, știa bine, și avea să se uite pe el de îndată ce urma să-și fi făcut toate aranjamentele de călătorie.

Ce se întâmplase în acea seară fusese o greșeală. N-ar fi trebuit să insiste să joace chiar ea acest rol. Pentru că o asemenea apropiere de Noah, deși era în același timp imposibil de departe, fusese aproape insuportabilă. Cu un efort de voință, își impuse să nu plângă. Avuse-se nevoie de toată puterea ei să nu se arunce pur și simplu în brațele lui în fața...

Ușa din spatele ei se deschise cu zgomot, iar Elise tresări și se întoarse, trezindu-se că Noah se afla acolo, în capătul fundăturii.

Rămaseră nemișcați preț de câteva secunde, privindu-se în ochi.

– Unde te duci? întrebă el, impunător.

– Întoarce-te înapoi! Te rog! Elise îi întoarse spatele și își continuă înaintarea către stradă.

– Unde te duci, Elise? repetă Noah, iar ea putea auzi bufnetul cizmilor lui pe pietre, în urma ei.

Se opri în gura fundăturii, cu spatele la stradă.

¹ Noroc – în limba franceză (n.red.)

– Mă duc acasă, Excelență. Și-ar fi dorit să-l fi rugat pe Alex să îi împrumute trăsura lui. Și-ar fi dorit să fie deja în ea, gonind departe de clubul acesta. Și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. Pentru că nu știa dacă avea să fie suficient de puternică încât să-și ia rămas-bun de la Noah pentru a doua oară.

Noah parcurse distanța care-i despărțea și se opri în fața ei.

– Rămâi cu mine!

Elise simțea o arsură în spatele globilor oculari.

– Nu pot, Noah. N-o să pun în pericol tot ce ai realizat și viitorul pe care îl ai în față. O să faci mult bine. Eu nu pot să mă arăt în lumea asta.

– Atunci nu vreau lumea asta dacă nu pot să te am și pe tine în ea. Întinse mâna către ea, însă Elise făcu un pas înapoi.

– N-o să te las să sacrifici tot. Elise aruncă o privire de-a lungul străzii, căutând o birjă, dar nu se vedea nicăieri nici un asemenea vehicul, ci doar câțiva petrecăreți chercheliți care se împleticeau pe drumul pavat, râzând nevoie mare. Excelență...

– Nu-mi mai spune „Excelență”, mârâi el. Vreau să-mi spui pe nume. Așa cum făceai când ne-am cunoscut. Așa cum ai făcut-o când ai refuzat să mă lași să mă ascund. Făcu încă un pas către ea. Și așa cum o făceai când eram adânc în tine, iar tu îmi furai sufletul din mine.

Elise închise ochii strâns, iar inima – despre care credea deja că era frântă – se fărâmă și mai mult. Mâinile i se strânseseră involuntar pe materialul șalului, simțind în palmă tăișul unei broșe din oțel pe care și-o prinsese în mijloc. Curaj și putere. Nici că avusese vreodată mai multă nevoie de ele.

– Eu... începu ea, dar nu avu prilejul de a termina pentru că un braț greu se strecură pe după gâtul ei și o trase în spate, iar lama rece a unui cuțit i se lipi de gât.

– Da, ia nu-i mai spune „Excelență”. Aceste cuvinte veniră din spatele ei, iar cu fiecare silabă, cuțitul apăsa mai tare .

Elise încremeni, impunându-și să-și păstreze calmul. Impunându-și să ia în calcul toți parametrii înainte să reacționeze instinctual. Cel care o atacase era puternic, mult mai puternic decât ea. Duhnea a gin, iar accentul cu care vorbea nu trăda că și-ar fi dus zilele pe străzi. Ba chiar era un glas educat și cunoscut.

Francis Ellery.

– Nu te zbate, vrăbiuța mea, îi spuse Ellery la ureche. Elise simți ceva rece și tare peste partea de sus a sânilor și, cu oroare, își dădu seama că în cealaltă mână avea un pistol de duel.

Noah rămăsese și el ca împietrit, cu pumnii strânși pe lângă corp, dar apoi se relaxară, iar tot trupul lui deveni parcă mai elastic. Elise îl mai văzuse așa. Numai că, de data aceasta, nu avea un cuțit în mână. Îmbrăcat cu straiile sale elegante de seară, nu avea nici o armă la el. Nu cuțit, nu sabie, nici măcar o cârpă ori un ciob ascuțit.

– Dă-i drumul, rosti Noah, cu un glas sec, căci trebuie să te previn că doamna are mult mai multe resurse la dispoziție decât animăluțele pe care le chinuiai când erai mic.

– Ei, Sfinte Sisoe, chiar tu ești, zise Ellery. O versiune vorbăreată a micului idiot care se ascundea pe după fustele soră-sii. Zău că nu mi-a venit să cred când am auzit.

– Pot să-mi închipui cât de dezamăgit ai fost, domnule Ellery.

– *Domnule!* Ar trebui să mi te adresezi cu „Excelență“, nu cu *domnule*.

– Da, bărbații pe care i-ai trimis să-mi facă de petrecanie mi-au zis asta.

Elise simți cum Francis strânge mai tare cuțitul din mână.

– N-o să vină să-și ceară restul de bani, în caz că te întrebai. Noah părea să calculeze care ar fi fost cel mai bun unghi de atac. Dă-i drumul femeii! Problema ta e cu mine.

– Așa e. Dar aș prefera să vă omor pe amândoi. Își întinse mâna și îl luă în cătare pe Noah. Poate o să creadă că a fost o ceartă între iubiți. Izbucni în râs, amuzat de propriile cuvinte. Din câte-am auzit eu, chiar asta și era.

Elise simți un val de sudoare ca de gheață împungându-i pielea. Noah mergea în cerc, căutând un punct de atac. Știa că n-avea să aibă decât o singură șansă, dar în mintea ei un glas îi spunea că n-avea să fie suficient de rapid. Lui Francis i-ar fi fost foarte greu să rateze de la o distanță așa mică.

– Tata a fost un tâmpit, zise Francis. Dar mereu zicea că, dacă vrei să faci un lucru, trebuie să te ocupi singur de el. Măcar în privința asta avea dreptate.

Degetele lui Elise trecură peste broșa prinsă în partea din față a șalului ei. Se zbatu ușor, cât să-și mascheze mișcările în timp ce desprinsese bijuteria de oțel de pe material, prinzându-i capătul

ascuțit între degete. Ochii lui Noah se lăsă scurt către mâna ei, semn că observase manevra, după care se îndreptară din nou asupra lui Ellery.

– Nu pot să las un prostănac să devină duce, rosti Francis, batjorcoritor. O prinse mai bine pe Elise. Urmașii tăi o să fie tot prostănaci. Pistolul se desprinsese de pieptul ei și Francis îl agită în fața ei. Dar măcar n-o să-i faci cu asta...

Elise își coborî mâna cu rapiditate și înfipse capătul ascuțit al broșei în coapsa lui Ellery, cât mai aproape de vintre.

Bărbatul scoase un geamăt de durere, strânsoarea slăbindu-i suficient pentru ca Elise să se răsucescă și să se smulgă din mâna lui. În același timp, Noah țâșni înainte, poziționându-se între Francis și Elise, izbind cu umărul în abdomenul vărului său.

Focul de armă fu asurzitor.

Noah se lăsă în spate peste Elise, cu picioarele încurcându-i-se în poalele bogate ale rochiei ei. Dintr-odată, Elise se trezi prinsă sub greutatea corpului lui Noah și se prăvăliră amândoi la pământ. Francis fusese proiectat pe spate, dar se mișca, chiar dacă se ridica greu. Elise se zbătea sub Noah, cu inima bătând nebunește.

Noah încă respira, îl putea simți, dar partea laterală a capului îi era plină de sânge. În lumina slabă, lichidul părea aproape negru. Scoase un geamăt și încercă să se ridice, dar mișcărilor îi erau lente și nesigure și se lăsă din nou peste ea aproape imediat.

Francis se ridicase în picioare și se apropie de el, aruncând pistolul cât colo. Ridică mâna cu cuțitul.

Elise încercă să-și elibereze poalele și picioarele de sub greutatea lui Noah, dar erau ținute dincolo de orice speranță de scăpare. Era prinsă ca într-o capcană. Întregul corp îi fu copleșit de o furie cum nu mai simțise niciodată, ștergându-i din suflet orice urmă de frică.

– N-o să scapi cu viață, îi spuse lui Francis. Dacă-l omori pe vreunul dintre noi, o să fi hăituit ca un animal și omorât. Și nici n-o să știi când o să se abată totul asupra ta.

– Ba nu, o să fiu duce, zise el, înfruntându-i privirea. Imediat ce moare ăsta...

Bărbatul se opri în mijlocul propoziției, iar cuțitul îi alunecă din mână. Pe chip îi apărură expresie ușor surprinsă și se prăbuși în genunchi, după care se făcu grămadă, fără nici o urmă de demnitate.

În locul unde stătuse Ellery se vedea acum o altă siluetă. Având în vedere că singura lumină provenea de la felinarele cu gaz de pe strada din spatele lui, trăsăturile îi erau greu de distins. În secunda următoare, nou-sositul se aplecă ușor, trase arma asemănătoare cu o spadă scurtă care era implantată în coastele lui Francis, șterse sângele pe haina mortului și apoi o băgă în ceea ce părea a fi un baston. Se întoarse puțin, scăldat în lumină, iar Elise îi observă clar părul roșcat-auriu și trăsăturile acviline.

Cu mișcări fluide, trecu peste cadavrul lui Ellery și se ghemui lângă Noah. Îl împinse blând pe spate, desprinzându-l de Elise. Cu mișcări precipitate, aceasta se trase de jos și îngenunche lângă el, dându-i părul pe spate, căutând rana. Furia pe care o simțise dispăruse cu desăvârșire, lăsând în loc o spaimă paralizantă.

— Respiră adânc, domnișoară DeVries, rosti King de lângă ea. A scăpat el cu viață din lucruri mult mai rele și-a putut să-ți și povestească pățaniile.

Elise răsuflă prelung, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. King se uită mai îndeaproape la rănit.

— Glonțul doar a zgâriat craniul. O să aibă nevoie de copci și o să se aleagă cu o durere de cap îngrozitoare, dar o să scape cu viață.

Noah se mișcă, deschizând ochii. Aceștia se ațintiră asupra tinerii, și buzele îi schițară un zâmbet slab.

— Ai zis tu... duel... pistoale... lasă de dorit.

De data aceasta, Elise nu își reprimă senzația de arsură din spatele ochilor și nodul din gât. Se lăsă cuprinsă de ușurare, simțindu-se nesigură pe propriile puteri.

— Așa e, răspunse ea, în timp ce pe obraz i se scurgea o lacrimă.

Ochii lui Noah se ațintiră asupra bărbatului ghemuit lângă ea, iar de data aceasta se încruntă, ca și cum ar fi încercat să împace chipul pe care îl avea cu situația prezentă.

— Cred că mi-am achitat datoria, rosti King.

Peste ei năvăli zvon de glasuri ridicate. King se ridică și aruncă o privire spre colț, către locul de pe stradă unde se afla intrarea în clubul lui Lavoie.

— În câteva minute o să avem musafiri aici, zise el. S-a adunat deja o mulțime, fără îndoială oamenii vor să afle ce a fost cu focul ăla de armă, deși o să le fie destul de greu să-și dea seama exact de unde s-a auzit, prin labirintul ăsta de clădiri.

King ieși pe stradă, își ridică bastonul și, în câteva secunde, o trăsură se opri chiar în fața aleii. Un uriaș de om coborî din ea și rămase nemișcat, așteptând probabil să primească poruncă.

– Adu leșul încoace, îi ordonă King. Înfășoară-l bine și pune-l în trăsură. Are o rană, așa că ai grijă să nu pătezi tapiseria.

Lângă Elise, Noah se străduia să se ridice în picioare. Tânăra se ridică și ea, cu șalul alunecându-i de pe umeri. Își petrecu brațele pe după talia lui Noah, susținându-l, deși acesta se clătina ca un copac tânăr pe timp de furtună, iar privirea îi era încetșată.

– Joshua? Noah părea năuc.

King se postă de cealaltă parte a lui Noah și îi trase brațul peste umerii lui.

– O să am nevoie de câteva minute ca să-l iau pe Excelența Sa de aici în siguranță, i se adresă el lui Elise. Nu cred că vrea vreunul dintre noi ca lumea să-și pună întrebări privind coincidența care a făcut ca ducele de Ashland să sufere o rană de la un pistol de duel în aceeași noapte în care Francis Ellery a dispărut. Ochii lui cântăriră umerii goi și decolteul lui Elise cu o detașare relaxată. Tu trebuie să le distragi atenția și să îi întârzi pe cei care-o să facă pe eroii pe-aici, domnișoară DeVries. Îndrumă-i greșit. Ideal ar fi să nici nu ajungă în fundătura asta. Îmi pun toată încrederea în ușurința ta de a duce oamenii cu vorba și în faptul că în momentul de față arăți ca o curtezana pe care doar un rege și-ar putea-o permite.

– Cadavrul trebuie neapărat să dispară fără urmă, zise Elise, găsindu-și în sfârșit glasul.

King îi aruncă o privire dezaprobată.

– Te rog să nu îmi mai insulti inteligența, domnișoară DeVries. Altfel aș putea să o pun sub semnul întrebării pe a ta.

Elise se retrase de lângă Noah. Se aplecă și recuperează ceva de pe jos. Își îndreptă spatele și, cu degetele care nu mai tremurau, prinse broșa de oțel de partea din interior a hainei de seară pe care o purta ducele.

– Curaj și putere, Noah, rosti apoi. Tu le ai pe amândouă.

De undeva din stradă se auzi un strigăt.

– Domnișoară DeVries, trebuie să pleci, o avertiză King. Altfel o să ne trezim cu o încurcătură pe care nici măcar Chegarre și Asociații n-o s-o mai poată descurca.

Noah se încruntase.

– Nu mă părăsi, Elise, îngăimă el, rostind cuvintele lent și ușor neclar.

Glasurile se apropiau.

– Repede, domnișoară DeVries...

– Nu te părăsesc, Noah, îi șopti ea, trecându-și buzele peste ale lui pentru o ultimă oară. Îți redau libertatea.

Capitolul 22

Vicontesa Rumsford era cea mai rece femeie pe care avusese Elise nenorocul de a o întâlni în viața ei.

Stătea în colțul încăperii, cocoțată pe un fotoliu cu pernele mult prea înfoiate, și se uita fioros la fiica ei. Din când în când, inspira zgomotos pe nas, arătându-și nemulțumirea prin fiecare gest prefăcut pe care îl schița.

– Cât a trecut de când ai sângerat ultima oară? o întreabă cu blândețe Elise pe tânăra de șaisprezece ani cu ochii roșii care stătea nefericită pe marginea patului cu draperii frumoase, cu model floral.

– Paisprezece săptămâni, răspunse tăios mama ei.

Elise își reprimă valul de iritare care se ridica în ea. Lady Rumsford își împiedicase fiica să răspundă la vreuna dintre întrebările pe care i le pusese până atunci.

– S-a întâmplat doar o singură dată, scânci fata. A fost o greșeală.

– Paisprezece săptămâni, repetă lady Rumsford. Și a așteptat până acum două săptămâni ca să-mi spună. Iar asta doar pentru că am auzit-o pe servitoarea ei spunându-i servitoarei de la bucătărie că stăpâna ei ar trebui să o lase mai moale cu fursecurile dacă voia să-l facă pe lordul Dunlop să nu o tăvălească doar ocazional după ce aveau să se căsătorească. Fiica ei își lăsă privirea în pământ, frământând materialul rochiei în palme.

– Le-am concediat imediat pe ușuraticile alea, fără recomandări, continuă Lady Rumsford, deși asta nu schimbă cu nimic faptul că Edith, aici de față, a lăsat deja pe cineva să o tăvălească.

– Nu-i nevoie să recurgem la un limbaj vulgar, rosti Elise cu un glas măsurat.

– Nu-i fiica dumitale aia de trebuia să se mărite cu un conte imediat ce-o să facă optsprezece ani, nu? Știi cât ne-am străduit să-i facem rost de o partidă atât de strălucită? Știi cât l-a costat asta pe taică-său? Nu-i deloc ieftin să-ți faci fata contesă. Și uite cum ne răs-plătește ea! Lady Rumsford se agitase și mai tare.

– Asta îți dorești? o întrebă dintr-odată Elise pe fată.

Edith își ridică privirea către ea.

– Vreau să fiu contesă, se smiorcăi ea, în culmea nefericirii, punându-se pe o nouă repriză de plâns.

– Poți să faci dispărută problema asta? întrebă poruncitor Lady Rumsford.

Dintr-odată, Elise se simți foarte obosită.

– Avem un loc unde fiica dumneavoastră își poate petrece perioada sarcinii și a lăuziei, îi răspunse ea, cu gândul la proprietatea izolată pe care o deținea Chegarre și Asociații, în nordul comitatului York, și care fusese achiziționată exact în acest scop. Nu numai că va fi îngrijită excelent de personalul nostru, printre care se numără și două moașe, ci va avea și posibilitatea să urmeze mai multe cursuri.

– Cursuri? Buzele vicontesei se strâmbară.

– Bineînțeles, milady. Fiica dumneavoastră o să plece în curând la o școală exclusivistă de fete pentru a-și continua studiile în toate domeniile pe care trebuie să le stăpânească în vederea momentului când o să devină contesă.

– Înțeleg.

– Mă bucur să aud asta. Totuși, trebuie să vă avertizez că această... școală e scumpă...

Lady Rumsford flutură din mână, arătând că acest aspect nu avea nici o importanță.

– Soțul dumneavoastră știe? întrebă Elise.

– O, Doamne, nu. Lady Rumsford se cutremură. Și nici nu va afla vreodată. S-a înțeles?

– Bineînțeles.

– Cât de repede poate pleca?

– O să am nevoie de două zile pentru a face toate aranjamentele necesare.

– Bine, faceți tot ce trebuie.

– După nașterea copilului, o să găsim o familie bună...

– Nu-mi pasă de copil, o întrerupse lady Rumsford. Asta atâta timp cât îmi puteți garanta că nimeni n-o să afle de această situație nefericită și că fiica mea nu va suferi alte consecințe de durată.

Elise se uita lung la femeia din fața ei, simțind dintr-odată nevoia să se îndepărteze. Să fugă departe de prefăcătoria ambițioasă, de necruțarea rece și de lăcomia fără scrupule a lumii acesteia.

– Ținem legătura, rosti ea dintr-odată.

Și fugi.

Râul Avon curgea leneș pe sub ea, reflectând norii care pluteau pe cer, încadrați de maluri. O familie de rațe deranja pictura, stârnind în drumul lor unde care deformau imaginile de pe apă.

Elise stătea sprijinită de marginea podului, simțind căldura împregnată în zidul de piatră de soarele după-amiezii. Se uita lung la apa de sub ea, privind-o cum luneca spre depărtare.

Nefericirea care o măcinase de când plecase din Londra se întoarce în inima ei cu forțe proaspete. Aruncă o privire în jur, la orașul pitoresc, cu clădiri frumoase care se înălțau maiestuos către cer și copaci care se legănau ușor de-a lungul malului râului. Razele soarelui conturau totul în nuanțe de auriu. Cândva, Elise trăia pentru toate lucrurile astea. Aventura, potențialul, noutatea fiecărui loc în care ajungea.

Acum, însă, se simțea ca o impotoare. Acum se simțea pierdută, fiecare loc și rol nou pe care-l aborda părăndu-i străin și ostil.

Putea încerca să dea vina pe lady Rumsford și pe tagma ei. Expunerea constantă la putreziciunea care se afla dincolo de suprafața perfect rafinată începea în mod clar să o afecteze. Dar nu era neapărat vorba de asta. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, se simțea așa pentru că, pentru o perioadă foarte scurtă, avusese parte de senzația că aparținea cuiva.

Din momentul în care apucase mâna lui Noah Ellery pe malul acela mălos, devenise a lui. Și, astfel, se regăsise pe sine. Grație lui, își adusese aminte de lucrurile care contau cu adevărat. Lucrurile care o făceau fericită. Și găsisese dragostea adevărată.

Gândurile îi plutiră automat către Noah. Deja pierduse numărul momentelor în care pășea asta, zi și noapte, pentru că ar fi fost inutil să le țină socoteala. Și lucrurile nu evoluau în direcția cea bună.

Sperase că distanța avea să aline golul dureros care o sugruma aproape total în majoritatea zilelor, dar și în acest domeniu încercarea sa fusese în van. Chiar dacă se întorcea în Canada, tot n-ar fi fost îndeajuns de departe să schimbe ceva. N-aveai cum să pleci de lângă singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată fără să te alegi cu ceva cicatrice.

De cele mai multe ori, îi venea greu să adoarmă noaptea, să mă-nânce și îi era imposibil să se gândească...

– Spune-mi, te rog, că n-ai de gând să sari.

Capul lui Elise se ridică brusc, iar coatele îi alunecară pe suprafața de piatră, julindu-și pielea. Foarte încet, se întoarse și se trezi că ducele de Ashland stătea la zece pași de ea, privind-o intens cu ochii aceia, de un verde fumuriu. Era îmbrăcat simplu, cu pantaloni și o haină care nu aveau nimic ieșit din comun, cizmele din picioare îi erau pline de praf, iar părul blond, răvășit de vânt. În mână ținea un trandafir roz.

Elise se holba la el, cu gura uscată și inima bubuindu-i în piept.

– Cum de m-ai găsit? răbufni ea.

– Fratele tău mi-a sugerat să-mi încep căutarea aici.

– Înțeleg. Nu era sigură dacă avea să-l ia în brațe sau să-l împuște pe Alex data viitoare când aveau să se vadă, drept răsplată pentru obiceiuul său de a se amesteca unde nu-i fierbea oala.

– Pentru tine, milady, rosti Noah, parcurgând distanța dintre ei și întinzându-i floarea.

Fără nici un cuvânt, Elise acceptă trandafirul. Își strânse degetele în jurul tulpinii, dându-și seama că tremurau.

– Te-ai vindecat la cap?

Noah îi aruncă o privire.

– Te referi la rana pe care am suferit-o sau la motivul pentru care ofer un trandafir unei femei frumoase?

„La ambele.“

– La rană.

– A, te referi la tăietura cu care m-am ales când am căzut din șa... un incident destul de stânjenitor, fie vorba între noi.

– Bineînțeles.

– S-a vindecat aproape total. Câteva copci și două zile de somn au făcut minuni, zău. O privi direct, ochii devenindu-i serioși. S-a

schimbat... băiatul pe care l-am cunoscut pe vremuri sub numele de Joshua.

– Presupun că și el ar putea spune același lucru despre tine.

– Știai cine e acum. Și cine a fost cândva.

– Da.

– Nu mi-ai spus nimic.

– Nu, răspunse ea simplu. Nu erau secretele mele, nu se cuvenea să le tulbur eu.

Noah se sprijini de zid, lângă ea, privind râul de dedesubt. Mult timp, nu zise nimic. Apoi rupse tăcerea:

– Dacă sari, n-o să pot să te salvez, să știi, pentru că profesoara mea de înot a plecat înainte să putem termina cursul. Lucru care, țin să se consemneze, m-a întristat profund.

Elise se întoarse și ea către râu, fără să se uite la el. Înghiți cu greu.

– Sunt mulți oameni care v-ar putea învăța să înotați, Excelență, dacă ați vrea neapărat.

– Nu vreau „mulți oameni”, Elise. Eu te vreau pe tine.

Tânăra nu spuse nimic, incapabilă să dea un răspuns.

Noah puse o monedă de un șiling pe zid, între ei.

– Napi, spuse el.

– Poftim?

– Ai pus rămășag o dată dacă domnișoara Silver o să alunece din șa ca un sac de napi sau o să se răstoarne ca un Hopa-Mitică. Eu pariez pe sacul de napi.

Elise se uita lung la el.

– Trebuie să mă întorc la fermă să pun la punct niște detalii, cum ar fi soarta unei bucăți de pământ pe care un fierar încearcă să o cumpere de la un baron recalcitrant. M-am gândit să mă prezint cum trebuie și să grăbesc un pic lucrurile. Sperasem să vii și tu cu mine. Chiar și numai pentru partea distractivă.

Elise își simți buzele zvâcnind.

– Aveți milă, Excelență.

– O să încerc. Și pe buzele sale se ghicea o umbră de zâmbet. Cineva mi-a spus odată că aș putea face lucruri bune în calitate de duce. Aș vrea să încep cu asta.

Elise dădu aprobator din cap, nefiind în stare să vorbească.

– Vărul meu nu a contestat în nici un fel întoarcerea mea, ceea ce a redus la tăcere orice îndoieli ar mai fi putut avea restul aristocrației. S-ar părea că i-a venit ideea să călătorească prin Europa, acum că nu mai poartă pe umeri responsabilitatea ducatului.

– Nu mai spune!

Noah își ridică privirea către cer, privind norii care se fugăreau pe marea de albastru.

– Și Abigail mi-a spus că mama se reface mulțumitor. Zâmbetul îi dispăru.

– Mă bucur să aud asta. Elise tăcu preț de câteva clipe. Ai dat ochii cu ea?

– Nu, răspunse el și-și mută privirea asupra familiei de rațe care înotau acum de-a lungul malului. Nu sunt încă pregătit să o văd.

– Înțeleg.

– Știu că înțelegi. Se întoarse către ea. Tu ești singura persoană care înțelege cu adevărat. Sau care o să înțeleagă vreodată.

Elise îi puse o mână pe braț, neputând să se abțină.

– Acordă-ți ceva timp.

– Chiar așa o să fac.

Elise încercă să-și retragă mâna de pe brațul lui, însă Noah i-o prinse și i-o strânse imediat.

– Excelență...

– Noah, o corectă el. Indiferent ce nume am purtat în lume, pentru tine am fost întotdeauna doar Noah.

Elise se străduia cu disperare să își aducă aminte de ce asta nu se putea întâmpla.

– De ce ai venit aici?

– Am venit după tine.

– De ce?

– Pentru că, atunci când ai plecat, mi-ai luat inima. Fără să mai aștepte vreun răspuns de la ea, Noah îi prinse chipul în palme și o sărută ușor. Mi-ai luat sufletul, mi-ai luat viața. Și nu pot să trăiesc fără tine.

Degetele ei strânsă tare tulpina trandafirului, simțind cum un spin îi împunse pielea.

– Nu pot... nu putem...

– Ce nu putem?

— Ești duce, rosti ea în șoaptă. Ai nevoie de o femeie de neam nobil. Altcineva decât...

— Te înșeli. Nu am nevoie de altcineva. Dar ai și dreptate. Sunt duce. Iar asta, după cum am descoperit destul de recent, îmi dă puterea să fac cam tot ce potesc. O sărută din nou, după care se retrase, studiindu-i chipul.

Elise rămase nemișcată, temându-se să spere. Temându-se să-și permită să creadă.

Noah suspină și își dădu jos haina, așezând-o cu grijă pe zidul scund, din piatră. Apoi se urcă pe el, lângă ea, șezând pe margine, cu fața la apă și lăsându-și picioarele să atârne în aer.

— Te iubesc, Elise, spuse el, începând să-și dea jos cizma din piciorul stâng.

Elise se uita uluită la el, copleșită în același timp de un val de emoții alcătuit dintr-o bucurie și o euforie atât de intense, încât aproape că o lăsau fără răsuflare.

Noah aruncă prima cizmă deoparte și își îndreptă atenția asupra celeilalte.

— Ce faci? reuși ea să articuleze, cu un glas spart.

Cea de-a doua cizmă ateriză și ea cu un bufnet înfundat, iar Noah se uită atent peste marginea zidului.

— Crezi că e la fel de rece ca Leenul? o întrebă el.

— Noah! Ce Dumnezeu faci? Nu știi să înoți.

— Păi... ți-am spus că te iubesc.

De pe buzele ei se desprinse un hohot de râs aproape isteric.

— Și îți închipui că o să mi-o dovedești aruncându-te de pe pod?

— Mă bazez pe ideea că o să sari după mine. Pentru că eu nu plec de aici fără tine. Își mișcă șezutul mai aproape de margine. O să mă însoțești înapoi la Londra sau la Nottingham sau oriunde o să mă poarte viața și să știi că nu mă interesează dacă o s-o faci drept Elise DeVries sau ca ducesă de Ashland. Eu, unul, bineînțeles, aș prefera a doua variantă, dar sunt pregătit să aștept.

Elise râdea de-a dreptul acum, cu lacrimi izvorându-i din ochi.

Noah întoarse capul către ea.

— S-ar putea să vrei să-ți dai și tu cizmele jos. Dacă se udă, o să ai nevoie de-o pereche de boi ca să ți le tragă din picioare.

Elise se frecă la ochi, incapabilă să mai distingă contururile lumii din jurul ei.

– Cizmele tale? o îndemnă el, făcând semn la încălțările ei solide. Te aștept.

– Nu mă descalt, îi răspunse ea în șoaptă, cu toată iubirea pe care o simțea pentru bărbatul acesta involburându-i-se în inimă. Și nu trebuie să aștepți.

Noah își petrecu un picior peste zid, către ea.

– Nu trebuie să aștept ce?

Elise îl privi adânc în ochi.

– Și eu te iubesc, Noah Ellery.

Bărbatul își trase și celălalt picior către ea. Elise se apropie de el, lipindu-și palmele de pieptul lui. Simțea bătăile ritmice ale inimii lui. Noah ridică mâna către gulerul cămășii sale și desprinsese ceva ce fusese fixat dedesubt.

– Asta e a ta, îi spuse, desfăcându-și palma.

În mâna lui se afla broșa de oțel, care lucea în soare.

– Curaj și putere. Asta mi-ai dăruit tu mie. Iar acum vreau să-ți întorc serviciul. Pentru totdeauna. Noah îi prinse bijuteria de corsajul rochiei cu o grijă infinită. Spune „da“, Elise, rosti el, cu glasul aspru. Spune-mi că o să te măriți cu mine.

– Da. Elise avea impresia că era în pericol de a exploda pur și simplu de fericire și de iubirea care-i umplea fiecare celulă a ființei.

Noah își puse mâna pe ceafa ei și o trase către el, sărutând-o adânc.

– Slavă Domnului, îi spuse în șoaptă, cu buzele aproape lipite de ale ei. Am crezut că o să fie nevoie să te provoc să devii ducesa mea.

Mulțumiri

Mă consider una dintre cele mai norocoase scriitoare: e minunat să am o asemenea echipă minunată și talentată implicată în procesul de publicare a fiecărei cărți, mă face să realizez cu smerenie câtă importanță are acest aspect. Vreau să îi mulțumesc agentei mele literare, Stefanie Lieberman, care m-a îndrumat mereu în direcția potrivită, și redactorului meu, Alex Logan, care știe să îmbunătățească semnificativ orice lucrare.

De asemenea, vreau să îi mulțumesc lui Elizabeth Turner pentru că le-a oferit romanelor mele coperte absolut minunate. Plus întregii echipe de la Forever – cărțile mele n-ar fi ce sunt fără voi.

Și, ca întotdeauna, le mulțumesc din adâncul inimii membrilor familiei mele, pentru susținerea neabătută și încurajările oferite.